

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

WRECKED

Veronica West

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Wrecked

Book 1 of the Drive Fast Duet

Veronica West

Enkaz

Hızlı Sür Kitap 1

Veronica West

Ciltsiz ISBN: 979-8-9879731-0-3

Telif hakkı© 2023 by Veronica West

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Daha fazla bilgi için: author.veronica.west@gmail.com. Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar, yöreler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

E-Kitap Kapak Tasarımı: Miblar

Ciltsiz Kapak Tasarımı: Kuzgunlar Biçimlendirmeye

Dokunuyor: Bookish Problems

Düzenleme ve redaksiyon: Karen Washo, Utterly Unashamed, LLC

İçindekiler

. Bölüm

1. BÖLÜM 1

2. BÖLÜM 2

3. BÖLÜM 3

4. BÖLÜM 4

5. BÖLÜM 5

6. BÖLÜM 6

7. BÖLÜM 7

8. BÖLÜM 8

9. BÖLÜM 9

10. BÖLÜM 10

11. BÖLÜM 11

12. BÖLÜM 12

13. BÖLÜM 13
14. BÖLÜM 14
15. BÖLÜM 15
16. BÖLÜM 16
17. BÖLÜM 17
18. BÖLÜM 18
19. BÖLÜM 19
20. BÖLÜM 20
21. BÖLÜM 21
22. BÖLÜM 22
23. BÖLÜM 23
24. BÖLÜM 24
25. BÖLÜM 25
26. BÖLÜM 26
27. BÖLÜM 27
28. BÖLÜM 28
29. BÖLÜM 29
30. BÖLÜM 30
31. BÖLÜM 31
32. BÖLÜM 32
33. BÖLÜM 33

34. BÖLÜM 34

35. BÖLÜM 35

36. BÖLÜM 36

37. 37. BÖLÜM

38. BÖLÜM 38

39. BÖLÜM 39

40. BÖLÜM 40

41. BÖLÜM 41

Dünyanın izin verdiğinden daha büyük hayaller kuranlara. Mücadele edenlere ve
asla hayır cevabını kabul etmeyenlere.

Bu senin için.

Birinci Bölüm

Letty

Rüzgar saçlarımı savuruyor.

Tuzlu hava cildime merhem gibi geliyor.

Çevremdeki farlara dikkat ederek gaz pedalına daha sert basıyorum. Önümüzde bir viraj var ve sadece ikimizden biri bu virajı alabilir.

Kalbim çarpmaya başladı.

Ateş.

Neden bu kadar sıcak?

Hayır. Gerçek değil.

Tenime cam batıyor. Dışarı

çıkamıyorum.

Siyahlık görüş alanımı dolduruyor.

Hayır lanet olsun, bunu yapabilirim. Bunu

yapmak istiyorum. Bunu yapmam *gerek*.

Dördüncü vitese geçiyorum, hız göstergesi saatte yüz milin üzerinde bir hız gösteriyor ama bu bebeğin daha fazlasını yapabileceğini biliyorum.

'Çalınmış gibi sür' ifadesi bundan daha mükemmel olamazdı. Bu koyu mavi Challenger'ı garajımızda yapayalnız otururken gördüğümde kendime engel olamadım.

Çok iyi arkadaş olacağımızı biliyordum. Ve

haklıydım. Dönüşe yaklaşırken miller saniyeler

içinde uçup gitti.

Beş yüz fit.

Nabzım çok hızlı atıyor ama bunu kaçırdım. Yarış benim kanımda var. Asfalttaki yanık lastik kokusu hiçbir şeyle kıyaslanamayacak kadar yüksek.

Dört yüz fit.

Rakibim yaklaşıyor. Motorlarımız gecenin içinde iki canavar gibi kükrüyor.

Üç yüz fit.

Odağımı daraltıyorum. Ellerim terliyor ve keşke eldivenlerimi taksaydım diyerek önümdeki yol dışında her şeyi engelliyorum.

İki yüz fit. Ya
şimdi ya da asla.

Beşinci vites geçtim ve gaza sertçe bastım. Araba sarsıla sarsıla ilerliyor ve yanımdakine geri çekilmekten ya da yoldan çıkma riskinden başka bir seçenek bırakmıyor.

Virajı geçiyorum ve tuttuğumu bilmediğim bir nefes bırakıyorum. Derin bir tatmin duygusu beni sarıyor, bedenime ve daha da önemlisi zihnime yerleşiyor.

Yaşadığımı hissediyorum. Ben. Ben. Geri döndüm.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. O evde aklımı kaybediyordum. Duvarlar içime kapanıyordu. Klostrofobiden ölecekmişim gibi hissediyordum.

Vites küçülterek Challenger'ı rölantiye alıyorum ve derme çatma pistin sonunda toplanan seyirci grubuna doğru ilerliyorum - ki bu da taşra yolu demenin daha kibar bir yolu. Burası hafta sonları bizim yaşımızdaki çocukların uğrak yeridir.

Bir grup insan her hafta sonu bu iki şeritli yolda buluşup kimin kazanacak cesarete ya da paraya sahip olduğunu görmeye çalışırız. Bazıları hız göstergesinin yukarı, yukarı ve yukarı hareketini izleyerek adrenalin patlaması için yarışıyor. Diğerleri bunu kendi çıkarları için kullanır ve oral seks ya da havalarında oldukları başka bir cilve için takas yaparlar. Kendilerini ukala hissediyorlarsa, bazıları pembe fişler için bile yarışıyor.

Hem yarışçılar hem de seyirciler etrafta dolaşiyor. Sigara içiyorlar, konuşuyorlar.

-Ama beni izlemiyorlar. Kimse "kız" yarışını görmeye gelmiyor. Bir daha burada olmamı beklediklerini sanmıyorum. Okuldan tanıdığım bir grup kızın yanından geçerken motorumu hızlandırıyorum. Kızlardan biri irkiliyor, içkisini tutan eli öne doğru sarsılıyor, koyu renkli sıvı önündeki kızın tişörtüne sıçırıyor.

Başımı arkaya atıp gülüyorum. İşte o zaman tasarım tişörtünde koyu bir leke olan kızın okulda Brandon'a asılan kızlardan biri olduğunu fark ediyorum. Erkek arkadaşım olan kötü çocuk yarışçıya yaltaklanan her zamanki sürtükler grubu. Gözleri benimkilerle buluşuyor, yüzümdeki sırıtışı görünce dudakları kaşlarını çatıyor. Yarıştan aldığım adrenalinle birlikte içimdeki tatmin duygusu da artıyor. Kendimi yüksek ve her şeye hazır hissediyorum.

Arabayı park ettim ve motoru kapattım.

"Bu da neydi böyle, Scarlett?" Şeytanın sözü. Brandon kaşlarını çatarak beni engelliyor. Güzel olabilir, ama tam bir ezik. "Herkesin önünde beni aptal yerine koydun."

"Ne?" Onu dövdüğümü örtbas etmeye çalışarak lakayt bir şekilde söylüyorum. Yüzündeki öfkeye bakılırsa, masum rolü işe yaramıyor. "Belki senin Corvette'inin bir ayara ihtiyacı vardır, kardeşime sorabilirim-"

"Kapa çeneni Scar."

Kolumu kabaca kavırıyor ve parmaklarının pazımın etrafındaki sıkılığından irkiliyorum. Artık iyileşti ama doğru şekilde sarsıldığında koluma bir acı saplanıyor. Doktor eninde sonunda geçeceğini söyledi ama kolumla yaptığım bu çekişmenin işe yarayacağından şüpheliyim.

Kolumu çekip kurtarıyorum ve uzaklaşırken hafifçe ovuyorum. Farkında olmadan Brandon bana bağılıyor, "Birkaç bira kap, olur mu?"

Normalde bu isteğin ne kadar kadın düşmanı olduğu hakkında atıp tutar ve ona kendi birasını alabileceğini söylerken parmağımı gösterirdim ama bir süredir dışarıdaki ilk gecem olduğu için bu kavgayı sonraya saklayacağım.

Yaşlı tayfadan bazılarının getirdiği soğutucudan iki bira alıp geri dönüyorum. Keystone, ilk tercih ettiğim bira değil ama daha on sekiz yaşında olduğum için seçici olamıyorum. Etrafı kızlardan oluşan hayran kulübüyle çevriliydi.

bir dakika geri döndü. Yanına yaklaşıp birasını uzattım ve kızlara baktım. "Gömleğin için üzgünüm Chloe," diyorum kesinlikle üzgün olmadığımı ima eden bir ses tonuyla.

Gözleri benimkilere kayıyor, tek kelime etmeden bana tam olarak ne yapmak istediğini söylüyor. Sadece bir saniye sürüyor, benden başka kimse görmüyor, sonra tatlı, sahte gülümsemesini takınıp, "Sorun değil. Harika yarıştı Scarlett."

"Şey-" Kendini beğenmiş suratına haddini bildirmek için ağzımı açıyorum ama Brandon sözümü kesiyor. "Sadece şaka yapıyordum. Son seferden sonra kazanmasına izin vermenin egosunu yükselteceğini düşündüm."

Şaşkın şaşkın ona bakıyorum. Şu anda benimle dalga mı geçiyor? Kazanmama izin mi verdi? İlk sponsorunu bulup ARCA serisinde yarışmasına izin vermesi onu tanrı yapmaz. Gerçi bu kızlar ona attıkları *ooh* ve *aah*'larla öyle olduğunu düşünüyorlar. Duygusal engeline fiziksel bir engel koyarak uzaklaşıyorum. Çok iyi bir yarışçı olduğumu biliyorum ama Brandon'ın güvensizliğini ortaya çıkaran bir yolu var. Kazadan beri daha da kötüleşti.

Eğer babam ve bir kadın olmam olmasaydı, ki bu iki şeyi kesinlikle değiştiremem, *Amerika Otomobil Yarış Kulübü'nde (Automobile Racing Club of America-ARCA)* rahatlıkla yer alabilirdim. NASCAR 1940'lardaki başlangıcından bu yana tamamen erkeklerden oluşan bir spor. Amerikan tarihindeki çoğu kariyerde olduğu gibi, kadınlar yerlerini kazanmak için çetin bir mücadele vermek zorunda kaldılar ve başardıklarında bile eşit olarak görülmediler. Kadın bir yarış pilotu olarak sponsor bulmak neredeyse imkânsız ve Brandon her fırsatta bana bu gerçeği hatırlatıyor.

Bir de babam var... Kahretsin, babamla ilgili nereden başlayacağımı bile bilmiyorum. Beni sevdiğini biliyorum ama annem öldüğünden beri beni koruyucu bir kılıfla sarmalamış durumda. Yaşamama izin vermiyor gibi görünüyor. Beni destekleyemiyor.

Bana da kardeşlerime yaptığı gibi. Yarışarak büyüdü ve bu becerilerini hepimize aktardı. Biz yarış pistlerinde büyüdü ama benim o dünyaya girmeme izin yok. En azından onun endişelendiği kadarıyla. Onun işini kolaylaştırdığımdan değil. Tüm çabasına rağmen, yarışmayı kanımdan uzak tutamıyor ve açık alanda yarışamadığım için sokak yarışı yapıyorum... yasadışı olarak.

Alay ediyorum, küstahlığı karşısında gözlerimi deviriyorum ve gitmek için dönüyorum. Eğer bir gece dışarı çıkacaksam, onu böyle geçirmeyeceğim.

Brandon arkamdan sesleniyor ama takip etmeye çalışmıyor. Onun saçmalıklarına neden katlandığımı bilmiyorum. İkimizin de zamanında şoför olan babaları var ve şimdi iyi arkadaşız. Küçükken bahçede birbirimizi kovalayarak oynardık. Sonra kovalamaca ergenlikte flörte dönüştü. Brandon yıllarca peşimden koştu, sonunda pes ettim. Yarışarak birbirimize bağlandık. Şok edici. İkimiz de NASCAR'a girmeyi arzuluyorduk, bu çok mantıklıydı. Beni sokak yarışlarıyla tanıştırdı. İlk başta heyecan vericiydi, sanki eksik olan bir parçam nihayet yerine oturmuştu. İşlerin kötüye gitmeye başlaması uzun sürmedi. Onu ilk yendiğim anı hala hatırlıyorum. Ben de en az onun kadar şok olmuşum ama aynı zamanda bunu yapabildiğim için gurur duyuyordum. Arabasından inerken takındığı geniş gözler, yüzümdeki gülümsemeyi gördüğünde daralmış noktalara ve kısılmış bir kaşlara dönüştü. Brandon'ın bu yönünü ilk kez o zaman görmüştüm ve her galibiyette daha da kötüleşti.

Challenger'a atlıyorum ve gözüm yanıp sönen mavi ve kırmızı ışıklara takıldığında motoru zar zor çalıştırıyorum. Grup dağılırken herkes farklı yönlere doğru koşuşturuyor. Açık bira kutuları fırlatılıyor ve soğutucular arabaların bagajlarına saklanıyor. Araba kapılarının çarpma ve motorların çalışma sesleriyle yola çıkıyorum. Polisler bizi engellemeden önce yola çıkarken lastiklerimin tekerleklerinden çakıl taşları fırlıyor. Ana doğru geri dönerken yol karanlık, yanıp sönen ışıklar kayboluyor

dikiz aynasında. Beni Daytona'ya götürecek 92 numaralı otoyola girdiğimde rahat bir nefes alıyorum.

Bu kısa sürdü çünkü daha iki mil gitmeden tamponuma bir polis aracı yanaştı. Kalbim bir bowling topu gibi mideme inerken gözlerim dikiz aynamdaki mavi ve kırmızı ışıklara bakıyor. İçinde bulunduğum durumun gerçekliği tam olarak ortaya çıkıyor. Garip bir şekilde, nabzımı hızlandıran ve sırtımda boncuk boncuk ter birikmesine neden olan şey hız cezası, polislerle uğraşmak ya da sokak yarışları yüzünden hapse girmek değil. Bir daha yarışamayabileceğim düşüncesi.

Ve daha kötüsü... babam beni öldürecek.

"Yine yarış yaptığına inanamıyorum. Hem de çalıntı bir arabayla," diye bağıyor babam, boynundan yanaklarına doğru yükselen kırmızı renk yüzündeki öfkeyi pekiştiriyor. Saat sabahın ikisi ve polisler aradığında babamla birlikte olan kardeşim Elijah oturma odamızdaki kanepede yanımda oturuyor. Elijah gülümsemesini saklıyor, babam ise pek saklamıyor.

"İddiaya göre," dedim ve şerifin elinde gerçekten yarıştığımı kanıtlayacak bir delil olmadığını vurguladım.

"Tanıklar var, lanet olsun" diye kükrediğinde nafile bir tartışma.

Babamdan ve muhtemelen ağabeyimden gelecek tepkiler için kendimi hazırlıyorum ama ciddi, kim hırsızlık yaptıysa -ve eğer Brandon yaptıysa Tanrı yardımcısı olsun- kızgın bir kız arkadaşın gazabına uğramak zorunda kalacaklar. Brandon dün gece ayrıldığımdan beri ne aradı ne de mesaj attı. Sessizliği son derece şüpheli.

"Yaptıklarının sonuçlarını anlıyor musun? Joe seni hapse atmadan önce beni aradığı için şanslısın."

Joe ve babamın geçmişi çok eskiye dayanır, liseden beri. Onun Şerif olması, nasıl baktığınıza bağlı olarak hem bir lütuf hem de bir lanet.

"Başını belaya soktuğun tek şey bu değil, Scarlett. Elijah'ın pozisyonunu da tehlikeye atabilirdin. Arabalarının çalınmasını engelleyemeyen bir tamircinin bu işte hiçbir değeri yoktur."

Hay sikeyim. Bunu duyduğumda yüzüm kızarıyor. Aldığım arabanın Elijah'ın yeni şoförüne ait olduğunu bilmiyordum. Yakıt pompasını değiştirmek için eve getirmişti. *Yani, çok açık olmalıydı ama dürüst olmak gerekirse, düşünmüyordum... kendim ve yarışmak ve bir dakika daha kapana kısılmamak ya da korkmamak dışında.*

"Bilmiyordum..." Sözümü yarıda kesiyorum, suçluluk duygusu omuzlarıma kurşun bir ağırlık gibi çöküyor. Bana ne olacağı umurumda değil ama Elijah'ın işini asla tehlikeye atmazdım. Ona bakıyorum ve *üzgün olduğumu* söylüyorum. O da başını sallıyor ve *bildiğim* sözcükleri kendine özgü göz kırpmasıyla söylüyor. Tanrım, kardeşimi seviyorum.

"Nasıl ? Akli başında hiçbir insan bir garaja girip kendisine ait olmayan bir arabayı almaz. Sen sadece kendini düşünüyorsun," diye tükürür babam.

Sözleri sanki yüzüme fiziksel bir tokat atmış gibi acı veriyor. Yıllarca bu ailede üçüncü keman rolünü oynadıktan sonra bunu söylemeye nasıl cüret eder. Her zaman kardeşlerime daha fazla ilgi göstermiş, NASCAR efsanelerinden biri olma hayalini onlardan biri aracılığıyla yaşamıştır. Bunun ben olabileceğimi hiç düşünmedi. *Benim* ne istediğim hiç önemli değil. Ben de bunu söylüyorum ama o her zamanki gibi beni başından savıyor. Bu konuşmayı her yaptığımızda olduğu gibi kanımda öfke kaynıyor. Hiçbir şey değişmiyor. Bu gerçekten üzücü. Ben üzgünüm. Ve bundan çok yoruldum.

Öz babam beni görmüyor.

"Baba," diye araya giriyor Eli, aramızdaki yumuşatıcı rolünü üstlenerek. Bu kavganın kaçınılmaz olarak nereye varacağını biliyor, odadan öfkeyle çıkacağım, yatak odamın kapısını çarpacağım -saygılı bir siktir git demek için bir numaralı hamlem. Hiç şüphesiz ağlamaya başlayacağım. Büyürken duygusal destekten yoksun olduğum için, beynim her sinirlendiğimde ağlamak üzere tasarlanmış. Ve bu saçmalık değil mi? Birine haddini bildirmeye çalışırken ağlamaktan daha kötü bir şey olamaz.

Bu arada, bu durum erkeklerin kafasını gerçekten karıştırıyor. Bir kadının ağlamasına zor katlanıyorlar ama bunu öfkeli bir öfkeyle karıştırdıklarında toparlanıp gideceklerinden eminler. Babam hariç herkes yani.

"Yarışmasına izin vermeliyiz," diye araya giriyor Eli.

Gittiği yöne şaşırılmış olsam da canlanıyorum.

"Dalga mı geçiyorsun?" diyor babam, Eli'a sanki Challenger'ı geri çekip benim tarafımı tuttuğu için onu ezmeyi hayal ediyormuş gibi bakarak. "Daha aylar önce arabasını hurdaya çevirdikten sonra tekrar yarışırken yakalandı ve sen daha fazla yarışmanın çözüm olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Disipline ihtiyacı var," diyor Eli.

Gözlerimi ona diktim. Bunun nereye gideceğini düşünmemiştim.

"Aynen öyle. Ehliyetinin elinden alınması gerekiyor." Babamın tehdidi karşısında irkildim.

Ama bu bir tehdit değil, bunu gerçekten yapar.

"Nasıl olsa yarışacak baba. Bununla yeterince mücadele ettin. En azından eğitilmiş olsaydı, güvenli bir şekilde sürdüğünü bilirdik." Eli'nin gözleri benimkilere kaydı ve göz kırptı. Lanet olasıca göz kırptıyor.

Önemsediğini biliyorum. Beni savunan tek kişi o oldu. Ona küçük bir gülümseme veriyorum ve desteğini takdir ettiğimi ama bunun

Faydası yok. Babam söz konusu olduğunda bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek. *Hiçbir şey değiştirmez.*

"Üç bin kiloluk bir metal yığınının saatte iki yüz mil hızla sürmenin güvenli olduğunu mu düşünüyorsun? Onu aya giden bir roketle de bindirebilirdin," diyor babam kuşkuyla.

"Ne demek istediğimi biliyorsunuz. Hepimiz bu spor için her gün hayatlarımızı tehlikeye atıyoruz. Artık onun büyümesine izin vermenin zamanı geldi," diyor Eli.

Bekle ne?

Tamam Eli, bana çocuk demenin bir faydası yok, diye içimden bağırtıyorum.

"Yeterince uzun süre dayandın ve onu ne kadar geride tutarsan seninle o kadar çok savaşacak." Eli eklemekten önce duraklar. "Bir dahaki sefere şerif yerine morgdan bir telefon gelebilir."

Sessizlik odayı dolduruyor. Kardeşimin sözlerinin ağırlığı her birimizi farklı şekilde etkiliyor. Bir yandan biraz dramatik görünüyor ve dışarıdan bakan biri için eminim abartılı gelecektir ama bu aile için öyle değil. Kasabanın dışındaki toprak yolda bir bandolero kazasında alevlerin arasından çıkarılan on yaşında çocuklar gördüm. Dale Earnhardt'ın ölümünden de bahsetmeyeyim, ruhu şad olsun. Başka hiçbir spor dalında onun kadar idolleştirilen bir adam görmedim. O kadar ki, hala yarışıyor sanırsınız. Tek bir yarış hatırası duvarında ya da araba garajında bile onun adı, numarası ya da fotoğrafı yok.

"Peki ne yapmamızı öneriyorsun?" Babam kızgın bir ses tonuyla soruyor ama aynı zamanda bu fikre de pek sıcak bakmıyor.

"Ona bir eğitmen bulun. Ona göz kulak olması için tanıdığınız ve güvendiğiniz biri. Bırak kendini kanıtlasın," diyor Eli ve sanki Pazar akşamı ne yiyeceğimizi tartışıyormuşuz gibi omuz silkiyor.

Gerçekten bunun işe yarayacağını mı düşünüyor?

Babam bana bakıyor "Eğer sana bir şey olursa ne yaparım bilmiyorum. Anneni kaybettikten sonra bununla başa çıkamazdım." Hatırladıkça sesi titriyor.

Onun bu itirafı üzerine oda sessizleşir. Herkes tıpkı anneme benzediğini söylüyor. Bana bakıp *da onu* görmemek onun için zor olmalı. Beni önemseydiğini biliyorum ama bunu sadece bana bir şeyi yapamayacağını söylediği zaman gösteriyor. "Baba, annem kanserden öldü. Aynı şey değil."

"Hayır, benden seni anında öldürebilecek bir spora sokmamı istiyorsun." Sesi her kelimedede daha da yükseliyor.

Bunu anlamak onun için neden bu kadar zor? "Tek istediğim kardeşlerime tanıdığınız fırsatı bana da tanımanız."

"Düşünmek için zamana ihtiyacım var," diyor odadan çıkmadan ve tartışmayı aniden sonlandırmadan önce.

Vücudum kanepeye daha da gömülürken derin bir nefes zorla içimden çıkıyor. Boğuluyorum ve gecenin ağırlığı ağırlığını hissettiriyor ama olacakların belirsizliği duygularımla yo-yo oynuyor. Yalnızım... çok yalnızım ta ki yanımdaki minderler kayana kadar. Eli beni kollarına çekiyor ve başımın tepesine nazik bir öpücük konduruyor.

"Scar, seninle ne yapacağız?" diyor ama sesinde sadece eğlence duyuyorum. Yüzünü göremesem de dudaklarındaki gülümsemeyi hayal edebiliyorum.

Hayatımın en uzun gecesi gibi hissettiren bir gecenin ardından yatağa girdiğimizde neredeyse sabah olmuştu.

Dönüp duruyorum, her kelimeyi tekrar oynuyorum. Umutlanmam aptalca. Babam yarış hayalimi hiç desteklemedi, bu neden değişsin ki?

Şimdi mi? Bu geceden iyi bir şey çıktıysa, o da Brandon'ın kışını tekmelediğimde yüzündeki ifadedir.

Kendi erkek arkadaşım için de böyle hissetmeli miyim?

En azından bir şeyi biliyorum, oyununu hızlandırırsa iyi olur, çünkü ARCA'ya girebilirim, dünyaya yalan söyleyemeyecek. Kazanmama asla izin vermedi. Bu gece onun kışını ilk kez tekmeleyişim değildi.

Ve bu son olmayacak.

İkinci Bölüm

Letty

Kahvaltı için aşığı indiğimde babamı mutfak masasında otururken buluyorum. Başını ellerinin arasına almış otururken üzerinde hâlâ dün akşam giydiğı kıyafetler var. Yorgun gözlerle bana bakıyor.

Önündeki sandalyenin ayağını tekmeleyerek, "Otur, Scarlett," dedi.

Oturup onu içime çektim. Bir gecede yaşlanmış gibi görünüyor ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Yılın büyük bölümünde seyahatte olduğı için onu sadece şehre geldiğinde görebiliyorum. Onu son gördüğümünden beri çok şey değişmiş. Ela gözlerinin etrafında kırışıklıklar var ve normalde kahverengi olan saçları yüzünün etrafında griye dönüyor.

"İyi misin baba?"

"Hayır, Scarlett, değilim. Üç çocuk arasında beni en çok zorlayan sensin. Kabul istemediğim kadar çok gece beni endişeden uyutmadın. Arabanı hurdaya çevireli sadece birkaç ay oldu ve sen burada benden yarışmana izin vermemi bekliyorsun."

Sözlerindeki acımasız gerçek karşısında irkildim. Bu yıl ona cehennemi yaşattım ve ondan bunu istemeye hakkım yok.

"Ehliyetini elinden almalıyım." Sözlerinin hedefine ulaşması için duraklıyor. "Ama sana kardeşlerinle aynı fırsatı vermediğimi söylerken haklıydın."

Babam ehliyetimi alsaydı ve beni önümüzdeki altı ay boyunca ev hapsine koysaydı hiç şaşırmaıdım. Beklemediğim şey ise haklı olduğumu kabul etmesiydi.

"Kolay olmayacak. Şimdiye kadar hiçbir kadın NASCAR'a giremedi ve diğcr sürücüler de senin aralarına katılmanı hoş karşılamayacaktır. Ve eğer seninle çalışmak isteyen bir antrenör bulabilirsem-

"Ne? Yarışmama izin mi vereceksin?"

Sıkılmış çenesinden kimse bana hayatımın en güzel haberini verdiğini anlayamazdı.

"Sana bir şans veriyorum, Scarlett. Ya kendini toparlamak için bir yılın var ya da bu dövüşü sonsuza dek bitiririz."

Şaşırdım. Söyleyecek söz bulamıyorum.

Gerçekten yarışmama izin veriyor. Nihayet.

Masadan fırlayıp kollarımı ona doluyorum. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim!"

"Bir şans, Scarlett."

Başımı salladım ve merdivenlere doğru koşmaya . "Eli! Buna asla inanmayacaksın!"

Babamın o günkü sözlerini düşündüğümde, bir hafta sonra arabaya doluşup yola çıkana kadar ona gerçekten inanmamıştım.

Kendini toparlamak için bir yılın var yoksa bu savaşı sonsuza dek bitiririz.

Babam hakkında bildiğim bir şey varsa o da kararını verdiğinde geri dönüşü olmadığını. Açık konuşalım, olayların bu şekilde gelişmesinden memnunum ve ne kadar erken olursa o kadar iyi diyorum, ancak nereye ve neden bir çanta hazırlamam gerektiğini tam olarak açıklamadı.

Beş saat sonra Darlington Yarış Pisti'ne ev sahipliğİ yapan Güney Carolina, Darlington'ın dışındayız - daha çok Siyahlı Kadın olarak biliniyor. Beni nereye götürüyor? Aklımdan askeri kamplar ya da asi kızlar için bir okul düşünceleri geçiyor. *Bunun için kesinlikle çok yaşılyım, değil mi?*

Sanırım hepimiz *disiplinin* tanımının geniş ölçüde değiştiği konusunda hemfikiriz. Şirret bir müdire, kaşındıran ekose etekler ve diğer kızların saçlarını mürekkebe batıran kızlar hayal ediyorum. Ağaçlar büyük bir kulübeye doğru açıldığında korkunç düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Sanki çocukken yaptığım Lincoln Log tarzı kulübe canlanmış gibi. Büyük, güzel ve etrafı gökdelen büyüklüğünde ağaçlarla çevrili.

Toprak bir yola girdiğimde gördüğüm şey karşısında şaşkına dönüyorum. Ön tepe en az kırk metre yüksekliğinde, devasa bir sundurmanın üzerinde yer alıyor. Pencereler boylu boyunca uzanıyor ve bizi çevreleyen güzel doğayı yansıtıyor. İkimiz de kamyondan iniyoruz ve bana evdeki 'Sweater Weather' mumumu hatırlatan çam ve odun dumanı kokusuyla hemen saldırıya uğruyorum. Bacadan çıkan duman izleri odun şöminesinin sıcaklığını özlememe neden oluyor.

Kulübenin açıklığa nasıl sığıdığının, çam ağaçlarının arasına nasıl sokulduğunun ve uzaktaki gölün güzelliğini düşünürken bir adamın konuştuğunu duyuyorum. Baktığımda babamın başka bir adamla el sıkıştığını görüyorum. Koyu renk saçları tepede biraz dağınık, yanlarda ise daha kısa. Kare şeklindeki çene hattında sık kesilmiş bir sakal var. Tanrım, sakallı erkeklere bayılıyorum. Benim kitabımda sakalınızın olması seksiliğinizi hemen on kat artırıyor. Babamdan daha uzun boylu ve geniş kaslı omuzları vücuduna zaman harcadığını gösteriyor. Ve bu kesinlikle pazen gömleğinin pazularına ne kadar sıkı oturduğuyla karşılığını veriyor. Oduncunun mükemmel bir resmini çiziyor. Bahse girerim evin arka tarafına bakarsam bir balta ve odun kesmek için bir kütük bulacağım. Kendi saçmalığıma gülüyorum, tabii ki bir baltası var, ormanda yaşıyor. Bu Hayatta Kalma Becerileri 101 gibi bir şey, değil mi?

Babamla konuşan adam bana bakıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor.

Lanet olsun!

Bu adamı sadece seksi bir oduncu olarak düşünmüyordum, değil mi? Hayatta olmaz.

"Scar, Dax'i hatırlıyorsun, değil mi?"

Alay ediyorum çünkü babam Dax'i tanıdığımı çok iyi biliyor. *Ama Dax ne zaman seksi oldu?*

Evet, Dax'i hatırlıyorum. Sadece erkek arkadaşımın babası değil, ben de onun etrafında büyüdüm. Yani, sekiz yaşındayken ona büyük bir aşk besliyordum. Yıldız gözlü sekiz yaşındaki halimle bir efsaneye bakıyordum. Bir dri- ver. Bu güzel, seksi adama değil. Hay sikeyim. *Ne düşünüyorum ben?*

Dax McCain büyük yarış liglerinde yarışmayı başardı ve hatta yirmi sekiz yaşındayken kupa serisini kazandı. Charlotte, NC'deki Coca Cola 600 yarışının son turunda 35 numaralı aracıyla kaza yapıp dizini ve ayak bileğini parçalayınca tüm bunlar kül oldu. O zamandan beri yarışmadı, bunun yerine sürücüleri eğiterek becerilerini geliştirmeye karar verdi. O en iyilerden biri. Birçok sürücünün şampiyonluk kazanmasını sağladı.

Gerçi onu bir süredir görmedim. Brandon'ın anne ve babası o doğduktan sonra ayrıldılar ve o hep Daytona Beach'te annesiyle birlikte yaşadı. Dax, Brandon'ın çocukluğunun büyük bir kısmında yol yarışlarındaydı. Dax emekli olduktan sonra kısa bir süre Daytona'da kaldı ama o zamandan beri onu sadece yıllar boyunca ara sıra gördüm.

Brandon'la araları pek iyi değil. Annesi yıllar boyunca onun kafasını Dax'in hilekâr ve beleşçi bir baba olduğuna dair saçmalıklarla doldurdu ama ben onun yanında olduğum süre boyunca hiç böyle bir izlenim edinmedim. Aslında tam tersi. Babama Brandon'la ilişki kurma çabalarının hiçbir zaman karşılık bulmadığını duydum.

Yine de Brandon onu yarış kariyerinin yakınında istemiyor.

İkisine de gülümseyip başımı sallıyorum. "Seni son gördüğümde beri büyümüşsün, Scarlett. Ne kadar oldu? Bir yıl mı?" diye soruyor.

"Neredeyse. Geçen Noel'di sanırım, Brandon'ı almaya geldiğinde," diye cevap veriyorum, Brandon'ın ona soğuk davrandığını hatırlayarak.

Son senemizdi ve Brandon on sekiz yaşına basmadan önce onunla geçireceği son büyük fırsattı. Dax onları harika bir Amerika yolculuğuna çıkarmak için bir karavan kiraladı. Yolculuğa önce Brandon'a çok kızdığımı hatırlıyorum. Tek yaptığı arkadaşlarından ayrılmaktan ve babasıyla vakit geçirmek zorunda kalmaktan şikâyet etmektir, oysa benim tek istediğim babamın bana böyle bir ilgi göstermesiydi.

"Ah evet, o nasıl?" diye soruyor, oğluya gerçekten ilgileniyor. "Bir süredir ondan haber alamadım."

"O iyi. Kendine bir sponsor buldu ve gelecek sezon ARCA serisinde start almayı planlıyor." Gurur yüzünü değiştiriyor ve Brandon'dan bahsederken gözlerinin nasıl parladığını fark ediyorum. "Onu geçen hafta sonu gördüm." Beynim bana çenemi kapatmamı hatırlatmadan kelimeler ağzımdan dökülüyor. Birincisi, geçen hafta sonu yaptığım rezalet hakkında konuşamam ama daha da önemlisi Brandon hakkında konuşmak istemediğimi fark ediyorum. Dax'e baktığımda, Brandon kaybolup gidiyor. O unutmak istediğim bir şey. *Başım ciddi belada.*

Babama bakıyor, kelimeler olmadan iletişim kuruyor gibi görünüyor. Dax'in geçen hafta sonu olanlardan *haberdar* olduğu belli.

"ARCA'da yarışmak ve sponsorlarınızı elinizde tutmak istiyorsanız ikiniz de risk almayı bırakmalısınız. Henüz bir sponsorunuz bile yok, bu yüzden şu anda inanılmaz derecede akıllı olmanız gerekiyor ve yasadışı yarış akıllıca değil," diye azarlıyor Dax.

Her nasılsa, Dax tarafından azarlanmak, babamdan azar işitmekten on kat daha kötü. Göğüslerimden yanaklarıma doğru yükselen kızarıklığın-

bir utanç dalgası üzerime çökerken fark edilebilir. Kendime layık olduğumu kanıtlamak istiyorum. Geriye dönüp baktığımda, yaptıklarımın sporda var olma şansımı nasıl tehlikeye attığını görebiliyorum ama sonucun benim lehime olmadığını da inkar edemem.

"Evet efendim," diyorum, ifadesinin doğruluğunu kabul ederek. Yüzünde bir duygu parıltısı beliriyor ama ben ne olduğunu anlayamadan kayboluyorum.

"Dax seni eğitmeyi kabul etti," diye araya giriyor babam. Tam etkisini göstermeden önce sözlerini algılamam bir dakikamı alıyor. *Dax beni yarış için mi eğitecek?* Hangi alternatif evrene düştüm ben?

"Ona hayatım pahasına güveniyorum, şimdi de senin hayatın pahasına. Onu dinle ve söylediklerimi hatırla. Bir yılın var, Scarlett." Sözlerini bitirirken beni kucaklamak için kendine çekti ve ben kaskatı kesildim. Babamdan şefkat görmeye alışık değilim ama kollarımı ona doluyorum, boğazımdaki yumru bir şey söylememi engelliyor. Küçük bir an ama ondan istediğim tek şey bu.

"Eve dönmem gerek, Dax-" diye söze başlar.

"Bekle, beni burada mı bırakıyorsun?" Bunu daha önce anlamadığım için şok olmuş bir şekilde ağızımdan kaçırdım. Çantanın dolu olması büyük bir ipucuydu. Zeki bir kıza göre bazen aptalın tekiyim.

"Dax eğitimin süresince burada kalmana izin vermeyi teklif etti. Dar- lington yolun hemen yukarısında, burada ihtiyacın olan her şeye sahipsin," diyor. Haklı olduğunu biliyorum ama bu beni yeni bir yerde yaşamayı düşünmekten alıkoymuyor. Yatıya kalmayı hiç sevmemişimdir, hep kendi yatağında uyumayı tercih etmişimdir. Bu tamamen başka bir seviye gibi. Umarım onunla aynı duşu paylaşmak zorunda kalmam. Dax'ın her türlü çıplaklıkla yakınımda olması libidomu mahvedecek.

Kes , Scarlett! Erkek arkadaşının babasını çıplak hayal edemezsin!

Babam kamyonu dan çantamı alıyor ve vedalaşıyoruz. Dust kulübeden uzaklaşan kamyonu takip ediyor. Arkamı dönüp Dax'ı kulübeye kadar takip ediyorum ve yol boyunca kot pantolonunun içinde kıcının esnemesini izliyorum.

Sikeyim.

İçeri girdiğimde gözlerim ilk nereye bakacağını bilemiyor. Tek katlı kat planının çoğı oturma odası, mutfak ve yemek alanını barındıran açık bir alan. Pencereleer yerden tavana kadar uzanıyor ve mülkün ön ve arka tarafının manzarasını gözleer önüne seriyor. Arka bahçeye bakan bir tanesine doğru yürüyorum ve gölün üzerinde batan, gökyüzünü pembeler, maviler ve sarılarla renklendiren güneşin içinde kayboluyorum.

Çoğunlukla erkeklerle birlikte büyüdüğüm için, kardeşlerim nereye giderse ben de onların peşine takılırdım. Balık tutmak en sevdikleri zamanlardan biriydi, bu yüzden ben de sık sık buna katlanmak zorunda kaldım. Sıkıcı buluyordum ama su kenarında birlikte geçirdiğimiz sessiz sabahlar hoşuma gidiyordu. Evin yan tarafına baktım ve işte oradaydı. Yıpranmış eski bir kütük, kesilmiş odun parçalarının arasında duruyor ve bir balta ona yaslanmış. Kabzası kullanımdan aşınmış ve ağır görünüyor. Olanları gözümde canlandırabiliyorum. Dax, kasları esniyor, odun kırarken alnından ter damlıyor. Sahip olduğumu bile bilmediğim bir fanteziyi geçici olarak yaşıyorum.

Dövmeli ve sakallı, kaslı bir oduncuyu düşünürken Dax'ın arkamdan gelip "Sana odanı göstereyim" dediğini duymuyorum.

Hayalimin şokuyla sıcıyorum ve ancak yarı çığlık-yarı pterodaktıl çığlığı sayılabilecek utanç verici bir ses çıkartıyorum. "Kahretsin," diye mırıldanırken derin bir nefes alıp sinirlerimi yatıştırmaya çalışıyorum. Boğuk bir kıkırdama duyuyorum ve kaşlarımı çatarak Dax'e dönüyorum.

Dax dudaklarını büzerek gülümsüyor ama gözlerinde bir parıltı var. Onda daha önce fark etmediğim genç ve şakacı bir şeyler var. Onunla ilgili daha önce fark etmediğim pek çok şey var. Vücudunu inceliyorum, bana göz kırptığında her şeyi içine alıyorum. *Erkeklerin göz kırpma olayı nedir?*

Ohh, Dax oyun oynamayı seviyor ha?

"İyi misin?" diye soruyor ve küçük bir gülümsemeyle geçiştiriyor.

Bir nefes verdim. "Evet, har har. Kolayca ürküyorum. Ben yavaş yavaş kalp atışlarımı normale döndürürken siz de eğlenenin tadını çıkarın," diyorum elim kalbimde ve en nefesli sesimle.

"Bunu bilmek güzel. Buralarda çok ayı olur ama böyle bir çılgılık onları koşarak ormana geri gönderir," diyor göbekten bir kahkaha atarken ve Tanrım, yüzü bir derginin sayfalarından fırlamış gibi. Hatırladığım ciddi yüz hatları gitmiş, yerine hakkında sadece hikâyeler duyduğum o kaygısız adam gelmiş. Gülümsemesine karşılık vermekten kendimi alamıyorum.

Koridorun neredeyse sonuna geldiğimde beni bir kapı aralığından geçirdi. "Burası senin odan olacak." İçeri giriyorum ve çantamı yatağın üzerine bırakıyorum. Mobilya bir yatak, şifonyer ve komodinden oluşuyor. Her bir parça güzel desenlerle oyulmuş süslü koyu kiraz ağacından. Elimi şifonyerin üzerinde gezdirip hayranlıkla bakıyorum. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Gözlerim Dax'e kayıyor ama onun gözleri benimkilerle buluşmak yerine elime dikilmiş.

"Banyo... banyo hemen şurada," diye kekeleyerek koridorun sonundaki bir kapıyı işaret ediyor.

Banyoya bir göz attım. Küçük değil ama büyük de değil. Sağ tarafta, zeminden tavana kadar fayans ve doğal taş zeminli, camla kaplı bir ayaklı duş bulunmaktadır. İki lavabo diğer duvarda sıralanıyor ve tuvalet

Son. Aynanın üzerinde doğal ışığı içeri alan uzun dikdörtgen bir pencere yer alıyor. Tüm bunları düşünürken aklıma bir fikir geldi.

"Tek banyo bu mu?" Ben soruyorum.

"Evet, tabii kendinizi rustik hissetmiyorsanız. Bu durumda kulübenin arkasındaki ormanı kullanabilirsiniz. Eminim haftalarca kışınızı kaşıyacak birkaç bitki vardır." *Alaycılık da... Mükemmel.*

"Not edildi. Bana bu zihinsel imgeyi verdiğin için teşekkür ederim. Hayatım boyunca *kışımın* zehirli sarmaşıklarla kaplandığını düşünmeden yaşayabilirdim."

Sırıttıyor. "Bir değil. Koridorun hemen karşısındayım."

Vay canına, oldukça dar bir alan. Gelecekte yaşanacağından emin olduğum garip anları zihinsel olarak yüzümü buruşturuyorum. Sanırım benim iki katım yaşında bir adamla ve erkek arkadaşımın babasıyla yaşamak beklenen bir şey. Ama beni eğitmesi anlamına gelecekse ayıyla da yaşarım. Ne olursa olsun böyle bir fırsatı kaçırmayacağım.

Birden utanarak yere baktım ve "Teşekkür ederim. Benim için yaptığınız her şeyi gerçekten takdir ediyorum."

"Sana kolay davranacağımı sanma Letty." Çocukken bana taktığı lakaba gülümsüyorum. "Sana bilmen gereken her şeyi öğreteceğim ama bana güvenmelisin, sürece güvenmelisin." Başımı sallayarak onaylıyorum. "Tamam, sen eşyalarını topla, ben de akşam yemeği hazırlayayım. Yarın erken bir gün olacak ve güzellik uykusuna ihtiyacın olacak," diye bağırtıyor koridordan mutfağa doğru yürürken.

Ayakta duracak halim yok, bugün yaşananlar beni sandığımdan daha fazla yordu, bu yüzden beni yatağa daha hızlı götürecek her şeyi memnuniyetle karşılıyorum. Komodinin yanındaki şarj cihazımı takmadan önce telefonumu kontrol ediyorum. Bu hafta Brandon'dan pek haber alamadım ama ev hapsinde olduğum için zaten yapabileceğim pek bir şey yoktu.

Bunu duyduğunda ölecek.

Numarasını çeviriyorum, hoparlöre alıyorum ve yatağın üzerine koyuyorum, böylece konuşurken bavulumu açabiliyorum. Hattan bir "Alo" sesi gelmeden önce yüksek sesli bir müzik duyuyorum.

"Brandon? Neredesin?" diye sordum.

"Scarlett, sen misin?" Sesi boğuktu, ama kelimelerindeki bulanıklığı kesinlikle duyabiliyordum.

"Evet Brandon, benim," diyorum, bu soruya cevap verdiğim için bile kendimi aptal hissederek. Telefonu açtığında arayanın kimliğinde adımı görmemiş miydi?

"Scarlett!" diye öyle yüksek sesle bağırıyor ki, babasını rahatsız etmemek için telefonumu kapıp hoparlörü kapatmak zorunda kalıyorum. "Jasons'dayım. Bir parti veriyor, sen de gelmelisin." Bu gevelemesini açıklıyor. İçki içiyor.

Babamla aramızda geçenleri ve sonunda antrenman yapmama izin verme kararını anlatmaya başlıyorum ki arka planda bir kız çığlığı ve ardından telefona yakın bir yerde bir kıkırdama duyuyorum. "Brandon, dinliyor musun?"

"Scar..." diye söze başlıyor, sonra hat kesiliyor. *Ne oluyor be?* Telefona baktım. Şarjım bitmemişti ama hat bitmişti. Onu geri aramak için ismine basıyorum ama doğrudan sesli mesaja düşüyor. Tabii ki cevap vermiyor. Parti yapmak, kız arkadaşının hayatında olup biten her şeyden daha önemli. Bu noktada ikinci planda kalmaya alışmış olmalıyım ama bu, kara bir bulut gibi üzerime çöken hayal kırıklığını durdurmuyor. Ona Dax'le ilgili haberleri vermeyi çok istiyordum. Dax tanınmış ve başarılı bir sürüş koçu, çok sayıda sürücüyü şampiyonluklara taşımış. Onun koçum olması kariyerime başlamak için büyük bir adım. Umarım Dax'la olan kendi sorunlarının ötesini görebilir ve benim için heyecanlanabilir. İçimdeki şüphe onun aynı şekilde düşünmeyeceğini söylüyor. Beni araması için ona mesaj atmalıyım ama enerjim yok. Belli ki benim için endişelenmiyor.

Üçüncü Bölüm

Dax

Kendimi neyin içine soktum ben?

Babasının kamyonetinden indiğinde onu tanıyamadım. Dağınık at kuyruklu ve tulumlu küçük kız gitmişti. Bugünlerde pek görmediğim doğal bir güzellikle büyümüştü. Barlarda karşılaştığım kadınların çoğu o kadar çok makyajla kaplı ki, altında ne bulacağınızdan korkuyorsunuz. Bu kız öyle değil. Uzun boylu, sarışın ve kıvrımlı bir vücuda sahip. Makyajsız, sadece güzel.

Oğlumun ondan neden hoşlandığını anlayabiliyorum.

Sadece neden onu seçtiğini anlamıyorum.

Gözlerim vücudunda geziniyor ve aletim dikkatimi çekiyor.

Buna şimdi başlama.

Matthew beni aradığında, kızına koçluk yapıp yapamayacağımı sorarken tek duyabildiğim sesindeki çaresizlikti.

"Dax, başka ne yapabilirim bilmiyorum. Onu kaybedemem." Matthew'un sesi telefondan boğuk geliyordu.

"Neye ihtiyacın var?" Matthew yirmi yıldır iyi bir arkadaşım. Birlikte yarıştık ve kazadan sonra yanımdaydı. Karısının vefatından bu yana geçen yıllar kolay olmadı, mükemmel değildi ama elinden gelenin en iyisini yaptı.

"Çok şey istediğimi biliyorum ama kızım konusunda güvendiğim tek kişi sensin."

Kıkırdıyorum. "Gerçekten demek istediğin, ben senin son çaren miyim?"

"Önce seni aramalıydım ama bu sezon zaten dolu olduğunu biliyordum." Devam etmeden önce iç çektiğini duyuyorum. "Ama evet, o pisliklerin hiçbirisi bir kadın yarışçiyı eğitmek istemiyor. İyi ki de öyle, şimdi kime güvenebileceğimi için mutluyum."

Ben daha durup düşünemedim kelimeler ağızımdan dökülüveriyor"Ben yaparım."

"Yapacak mısın?"

Yapacak mıyım? Bu kariyer intiharı olabilir. Neden bu riski almak isteyeyim ki? Ama nedenini biliyorum, sadece kendime itiraf etmiyorum.

"Tabii ki Letty'den bahsediyoruz. O da en az kadar inatçı."

"Benden miras kalacak onca özellik varken, neden bu olmak zorundaydı?"

Diyor ama sesindeki kahkahayı duyabiliyorum.

"Bazı şeylerin yerini değiştireceğim ama ona fazla yüklenmeyeceğim.

Antrenman yapmak için burada kalması gerekecek."

"Daha azını beklemezdim. Bu onun tek şansı, ona ikinci bir şans vermeyeceğim. Gerçekten minnettarım, Dax."

"Matthew, endişelenme. O emin ellerde."

Bu riski Letty'den başkası için almazdım. *Küçük Letty*, ona sadece dizim kadar uzunken seslenirdim. Anne ve babasının en iyisiydi. Tıpkı annesi gibi güzel. Ona tıpatıp benziyor. Matthew'un ona her baktığında Rose'u, yani annesini gördüğünü biliyorum. Öte yandan, güçlü iradesi ve cesur tavrı tamamen Matthew'a ait. Bu onu zorlu bir yarışçı yaptı ve umarım onun için de aynısı olur.

Kadın olduğu için ona farklı davranmayacağım. Bana ve tüm dünyaya pistlerde olmayı hak ettiğini kanıtlamasını sağlayacağım. Babasının yarısı kadar bile yarışçı olsa, bunu başarma şansı var. Babasıyla vedalaşmasını izliyorum. Çekip gidiyor, sadece ikimiz kalıyoruz.

O emin ellerde. Matthew ile olan konuşmamı düşünerek kıkırdıyorum.

Umarım benimkini kendime saklayabilirim.

Dördüncü Bölüm

Letty

Odama ağız sulandıran bir koku yayılıyor. Evin içinde dolaşan muhteşem aromayı takip ediyorum ve kendimi Dax'in ocağın başında olduğu mutfakta buluyorum.

Dax yemek yapabiliyor.

Buna neden bu kadar şaşırdım? Ne kadar zamandır yalnız yaşıyor? Bir şekilde yemek yemesi lazım.

Adaya oturup onu çalışırken izliyorum. Oturma odasından The Rolling Stones'un Paint it Black şarkısı hafifçe çalıyor, eski bir okul favorim odaya günahkâr bir hava veriyor.

Mutfaktaki bir erkekten daha tehlikeli bir şey yoktur. Haksız mıyım?

Çocukluğumda yemek pişirme işini hep annem yapardı ve yeterince büyüdüğümde bu rolü ben üstlendim. Onun tariflerini miras aldığım için minnettarım. Biraz deneme yanılma süreci geçirdim ama yıllar içinde onları mükemmelleştirdim. Kadınların yemek yapması ve erkeklerin çalışması çok Güneyli bir şeydir. Babamı mutfakta . Bunu düşünmek bile gülünç.

"Ne yapıyorsun? Harika kokuyor."

"Makarna carbonara," diyor ve spagetti eriştelere kaynar suya atıyor.

"Nefis! En sevdiğim." Karnım gurulduyor, heyecanımla aynı fikirde.

Kıkırdıyor. "Hatırlıyorum, çocukken yemeye bayılırdın. Annen en iyi carbonarayı yapardı ama-"

"Pastırma," ikimiz de aynı anda söylüyoruz.

Bana bir an için okuyamadığım bir ifadeyle bakıyor, belki sempati belki de merhamet, sonra buzdolabından kalan pastırmayı çıkarıyor ve makarnaya eklemek için kesmeye başlıyor.

Bu adam.

"Yarışlardan eve döndüğümüzde baban ve benim için yapardı. Onun yemeklerini hep dört gözle beklerdim. Harika bir aşçı ve daha da sevimli bir kadındı. Onun ölümü hepimizi derinden etkiledi ama baban... o öldüğünde babanın bir parçası da öldü. Yıllardır pek ortalıkta olmadığını biliyorum ama sizi çok sevdiğini bilmenizi isterim. Sadece bunu göstermekte zorlanıyor."

Yere bakıyorum, koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. Babamla aramızdaki ilişkinin çalkantılı olduğu bir sır değil ama bu, ilişkimizi duygusal bir savaş alanı olmaktan çıkarmıyor. Babamın beni nasıl etkilediğini dışa vurmamayı öğrendim. Bu hiçbir şeyi değıştirmede. Ama içimde hala babasının doğum gününe, okulun ilk gününe, hatta baloma gelmesini dileyen o küçük kızım. Babamın beni sevdiğini biliyorum, gerçekten, ama bu onun yıllarca yanımda olmamasını telafi etmiyor.

Annem ben sekiz yaşındayken öldü ve ondan sonra büyükbabam yardım etmek için yanıma taşındı, aslında beni büyüttü. Büyükbabamı çok severdim ve onunla geçirdiğim zaman için minnettarım, ancak bu kendi babamın bana zaman ayırmadığı gerçeğini değıştirmiyor. Beni bir öncelik haline getirmedi.

Benim baba sorunlarımın kendi baba sorunları var. Entelektüel olarak bunu biliyorum, ama bu kalbimin tüm acıyı hissetmesini engellemiyor.

Dax makarnayı ve malzemeleri bir tavada karıştırıyor. Mutfağa girdiğimde daha iyi kokabileceğini düşünmemiştim ama yanıldığım kanıtlandı. Pastırmanın tuzlu tadı, sarımsağın baharatı ve parmesanın kremesi acılığı burnuma çarptığında salyalarım akıyor. Tatlar, sadece iyi bir anının yapabileceği gibi kemiklerime yerleşecek şekilde birleşiyor.

Bir an için beş yaşındayım... belki de altı. Annem masaya bir kase carbonara getiriyor ve bu anı o kadar somut ki ruhumu ısıtıyor. Annem, babam, kardeşlerim ve ben hep birlikte -bir aile olarak- akşam yemeği yiyoruz.

Okuldan, spordan ya da yarış dünyasında olup bitenlerden bahsediyordum. Sanki gerçekmiş gibi gözümün önünde canlandırabiliyorum. Uzanıp anneme bir kez daha sarılmak istiyorum. Çok uzun zamandır böyle bir anım olmamıştı.

Gözümden başıboş bir damla yaş kayıyor. Nasırlı parmakların fırçasıyla yanağımdan aşağı süzölmeye fırsat bulamadan siliniyor. Onu masaya kadar takip ettiğimde hiçbir şey söylenmiyor. Sessizlik şaşırtıcı derecede rahat. İkimizin tabağına da cömert bir miktar koyuyor. Yemeğe yumulduğumuzda ortam kasvetli.

Yemeğimizin yarısını yedikten sonra nihayet cesaretimi toplayıp "Bana babam ve onun hakkında daha fazla şey anlatabilir misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Çok isterim."

Babamla birlikte gençken başlarını belaya soktuklarını, benim yakalandığım yerde araba yarışı yaptıklarını anlatıyor.

Bu bilgiyi daha sonrası için cephane olarak saklıyorum.

İlk tanışmalarından evlenmelerine, kardeşlerimi ve beni doğurmalarına kadar olan hikayelerini anlatıyor. Annemin küçük bir kız çocuğı sahibi olmayı ne kadar çok istediğini ve ben doğduğumda ne kadar heyecanlandığını.

"Seni ilk gördüğüm zamanı hatırlıyorum. Pembe bir battaniyeye sarılmıştın, kollarında çok küçüktün ama o kocaman yeşil gözlerinle bana bakmıştın ve ben gidiciydim." Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. Sanki bu masada benimle oturmuyormuş da orada bir yerlerdeymiş gibi dalgın görünüyor. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve sırtıyor. "O ilk andan itibaren büyüdüğünde başının belaya gireceğini biliyordum ve görünüşe göre haklıymışım."

İkimiz de kıkırdıyoruz. Gece boyunca konuşur. İkimizin de tabakları soğuduktan ve müzik durduktan çok sonra. Tüm bu zaman boyunca sadece dinledim.

Asla unutamayacağım bir geceydi.

Beşinci Bölüm

Letty

Ertesi sabah Dax'in Ford Raptor'una atlayıp yola çıktık. Birkaç dakika boyunca balık tutmayı kız arkadaşına tercih ettiğini söyleyen bir adamın şarkısını dinledikten sonra müziği değiştirmek için eğildim.

Dax elimi tokatlayarak uzaklaştırdı ve "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu.

"Neye benziyor? Yaşlı adamlardan daha iyi bir şey bulmaya çalışıyorum köpeklerinden ya da balık tutmaktan bahsediyorlar." Tekrar telsize çalışıyorum ama elime bir tokat daha atıyor. "Ah." Suratımı astım.

"Arabam, radyom."

Büyük bir dükkânı olan bir deponun otoparkına giriyoruz. Kapılar açık, bu yüzden havaya kaldırılmış arabaların ve yere saçılmış lastiklerin etrafında dolaşan tulum giymiş adamları görebiliyorum. Motor yağı kokusu havada asılı duruyor ve içimi bir rahatlık duygusu kaplıyor. Evimdeymişim gibi hissediyorum. Eli garajda arabalar üzerinde çalışırken onunla kaç saat geçirdim? Sayılamayacak kadar .

Dax'i açık kapılardan birine kadar takip ediyorum. Garajın sonuna doğru ilerliyor ve yaklaştığımızda mat gri bir Chevy Camaro'nun gövdesi yarışa katılabilmek için son kat boyasını bekliyor. NASCAR'da kullanılan ve yarışmayı hayal ettiğim bir gövde tarzı.

Büyükbabamın Camaro'sunu düşündüğümde göğsümde bir sızı hissediyorum. Suçluluk duygusu ve acı hala çok gerçek. Acının beni sürüklemesine izin vermemek için kendimi durduruyorum. Her şeyi zihnimin gerisine itiyorum ve önümdeki arabaya odaklanıyorum.

"Her şey senin için hazır, Dax," diyor arabanın arkasından bir adam. Bira göbeği terden sıırılsıklam olmuş ama yüzünde kocaman bir gülümseme var. Bu tür koşullarda isteyerek çalışmak ve bunu sevmek için belirli bir tür insan gerekir, ancak bu sizin için bir tamircidir.

Bir keresinde kardeşime neden bu kadar çok sevdiğini sordum. Dedi ki, *"Motorun parçaları bir yapbozun parçaları gibidir. Onları parçalara ayırıp tekrar bir araya getirebilir ya da parçaları değiştirip tamamen farklı bir şey yapabilirsiniz."* *"Bulmacaları severim"* demeden önce omuz silktiğini hatırlıyorum.

Hatırladıkça gülümsüyorum. Bu senin için Elijah'tı. Kalbini kolunda taşır ve her zaman düzeltebileceği ya da çözebileceği şeyler arar. İlişkilerinde bile.

Adam kendini Sam olarak tanıtıyor ve bir şeye ihtiyacımız olursa onu bulmamızı söyleyip uzaklaşıyor.

Burada ne yaptığımıza dair bir ipucu bulmak için Dax'e bakıyorum. Kaputu kaldırdı ve bana el salladı.

"Bunun ne tür bir motor olduğunu söyleyebilir misiniz?" diye soruyor, yere bakarak.

An- swer'ı zaten biliyor olmama rağmen daha iyi görebilmek için eğildim. "Bu bir V8," diyorum.

"Peki bir motoru V8 yapan nedir?" diye devam ediyor ve kendimi tekrar okulda bir sınavda buluyorum. Eli arabalar hakkında gevezelik ederken sadece yarım yamalak anladığım tüm zamanları düşünmeye çalışıyorum.

"Çünkü sekiz silindiri var," diyorum ve bunu hatırladığım için biraz kendimi beğenmiş hissediyorum ama Dax "Peki neden V8 deniyor?" diye karşılık verince bu kısa sürdü.

Düşünüyormuş gibi yapıyorum ama gerçekten cevabı bilmiyorum, bu yüzden vazgeçiyorum ve bu kadarını söylüyorum.

"Haklısınız, V8 motorun sekiz silindiri vardır. Motor bloğunun üst kısmını çıkarıp önden bakacak olursanız, V şeklini oluşturan iki sıra halinde açılı olarak monte edilmiş dört silindir görürsünüz."

motor bloğunu göstererek söylüyor. Ne dediğini kafamda canlandırabiliyorum.

Bana bakıyor ve arabalardan bahsederken gözlerinin nasıl daha derin bir maviye dönüştüğünü fark etmeden edemiyorum. "Yarışabilmen için, seni bitiş çizgisine ulaştırmak için ne gerektiğini anlamam gerekir."

Onun Bay Miyagi tavrına sinirlenerek geri çekilip arabadan uzaklaşıyorum. "Bir arabanın nasıl çalıştığını biliyorum. Buraya yarışmaya geldim, tamirci olmaya değil."

Beni ona bakmaya zorlayarak ayağa kalkıyor. Boy farkımızdan dolayı çenem göğsüyle buluşuyor. Gövdesi büyük, heybetli ve *ateşli*. Bir kıza göre uzunum ve onun yanında kendimi küçük hissetmeyi seviyorum.

"Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Yarış hakkında ne biliyorsan ya da bildiğini sanıyorsan, kafandan sil gitsin. Birkaç sokak yarışı kazandın diye NASCAR yarışçısı olacak kadar iyi olduğunu mu sanıyorsun?" diyor, sesinden damlayan küçümseme benim hakkımda ne düşündüğünü gösteriyor.

Hedefine ulaşıyor ve anında savunmam yükseliyor.

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun, beni hiç yarışırken görmedin bile" diye karşı çıkıyorum, geri adım atmayı reddederek.

"Herkesin cep telefonuna sahip olduğu günümüzde ve bu çağda kaydedilmediğinizi mi düşünüyorsunuz? Yüzünüz her videoda yayınlanmadığı için şanslısınız, yoksa NASCAR onaylı hiçbir yarışa girmenize asla izin verilmezdi."

Nefesim kesildi, sadece beni kontrol etmekle kalmayıp aynı zamanda haklı olduğu için de şok oldum. Sokak yarışı yasadışı ve her yaptığımda riskliydi ama köşeye sıkışmıştım. Kendimi kanıtlamak için başka bir yol göremiyordum.

"Öğrenmen gereken çok şey var küçük kız ve eğer yöntemlerimi beğenmezsen, kamyonete geri dönebiliriz ve seni eve geri götüreceğim." Midem bulanıyor, kendimi iyice azarlanmış hissediyorum.

Küçük kız.

Söylediği onca Şey arasında neden beni en çok bu iki kelime rahatsız ediyor? Sert ve otoriter sesi tüylerimi diken diken ediyor. Uyarılmışlığım hayal kırıklığıyla karışıyor ve tepkimi anlamaya çalışıyorum. Beni bir kadın olarak değil de küçük bir kız olarak görmesi neden beni rahatsız ediyor?

Neden

umurumda olsun

ki? O benim

koum.

Birbirimize bakıyoruz. O aşağı bakıyor, ben yukarı bakıyorum. Babamdan aldığım bir Şey varsa, o da inatılığıdır. "Yarışmak istiyorum," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından.

Bir dakika boyunca sessiz kaldı, gözleri benimkilere dikilmişti. Gözlerimi kırpmamaya çalışmak neredeyse acı veriyor. Tam artık onun bakışlarına dayanamayacağımı düşündüğüm anda, "Tamam, ama ya benim y ntemimle yaparız ya da sen delinmiş arkadaşlarınla yarışmaya geri dönersin," diyor.

"O suçlulardan biri senin oğlun," diye karşılık veriyorum ama o hiçbir Şey söylemiyor, lafımı duymazdan gelmeyi ya da suçlamaya katılmayı tercih ediyor. Hangisi olduğundan emin değilim.

"Bu motorun iini ve dışını  ğreneceksiniz. Parçalarına ayırıp tekrar birleştirenene kadar araba kullanamazsınız," diyor tartışmaya yer bırakmadan.

"Ciddi misin sen?" Bunun ne kadar ürkütücü bir görev olduğunu bilerek çığlık atıyorum.

Sadece sırtıyor ve "Bunun ne kadar s reeği sana kalmış ama sezonun başlamasına sadece birkaç ay var, o yüzden harekete gesen iyi olur" diyor. Kollarını kavuşturmuş öylece duruyor ve yüzündeki sırtışı tokatlamayı o kadar çok istiyorum ki.

Neden bu adam beni kimsenin yapmadığı Şekilde kızdırıyor? O benim sonum olacak, bunu biliyorum. Yüzündeki ifadeden bunu yapamayacağımı düşündüğünü anlıyorum ama ona göstereceğim. Yarış isteğim inatçı tarafımla birleşince ölümcül bir kombinasyon oluyor.

Beni hafife alan ilk erkek o değil ve kesinlikle sonuncusu da olmayacak.
Ben bir erkek sporunda olmak için savaşan bir kadınığm. Ona yanıldığını
kanıtlayacağığm.

Hepsinin yanıldığını kanıtlayacağığm.

Altıncı Bölüm

Letty

Kapımın çalınmasıyla uyandım.

Saat kaç oldu? Sanki birkaç dakika önce uyuyakalmışım gibi geliyor. Telefonuma bakıyorum, saat sabahın 5'i. Ciddiyim. Ben bir sabah insanıyım, ama genellikle sabah altıdan önce değil. Güneş doğduğunda. Şu anda dışarısı hâlâ gece gibi karanlık.

Kapımı açtım ama kimse yoktu. Kahve makinesine doğru arı gibi koşarak mutfığa giriyorum, çünkü kahve hayattır ve sabahın bu erken saatinde onsuz çalışmamın imkânı yok. K-fincanı Keurig'e yerleştiriyorum ve süzülmesini dinliyorum.

Hâlâ yarı uykulu olmalıyım çünkü aniden sıcak bir vücut sırtıma sürtünüyor. Talaş ve çam kokusu burnuma çarpıyor ve şimdi Dax'ın kokusuyla karıştırıyorum. Bir kol omzuma geliyor ve onun benden ne kadar büyük olduğunu fark ediyorum. Ben 1.80 boyundayım, hiç de kısa sayılmam ama o benden bir baş daha uzun olmalı.

Dolaptan bir kahve fincanı almak için uzandığında, ön kollarının kordonlu kasları boyunca uzanan ve gömleğinin kollarının altında kaybolan koyu renkli girdapları ve desenleri fark ediyorum. Tabii ki dövmeleleri var ve tabii ki gülünç derecede seksi kollarında baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrılıyorlar. *Benim neyim var böyle? Seksi kollar diye bir şey var mı?* Uyku sersemliği içinde, bakmadan duramıyorum. Gerçekten bakıyorum.

"Günaydın," diye mırıldanıyor ve nefesi kulağıma çarpıyor. Uykudan kalma derin ve hırıltılı sesiyle omurgamda alışılmadık bir ürperti oluşuyor. Midemdeki çarpıntıyı fark eder etmez fincanı kapıldığı gibi uzaklaşıyor.

Tuttuğumu fark etmediğim bir nefes verdim. Artık tamamen uyanığım. "Günaydın," diyorum karşılığında.

Dolu bardağımı aldım. Az önce ne oldu öyle? Neden böyle tepki verdim? Dax'le ilgili bu düşüncelere sahip olduğuma göre uykusuz kalmış olmalıyım.

Babamın arkadaşısı.

Brandon'ın babası.

Tek başına bu bile onun hakkında normal dostane düşünceler dışında bir şey düşünmekten beni alıkoymalı.

Yani, hayır. Olmadı. Bu anıyı beynimdeki bir kutuya koyuyorum ve kahvemi yudumluyorum. Yarışmaya ve kendimi göstermeye odaklanmalıyım. Bu fırsatı bir aşk uğruna riske atmayacağım, tabii buna aşk da denebilirse. Ama çizgileri bulanıklaştırmamam gerektiğini bilsem bile, bu beni o dövmeleleri düşünmekten ve göremediğim yerlerde daha fazlası olup olmadığını merak etmekten alıkoymuyor.

Kahvemi bitirdim ve bir granola bar yedim ki, "Her şey sırayla. Yarışmak için formda olman gerekir. Yarış sadece iki elin direksiyonda ve bir ayağın gazda olması değildir. Zihinseldir. Fizikseldir. Diğer sporlar kadar yorucudur. Sağlığınız önemlidir ve bu vücudunuzla başlar. Her sabah bu saatte koşacağız."

"Kaçmak mı? Şimdi olduğu gibi mi?"

Bana dünyanın en aptalca sorusunu sormuşum gibi bakıyor. Gerçekte de öyle. Az önce koşacağımızı söylediğini duydum ama ben koşucu değilim. Hiç olmadım. Ve bu kulağa işkence gibi geliyor.

"Evet," diye devam ediyor. "Vücudunuzun bir yarış arabasının içindeki yüz derece sıcaklığa dayanabilmesi gerekir. Bir yarışçı sadece terden bir yarışta beş ila yedi kilo kaybedebilir. Klimalı yarış arabaları sizi şımarttı. Vücudunuzu tüm iklimlere dayanacak şekilde eğitmemiz gerekiyor."

Hiç böyle düşünmemiştim. Bu sporda en iyi olmak için katlandığımız şeyler çılgınca. Çok mantıklı olmasına ve yapmam gerekenin bu olduğunu bilmeme rağmen, yine de gerçekten koşmak istemiyorum.

"Giyin," diye bağılıyor, belli ki daha fazla kahveye ihtiyacı var.

Odama gidip üzerime bir çift eşofman ve spor ayakkabı giyiyorum ve dışarı çıkıyorum. Dax verandada beni bekliyor. Geniş omuzlarını ve sivriltilmiş belini saran bir tişört ve gri bir eşofman altı giymiş; hani şu ayak bileklerini sıkı ve kışının ne kadar sıkı olduğunu herkesin görmesini sağlayanlardan. Ve önden görünüşünden bahsetmeyelim. Tanrı yardımcım olsun. Gri eşofman altının icadı hem bir lütuf hem de bir lanetti.

Verandadan çıkıp ormana doğru gidiyor, ben de peşinden koşuyorum. Yol, ayaklarımı büken ve dengemi bozan taşlar ve dallarla dolu. Koşunun sadece beşinci dakikasında nefesimin daraldığını ve çok yorulduğumu hissetmeye başlıyorum. Koşmayı sevmediğimi söylerken ciddiydim. Ne kadar formsuz olduğum konusunda kendimi utandırmamaya çalışarak ilerliyorum. Nafile bir çaba çünkü çok geçmeden yan tarafıma korkunç bir sancı girdi. İşim bitti, sinirlendim ve Dax... Dax neredeyse hiç terlemedi ve gülüyor. Pislik herif.

Duştan sonra havluyla yatağıma uzanmış, vantilatör tam hız üzerimde çalışıyor ve vücudumu serinletmeye çalışıyordum ki Dax kapımı çaldı. Misafir beklemeden ayağa fırlıyorum ve "Bekle!" diye bağırıyorum. Yatağımın üzerinde ne kadar kıyafet varsa üzerime geçiriyorum, ki bunlar uyku şortu ve atlet oluyor, sonra da kapıyı açıyorum.

Dax giyinik bir şekilde orada duruyor, saçları duştan çıktığı için hâlâ ıslak. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce bana bakıyor. Gözleri tropik okyanus suyu gibi berrak bir mavilikte ama yüzünde anlam veremediğim bir ifade var.

"On beş dakika sonra garajda buluşalım," dedi ve gitti.

Kapıyı kapattım ve ona yaslandım. *Bu çok garipti.* Gözlerim şifonyerin aynasındaki görüntüye takılıyor. Gömleğim uyumak için beyaz ve ince ama üzerime bir şeyler giyme telaşıyla sütyen takmamışım. Meme uçlarım büzülmüş ve sert bir şekilde bana bakıyor, kelimenin tam anlamıyla gömleğimden çıkmaya çalışıyorlar. I

Dax'ın bu yüzden tuhaf davrandığını fark edince yüzümü ellerimin arasına aldım. Kendi meme uçlarım bana karşı komplo kuruyor! *Kahretsin!* Bundan sonra onun yanında sadece sweatshirt giymek için aklıma bir not alıyorum.

Kapıdan çıkmadan önce kot pantolon, sweatshirt ve tahmin ettiğiniz gibi sütyen giydim. Garaja vardığımızda kapıyı açıyor ve kamyonetinin yanında bir Harley görünce şaşırıyorum. Şık makinenin tüm krom ve siyah detaylarına bakıyorum. Dax'ın bir motosikleti olduğunu bilmiyordum ama bir şekilde uyuyordu. Sert tavrı ve dövmeleeri ona kötü çocuk havası veriyor. Kendimi onun arkasında, rüzgâr saçlarımda, kollarım onun karın kaslarına sıkıca sarılmış halde hayal edebiliyorum. Bisikletin titreşimlerini bacaklarımda hissedebiliyorum. *Kes şunu, Scarlett! Dax bir sonraki ıslak rüyanın başrol oyuncusu olamaz.*

Dax arabayı kulübedeki garaja ve her gün saatlerce onunla birlikte çeşitli parçaları bana açıklıyoruz. Bileşenlerin ne olduğunu anladım, ancak kafa karıştırıcı hepsini bir araya getirmek.

Telefonum çaldığında emme borusu ile şarj borusu arasındaki fark hakkında sürükleyici bir tartışma içindeydik. Gözlerim telefonuma kayıyor ama aramayı görmezden geliyorum. Brandon'dan son birkaç gündür pek haber alamıyorum ve onunla konuştuğumda da sadece kendinden bahsediyor. O aramayı kısa kesmeden önce tek bir kelime bile edemiyorum. Çalmayı keser kesmez tekrar başlıyor. Çoğu insan sadece mesaj atıyor, peki kim bana ulaşmaya çalışıyor?

"Anla artık," diye homurdanıyor Dax, dikkatinin dersinden dağılmasına sinirlenerek. Bana kardeşim Eli'yi hatırlatıyor. İkisi de bir garajda kilitli kalabilir ve asla sıkılmazlar. Ama benzerlikleri bu kadarla sınırlı. Eli sabırlıyken ve söylediği her şeyi anlayıp anlamadığınızı umursamazken, Dax heyecanlıdır ve tüm dikkatinizi vermenizi ister.

Tezgâha doğru yürüyorum ve telefonumu alıyorum. "Alo," diyorum, arayanın kimliğine bakma zahmetine girmeden.

"Sen ciddi misin Scarlett?"

Brandon'ın sesinin yüksekliğinden utanıyorum ve Dax'in duymamasını umuyorum. Mikrofonu kapatıyorum ve Dax'e ona bakmadan görüşmeyi dışarıda yapacağımı söylüyorum. Oğlunun benimle bu şekilde konuştuğunu duyarsa yüzündeki ifadeyi görmek istemiyorum.

Onun ne düşündüğü neden umurumda olsun ki? Bu onun oğlu, muhtemelen o da aynı şekilde düşünüyordur. Ama bunu düşünürken bile içim cız ediyor çünkü buna gerçekten inanmıyorum. Dax, Brandon'a hiç benzemiyor.

"Neden bahsediyorsun Brandon?" Kafamda son iki haftanın olaylarını gözden geçirerek soruyorum. Çok az konuşmuştuk, onu bu kadar kızdıracak ne olmuş olabilirdi ki?

"Babamla mı yaşıyorsun?" diye yarı soruyor, yarı suçluyor ve kalbim sıkışıyor - yakalandığınızı ya da başınızın belada olduğunu hissettiğinizde verdiğiniz normal bir tepki, ama şu anda bunların hiçbirisi değilim, öyleyse neden onun tepkisinden korkuyorum?

"Evet, sana anlatmaya çalışıyordum ama bana fırsat vermedin. Olay olduğunda seni aradım ama sen bir partideydin ve bağlantımız koptu. O konuşmayı hatırlamak beni hala rahatsız ediyor. Aklımın bir köşesinde bir şey beni rahatsız ediyor ama telefona odaklanmak için onu görmezden geliyorum.

"Yani sence bu her şeyi yoluna koyar mı? Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

"Bu babanla senin aranda, benim değil. Babam sonunda bana yarışmam için bir şans verdi ve babanla çalışmak tek seçeneğimdi."

"Yarışmak için mi?" Gülüyor. "Sen ciddi misin? Scarlett, kadınlar NASCAR'a hiç giremedi ve bunu değiştirecek kişinin *sen* olacağını mı düşünüyorsun?"

Gözlerimin arkasında hem hayal kırıklığı hem de umutsuzluktan yaşlar birikiyor. İnsanların bana inanmamasından çok yoruldum.

"Seninle her zaman yarışıyorum Brandon ve kazanıyorum. Yeterince iyi olduğumu biliyorum ve eğer bunu başarmamda bana yardım eden babansa, öyle olsun." Telefonumu fırlatma isteğimi bastırıyorum. Keşke burada olsaydı da onunla tam gözlerinin ortasına vurabilseydim.

"Her neyse Scarlett," diye homurdandı, "bu konuda tartışmanın bir anlamı yok. Eve gel ve olmadığın bir şey olmaya çalışmayı bırak. ARCA'ya başladığımda yanımda olmak istemiyor musun?"

"Neden beni bu konuda desteklemiyorsun? Sen benim erkek arkadaşımsın. Seni her zaman destekledim." Sözlerime karışan duygularla boğuluyorum.

"Çünkü bu gülünç ve zaman kaybı, Scarlett. Eve döndüğünde görüşürüz," dedi telefonu kapatmadan önce.

Bir dakika öylece durup konuştuklarımızı düşünüyorum. Keşke büyükbabam hâlâ burada olsaydı da onunla her şeyi konuşabilseydim. Onu çok özlüyorum. Bana gerçekten inanan ve hırslımı körükleyen tek kişi oydu. Onsuz kendimi çok yalnız hissediyorum.

Beni ele geçirmeden önce bu düşünceleri kendimden uzaklaştırıyorum. Bunu kendim ve onun için yapacağım, her zaman arkamı kollayan tek adam için. Onu hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Gözyaşlarımı yüzümden siliyorum. Evet, kahretsin, yine öfkeli ağlama. Tanrım, istediğim zaman gözyaşlarımı durduramamaktan nefret ediyorum. Birkaç derin nefes alıp garaja geri dönüyorum. Dax az önce ne olduğunu anlamaya çalışarak bana bakıyor ama ona fırsat vermiyorum.

"Peki şu şarj borusu ne olacak?" diye soruyorum, bizi tekrar yola sokmak için. İpucunu anladı ve tekrar içeri daldık. Burnunu rahatlardım. Yapacağım son şey

erkek arkadaşımın yaptığım konuşmayı babasıyla tekrarlamak istiyorum. Neyse ki zorlamadı ve işimize geri döndük.

Brandon beni yanında istiyorsa ben de orada olacağım ama ayakta olmayacağım.

Onun yanındaki arabayı ben kullanacağım.

O gece yatakta uzanırken aklımdan bir türlü çıkmıyor. Aylardır rafımda duran baharatlı bir harem romanı okumaya çalışıyorum ama aklım sürekli Brandon'la yaptığım konuşmaya kayıyor. Ellerimde sıkıldığım yastığı fırlatıyorum. Bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Brandon'ın sözlerini her düşündüğümde kırmızı görüyorum. Bir saat sonra, yakın zamanda uyuyamayacağımı anlıyorum ve garaja gitmeye karar veriyorum.

Kapıya yaklaşırken garajın içinden gelen yüksek bir vızıltı sesi duyuyorum. Kapıyı açıp içeri bakıyorum.

Dax garajın arka kısmında, birkaç çalışma tezgahının bulunduğu bölümde. Güvenlik gözlükleri ve eldivenleri takıyor ama güvenlik donanımında eksik olan şey kıyafetleri. Gömleksiz, kollarını her itişinde ve çekişinde dalgalanan gergin ve sert kaslardan oluşan bir görüntü. Odun yongaları uçuşuyor

üzerinde çalıştığı tahta parçasını keserken havada süzülüyor. Kendimi kıyafetlerinin altında hayal ettiğim sanat eserine bakarken buluyorum. Dövmeli tüyler omuzlarından çıkıyor ve her iki kolunu dirseklerine kadar kaplıyor. 'V' şeklinde siyah girdaplar göğsünü süslüyor ve gövdesine doğru uzanıyor. Teni terden parlıyor. *O çok güzel.*

Kapının çerçevesine yaslanıp bu Adonis gibi adama hayranlıkla bakıyorum. Yaşlı erkeklere hiç bu kadar önem vermemiştim ama şimdi cazibesini anlamaya başlıyorum.

"İçeri gelebilirsin," diyerek beni düşüncelerimden kopardı. Parmaklarımı saçlarımın arasında ve yüzümün önünde gergin bir şekilde gezdiriyorum, ağzımdaki salyaları sildiğimden emin oluyorum ve odaya giriyorum. Masanın etrafından dolanıyorum ve onun yanındaki bar taburesine yerleşiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Hâlâ onu tahtayı hareket ettirirken ve işlerken izliyorum.

"Bu eninde sonunda bir yatak başı olacak" diye cevap veriyor ama çalışmaya devam ediyor. Etrafıma bakıyorum ve hepsi çeşitli tamamlanma aşamalarında olan ama üzerlerinde tanıdık gelen oymalar bulunan diğer parçaları fark ediyorum.

"Odamdaki mobilyaları sen mi yaptın?" Parçaların benim odamdakilere benzediğini fark ettiğimde soruyorum.

Bana bakıyor, dudaklarında bir gülümseme beliriyor "Evet ve şu anda satılıklar, bu yüzden onlara alışma." Cümlesini bir kahkahayla bitiriyor ve ses beni şaşırtıyor. Derin ve boğuk. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor ve dalgınca onları ovuyorum.

"Bu komik mi? Yatağımı satıyor olman?" Ben de "Yerde mi yatacağım?" diye şaka yaptım.

"Ya da kanepeye," diye
kestirip atıyor. Bekle, ciddi
mi?

Sırıtmadan önce yüz ifadesini birkaç saniye koruyor. Komik olduğunu mu düşünüyor?

Yüksek sesle gülüyorum ve kendimi durduramadan "Ya da yatağını paylaşabilirim" diyorum. Az önce ne söylediğimi fark ederek ağzımı kapatıyorum. O da bana ve odadaki hava geriliyor. Kalbim bir mil hızla atmaya başlıyor ve bakışlarını kaçırıyorum. Dudağımı ısırıyorum, endişeli olduğumda ortaya çıkan kötü bir alışkanlık.

Konuyu değiştirmek için "Ahşap sanatına ya da her ne diyorsanız ona nasıl başladınız?" diye soruyorum.

Tekrar hareket etmeye, mevcut parça üzerinde çalışmaya başlıyor ve Freudyen kaymamı söylemediği için rahatlamış bir şekilde iç çekiyorum.

"Çocukken bir şeyler yapmayı hep sevdim, büyükbabam bana evimizin arkasındaki ağaçlardan topladığı odun parçalarını yontarak küçük hayvanlar yapmayı öğretti. Kazadan sonra bu benim için bir tür terapi haline geldi."

Yardım edemem ama benimle küçük bir sırrı paylaşmış gibi hissediyorum. Kazanın onu nasıl etkilediğini hayal bile edemiyorum. Hayatını değiştirdiğini söylemek hafif kalır.

Yarışa ve piste çıkmak için yapmam gereken her şeye o kadar odaklandım ki Dax'ın bunu ilk elden deneyimlediğini unuttum. Ben küçük bir çocukken kaza geçirdiğinden beri onun yarıştığını pek hatırlamıyorum ama insanlar onun inanılmaz olduğunu söylüyor. Yılın Çaylağı seçildi ve hatta Kupa Serisini kazandı. Benim ancak hayal edebileceğim iki başarı.

"Seni buraya ne getirdi?" diye sorarak düşüncelerimi böldü. Ona ne söylemem gerektiğini tasarlıyorum ve "Uyuyamadım, araba üzerinde biraz daha çalışayım dedim" diyorum.

Ağaç testeresinin vızıltısı kesiliyor ve elini yakındaki bir havluya siliyor. Bankın etrafında yürüyor ve yüzüme bakmak için ona yaslanıyor.

"Aklında bir şey var mı?" diye soruyor.

Göğsünden başka bir yere bakmaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum. Gözlerim, kot pantolonunun kumaşının altında kaybolurken aşağıya doğru inen hafif saç tozunda geziniyor. Öksürüyor ve gözlerimi ona çeviriyorum.

"Hayır," diye kekeliyorum.

Pürüzsüz Scar, gerçekten pürüzsüz.

Hızla ayağa kalkıyorum, uzaklaşmam gerekiyor ama ayağım takılıyor. Güçlü eller belimi sarıyor, sıcaklık hemen yayılıyor. Ona bakıyorum, boyu benden uzun ama aramızda sadece birkaç santim var.

Kalbim göğsümde öyle bir çarpıyor ki imkân yok. Yüzünde anlayamadığım bir ifade belirliyor. O kadar sert bir bakış ki neredeyse sinirlenmiş gibi görünüyor.

Onu bir şekilde kızdırdığımı hissederek uzaklaşıyorum ama nasıl olduğundan emin değilim. "Özür dilerim" diye mırıldandım ve kapıya yöneldim.

Odama gidiyorum ve yatağıma düşmeden önce kapıyı kapatıyorum. Ellerinin üzerimdeki hissini düşünerek ve bundan hoşlanan yanıma görmezden gelerek uykuya dalıyorum.

Yedinci Bölüm

Dax

Whiplash.

Bu gece hissettiğim duyguların ping ponguna yaklaşan aklıma gelen tek kelime bu.

Brandon.

Aklından ne geçiyordu? Telefonu açtığında bağırışlarını net bir şekilde duyabiliyordum ve dışarı çıktığında onu takip ettim. Orada olduğumu görmemesi için kapının içinde kaldım ama peşini . Elimi telefona uzatmak ve Letty ile böyle saygısızca konuştuğu için ona bir tokat atmak istedim. Hangi gerekçeye sahip olduğu umurunda değil, bir erkek bir kadınla asla bu gece onunla konuştuğunu duyduğum şekilde konuşmaz.

Benim oğlum.

Ona bundan daha iyisini öğrettim.

Oğluma daha önce hiç zarar vermek istememiştim ama şiş gözlerle garaja geri döndüğünde kırmızıyı gördüm. Yedi yaşındayken bir çocuğun onu oyun parkında itip dizini kestiği zamana geri döndüm. O iri, yeşil, ağlamaklı gözlerle bana baktığında bitmişti. Onu kollarımla sardım ve gözyaşlarıyla gömleğimi ıslatmasına izin verdim. Tıpkı küçük bir kız olduğu o günkü gibi, bunu yapmamak için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. Onu incitmek isteyen her erkekten korumak istiyordum.

Onu oğlumdan korumam gerekeceğini bir kez bile düşünmedim.

Başka bir erkek olsaydı, müdahale ederdim. Belki de ona benimle otoparkta buluşmasını söyledim, böylece bana bir erkeğin bir kadını yıkmak için ne kadar sert olması gerektiğini gösterebilirdi.

Kendime bunun beni ilgilendirmediğini söylüyorum. Olanları tartışmak istemediği açıkken kendimi bunun doğru olduğuna ikna etmek yeterince kolay.

Arabada durduğumuz yerden devam etti ve sanki oğlumun ona söylediği şey kalbinin bir parçasını kırmamış gibi devam etti.

Kahretsin, daha önce bilmiyorsam bile şimdi biliyorum. Bu kız, bu *kadın* bir savaşçı ve lanet olsun ki bu onu daha da çekici kılmıyor.

Kapıda onu duyduğumda sinirimi güzel bir meşe parçasından çıkarıyordum. İlk başta sessizdi. Onu fark etmediğimi sanıyor ama ben fark . Beni uyaran onun gül suyu kokusu mu yoksa bedenimin uyumu mu bilemiyorum. Sanki aynı ipliğin iki ucuymuşuz gibi onu hissediyorum.

Bana bakışı, beni içine çekerken bir sıcaklık izi bırakıyor. Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Babasından birkaç yaş küçüğüm ama yine de onun babası *olacak* kadar yaşıyım. Çekici olduğumu biliyorum. Yıllar boyunca kadınlardan payıma düşeni aldığım biliniyor. Ben de bekâr bir erkeğim ama Letty kadar genç biriyle birlikte olduğumu söyleyemem. Kendime karşı dürüst olursam, bu yaşıma kadar kimseyle birlikte olmadım.

-Ne kadar sürdüğünü hatırlamıyorum bile. Yirmili yaşlarımda hala yarışırken ve hatta emekli olduktan sonra bir süre harikaydı, ama sonunda monotonlaştı. Çıktığım birkaç kişi oldu ama ilerlemekle ilgili "konuşmaya" geldiğimizde, hiç doğru gelmedi. Doğru hissettirmediler. Her zaman evlendiğimde onun aradığım kişi olacağını ve geri dönüşü olmayacağını söyledim. Sanırım onu henüz bulamadım.

Belki de hiç yapmayacağım.

Kendimi düşüncelerimden sıyrıp, hala kapıda durmuyormuş gibi yapmaktan vazgeçiyorum ve ona içeri gelmesini söylüyorum.

Bir bar taburesine oturduğunda gözlerini benden ayırmıyor "Ne yapıyorsun?"

Gözlerim üzerinde çalıştığım ve parçanın renklerini, kremleri, kahverengi tonlarını ve kırmızı tonlarını inceliyorum. "Bu eninde sonunda

bir yatak başı."

Odadaki diğer eserleri fark ediyor ve ardından gelecek kaçınılmaz sorular karşısında geriliyorum. Çalışmalarımı başkalarından sakladığımdan değil, pek çok insan çalışmalarımı biliyor yoksa bu işi yaparak geçimimi sağlayamazdım. Çalışmalarımın iyi olduğunu da biliyorum ama birinin sizi yoktan güzel bir şey yaratırken izlemesine izin vermenin çok özel bir yanı var. Daha önce hiç kimsenin bu alana girmesine izin vermemiştim ve neden bu yönümü onunla paylaşmak zorunda olduğum konusunda çok fazla düşünmek istemiyorum.

"Odamdaki mobilyaları sen mi yaptın?"

Sorusu beni ona bakmaya itti. Çıplak ellerimle yaptığım yatakta yatarken zihnimde canlanan görüntüler. Bu neden bu kadar seksi? Yatağı seçme şansı yokmuş gibi, ama yine de dudaklarım sırtarak kalkıyor.

Kendimi şakacı hissederek, "Evet ve şu anda satılıklar, bu yüzden onlara alışmayın" diyorum.

"Bu komik mi? Yatağımı satıyor olman? Yerde uyumak zorunda mı kalacağım?"

"Ya da kanepeye."

Gözleri büyüyor ve onunla alay etmekten zevk aldığımı fark ediyorum. Onu daha önce hiç yapmadığım bir şekilde inceliyorum. Gözleri nehir kenarındaki yosunlar gibi koyu yeşil. Gözlerini kısarken kaşları çatılıyor. Sevimli olduğunu düşünmem yanlış mı? Ona göz kırpmadan önce birkaç saniye gözlerini tutuyorum.

Gülüyor. "Ya da yatağını paylaşabilirim."

Gözlerimiz kilitlendi. Bu kızdaki küstahlık elimi titretiyor, o ukala ağzını cezalandırmanın bir yolunu arıyorum. Zihnim yatak odası takımını almak için can atacak müşterilerin listesini düşünmeye başlıyor. Kolay olacaktı; tek yapmam gereken bir telefon etmekti.

Hayır.

O benim öğrencim ve Brandon'ın kız arkadaşı. Bu düşünce daha önce hissettiğim öfkeyi geri getirmekten başka bir işe yaramasa da. Her ne oluyorsa buna bir son vermem gerektiğini biliyorum. Tam işime dönmek üzereydim ki alt dudağını dişlerinin arasına alıp etini kemirmeye başladı. Dudaklarımdan kopmak üzere olan iniltiyi tutmak zorundayım.

Bu kız bana ne yapıyor?

"Ahşap sanatına ya da her ne diyorsanız ona nasıl başladınız?"

Onun sorusu, o dolgun alt dudağı dişlerimin arasına alma ve zevkten zevk alıp almadığını görme dürtüsünden kendimi uzaklaştırmak için tam da ihtiyacım olan şey. Onun yerine sorusuna odaklanıyorum.

"Çocukken bir şeyler yapmayı hep sevmişimdir, büyük babam bana evimizin arkasındaki ağaçlardan topladığı odun parçalarını yontarak küçük hayvanlar yapmayı öğretmişti. Kazadan sonra bu benim için daha çok bir terapi şekli oldu." Kelimeler ağızımdan yuvarlanarak dökülüyor. Kendim ya da işim hakkında konuşmaktan pek hoşlanmam, yarattığım tasarımların kendi adlarına konuşmalarına izin veririm. Kimse bunu *neden* yapmaya başladığımı sormadı. Enkaz sadece bedenime değil, zihnime de zarar verdi. Aylarca çaresiz hissetmek ve bir çıkışa ihtiyaç duymak, uzun zamandır unuttuğum bir yanıma keşfetmeme yol açtı.

Bu bilmesini istiyorum.

O dönemde Brandon'a daha yakın olmak ve iyileşmek için Daytona'ya taşındım. O zamanın çoğunu onunla ve Matthew'la geçirdim. Her şey boyunca yanımdaydı ve hatta alçımın parlak pembe kalemle adını kalp şeklinde yazdı. Gülümsemeleri en karanlık günlerimi aydınlatırdı. Şimdi, birinin bu gülümsemeleri benden çalıp yerine acı koyabileceğini bilmek bana acı veriyor.

Birisi değil, oğlum.

"Seni buraya ne getirdi?" Odunu ellerimde çeviriyorum ve gerçekten bilmek istediğim şeyi sormaktan kendimi alıkoyuyorum - *iyi misin?*

"Uyuyamadım, araba üzerinde biraz daha çalışayım dedim."

Daha iyisini bilmesem geçerli bir mazeret. Testereyi kapattım, ellerimi havlulara silerek cildimin her noktasına yapışan talaşları temizledim. Tezgâhın etrafından dolaşıp ona doğru eğildim.

"Aklında bir şey var mı?" Ona soruyorum, ama ona yalvarıyorum.

Lütfen konuş benimle.

Tepkisi ya da tepkisizliği beklediğim gibi değildi. Tişört giymiyorum, çünkü çalışırken her zaman sıcak olurum, ama gözleri beni, sert göğsümü ve karın kaslarımı içine çekerken, keşke bu gece giymeseydim diyorum. Vücudumu bariz bir şekilde takdir etmesi sikimi kıpırdatıyor ve eğer övgülerine güneye doğru devam ederse öksürerek dikkatini tekrar yüzüme çekiyorum ve bakışlarının ortaya çıkardığı semiyi görmesini engelliyorum.

"Hayır," diye kekeliyor.

Her şey çok hızlı oluyor. Bir an ayağa kalkıyor ve sonra kollarımda oluyor. Vücudunun benimkine değen sıcaklığı beni hayata döndüren elektrik gibi. Tüm sinir uçlarımdan geçerek, derim çatlayana kadar yükseliyor ve yükseliyor. Beli küçük ve iki elimi de belinin kıvrımlarına sığdırabiliyorum.

Gözlerim onunkilere kilitleniyor ve aldığı her nefeste gözleri büyürken artık çoğunlukla siyahlar. Kan vücudumdan kasıklarına doğru pompalanıyor. Küçük bir inilti çıkarıyor, bunu yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum ama bu beni kendime getirmeye yetiyor. İçimdeki canavar dışarı çıkıp oynamak istiyor ama onu kafesine geri atıp kapıyı kilitliyorum.

Bunu inkar
edemem.

Onu istiyorum.

Letty'yi istiyorum.

Ama ona sahip olamam.

Ben de şey hissetmiyormuş gibi
davrandım. Gitmesine izin verdim.

Yüzünde bir duygu parıltısı beliriyor. Şaşkınlık mı? Acı mı? Sormamak için
kendimi zor tutuyorum. Umursamamak için kendimi durduruyorum. O benim
öğrencim ve olabileceği tek şey bu.

Garajdan çıkışını izlerken kendime bunu söylüyorum. Ve
kendime bunu söylemeye devam edeceğim.

Gerçekten inanana kadar.

Sekizinci Bölüm

Letty

"Ow!" Arabanın kaputuyla temas eden kafatasımdan acı sekiyor. Geçmesi için o noktayı ovuyorum.

"İyi misin?" Dax yanına gelerek soruyor. Bugün büyük bir sessizlik içinde çalışıyorduk. İkimiz de gecenin bir yarısı birbirimizle karşılaşmayı aklımıza getirmedik. Ben motoru parçalara ayırırken Dax de tezgahın başında çalışıyordu.

"Evet," diye cevap veriyorum dişlerimi sıkarak, hem acı hem de hayal kırıklığı içinde. "Eksantrik milini çıkarmak için bu cıvataı gevşetemiyorum."

"Dur yardım edeyim," diyor ve kaputun altına giriyor. İzlemek için yanına gidiyorum ama dar geliyor. Cıvataı kolayca gevşetiyor ve eksantrik milini dışarı çekiyor.

Öfkelendim. "Bunu nasıl yaptın?"

Gülüyor ve bana doğru dönüyor. O kadar yakınız ki, yüzüme düşen saçımın bir parçasını hareket ettiren nefesini tenimde hissedebiliyorum. Görüş alanımdan çıkarmak için üflediğimde tüm duyularım yükselmiş, diken üstünde hissediyorum.

Beni korkutmaktan korkuyormuş gibi boştaki elini yavaşça kaldırıyor ve saçımı kulağımın arkasına götürüyor. Biz birbirimize bakarken eli yüzümün yan tarafında duruyor.

Vücudumun Dax'e nasıl tepki verdiğini açıklayamam. Soğuk, anlaşılmaz ve bazen koçluğu ile düpedüz sert olabilir, ama beni yargılamıyor. Kadın olduğum için bana farklı davranmıyor. Hayatımda ilk kez anlaşıldığımı ve kabul edildiğimi hissediyorum. Göğsüme bir sıcaklık yerleşiyor ve kendimi ona yaklaşıırken buluyorum, bu sefer yavaş ve emin adımlarla ilerliyorum. Sanki bataklıkta ilerliyorum, zaman yarı hızda ilerliyor ve zihnim gerçeklikten uzaklaşıyor.

Dudaklarımız birbirine değiyor ve içimden ayak parmaklarıma kadar bir elektrik şoku geçiyor. O da aynı şeyi hissetmiş olmalı çünkü zıplıyor ve başını kaputa vurma sırası ona geliyor.

"Letty, yapamayız," diyor.

Kalbim durdu. Verdiği cevap karşısında utandım. Hepsini yanlış mı okudum?

"ok özür dilerim." ok aptalım. Neden beni öpmek istediğini düşüneyim ki? Neden onu öpmek istedim ki? Berbat durumdayım.

"Letty, üzülecek bir şey yok. Sen çok güzel bir kızsın, her erkek sana sahip olmak için adam öldürür."

Kadın değil de kız dediğinde kendimi tutamıyorum. Beni hala sırtında gezdirdiği ve salıncakta ittiği kk kız olarak görüyor.

Cevap verecek kelime bulamayınca başımı sallıyorum ve yüzümdeki hayal kırıklığını görmemesi için ve aynı zamanda neden hayal kırıklığına uğradığımı unutmak için motora geri dönüyorum.

Reddedildi.

Beni yanlış anlamayın, hayatımda hiç "hayır" denmedi demiyorum ama asla yeterince iyi olamama korkusu, bir çocuğun ya da bu durumda bir *erkeğin* dağınık duygularıyla birleşince bu hissi daha da artırıyor.

Dax'in beni öğrencisinden başka bir şey olarak görmesi neden umurumda olsun ki? Tanrı aşkına, o benim koum ve babamın arkadaşı.

Oğluyla ıkıyorum.

Bu düşünce kaslarımı gerdi. Ya ona asıldığımı söylerse? Brandon'ın buna nasıl tepki vereceğini düşününce kalbim sıkışıyor.

Bir süre uğraşıyorum ama dikkatim çok dağınık, düşüncelerimin içinde kayboluyorum. Sonunda pes ediyorum ve eve geri dönüyorum. Mutfak lavabosunda ellerimi yıkarken kapının kapandığını ve Dax'in eve girdiğini duyuyorum. Arkamı dönmedim ama orada olduğunu biliyordum.

"Baban aradı. Noel'de yola çıkacaklarmış ve burada kalıp kalamayacağını sordu."

Derin bir nefes alıyorum ve arkamı dönmeden önce yüz hatlarımı düzeltiyorum.

"Tamam," diyorum, aslında tek yapmak istediğim ağlamak olduğu halde gülümsüyormuş gibi yapıyorum. Kendi ailemin Noel'i benimle geçirmek istememesine şaşırmamalıyım, ama bu darbeyi hafifletmiyor.

"Noel'i burada geçirme sırası Brandon'da, yani olacağız.
Kanepede uyuyabilir."

"Bunu yapmasına gerek yok, benimle kalabilir."

"Hayır," diyor ve bu tek kelime tartışmayı bitiriyor. Sanırım burası onun evi, onun kuralları. Oğluyla seks yaptığımızı elbette biliyor ama ben bu konuyu açmayacağım.

Ertesi sabah uyandığımda Dax'in yanına taşınmanın gerçekten iyi bir fikir olup olmadığını sorguluyorum. Hâlâ önceki gecedен utanmış durumdayım ve savaş ya da kaç eğilimim devreye giriyor - ya da daha çok potansiyel olarak garip reddedilme durumlarından kaçma eğilimim. Olmayan bir babayla büyümek, taştan çok candan olan birkaç duygusal duvar yarattı ve beni duygusal olarak inciteceğini bildiğim durumlardan kaçınma eğilimleri geliştirdim.

Bu durumda olduğu gibi, egom.

Yani, başka bir seçenek olmalı, değil mi? Bir daire tutabilirim ya da bir otelde kalabilirim. Tek sorun şu ki hiç param yok ve Dax'in sürücüleri eğitmek için ne kadar ücret aldığını Tanrı bilir. Beni eğitmek için neden babamla anlaşma yaptı, asla bilemeyeceğim.

Keurig'i çalıştırıp babamı aramayı düşünürken pencerenin dışındaki hareket dikkatimi çekiyor. Etrafa bakındım ama bir şey göremedim. Keurig bitiyor ve fincana kremamı ekliyorum. Hareketi tekrar görüyorum, bu sefer ardından bir gümbürtü sesi geliyor. Fincanı yanıma alarak daha iyi görebilmek için oturma odasındaki pencereye doğru yürüyorum.

Yüce Tanrım, neden benden nefret ediyorsun?

Dax tüm gömleksiz ihtiyaımıyla, yırtık kotu ve botlarıyla. Dövmeler sergileniyor, ter ve odun yongası gibi görünen şeylerle kaplı. Baltayı bir profesyonel gibi kullanıyor ve kütüğe indiriyor. Her vuruşta kasları esniyor. Soğuk havadan dolayı nefesi duman bulutları halinde çıkıyor. Hareketleri beni büyülüyor ve kahvemi manzara eşliğinde içmeyi hiç umursamıyorum.

Neden? Kendimi zihinsel olarak azarlıyorum. Neden erkek arkadaşımın babasından hoşlanmak zorundayım?

Dax yanına birkaç kesilmiş kütük alarak gözden kaybolur. Büyük olasılıkla garajdaki ahşap işlerinde kullanmak için.

Yatağım satılsa, buradaki işler daha da ilgi çekici hale gelirdi.

Kahvemi bitirip fincanımı lavaboya koyuyorum ve garaja doğru ilerlerken Dax'in gömleğini geri giymesi için dua ediyorum, böylece karın kasları yerine motora odaklanabiliyorum.

Saatlerce motora baktıktan ve sihirli güçlerim olmasını diledikten sonra parmaklarımı şıklattım ve Voila! Motor kendini tekrar bir araya getirecek. Bu sabah olduğumdan daha ileride . Elimdeki İngiliz anahtarını kavrarken omuzlarımdaki gerginlik beni öldürüyor. Bunu neden çözemiyorum? Eli buna hep bulmaca derdi ve ben genelde bulmacalarda oldukça iyiyimdir ama bu, bu Lego yapılarının Taj Mahal'i gibi - gerçekten çok zor.

Bir noktada aklımı tamamen kaybediyorum ve sinirimi motor bloğundan çıkarmak için bir İngiliz anahtarı kullanıyorum. "Argh!" Vuruşlar arasında tıslıyorum. Her vuruşta metal-metal çınlaması kulaklarımda çınlıyor. Bu da işe yaramayınca dönüp anahtarı yere atıyorum. Açık kaputa yaslanıyorum, parmaklarım metali kavrarken gözlerim kapalı. Gözlerimin arkasında biriken öfkeli yaşlarla savaşıyor ve birkaç derin nefes alıp veriyorum.

Mideme bir ağırlık çöküyor. Ya bu iş için biçilmiş kaftan değilsem? Ya herkes haklıysa ve ben sürücü olmak için yaratılmamışsam? Eğer bir şey yapamazsam

Bir motorun içini ve dışını öğrenmek kadar *basit* bir şey için bile uğraşamam. Başarısızlık ve asla yeterli olamayacağım korkusu savaşıma isteğimi yiyip .

Parmaklar çenemi kavrayıp başımı yukarı kaldırıyor. Gözlerim açılıyor ve Dax'ın bebek mavilerine kilitleniyor. "Hadi, biraz ara verelim," diyor.

Bir nefes veriyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Mola mı?" diye soruyorum.

Başımı sallıyor. Parmakları hâlâ çenemi kavrarken, sıcaklığı tenime sızıyor. "Bazen sorundan uzaklaşmak size nefes alma ve sorunu çözmek için yeni yollar düşünme fırsatı verir."

Sözlerini anlıyorum. Muhtemelen haklıdır. Bütün gün uğraştım ve şu ana kadar hiçbir şey işe yaramadı. Bir mola iyi olurdu.

"Aklında ne var?" Ben soruyorum.

Dudaklarında bir gülümseme beliriyor ve gözlerinin etrafındaki çizgileri kırıştırarak onu yakışıklıdan düpedüz muhteşemliğe dönüştürüyor. "Bir Noel ağacı almanın zamanı geldi."

Ormanda ilerlerken Dax'i takip ediyorum. Temiz hava omuzlarımdaki gerginliğe iyi geliyor. Daha önce hiç Noel ağacı kesmedim ve mükemmel bir tane bulmak için ava çıkmış durumdayım. Noel benim en sevdiğim bayram ve ağaç da odak noktam. Daha azıyla yetinmeyeceğim.

Dax bir saat boyunca beni geçtiğimiz herhangi bir ağacı seçmeye ikna etmeye çalıştıktan sonra, böylece tüm bu çileyi bitirebilecekti, bir açıklığa girdik ve işte oradaydı. Uzun, gür ve *mükemmel*.

Bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. "İşte bu!"

Dax gözlerini devirir. "Emin misin? Yanından geçtiğimiz diğer ağaçlara benziyor."

Gözlerimi kısıyorum, ellerim kalçalarımın gidiyor. "Hayır, değil! Bu bebeğin yanında tüm o ağaçlar Charlie Brown'ındı."

"Tamam, o zaman sen kes," diyor baltayı uzatarak.

Gözlerimi onunla balta arasında gezdiriyorum. "Uh, ne?" Ciddi mi bu? Buraya kadar ağacı kesmem için mi geldik?

Kıkırdıyor. "Bu *senin* mükemmel ağacın, bu onuru sen kazanmalısın."

Omuz silkiyorum, kendime güvenim yokmuş gibi davranıyorum. "Elbette, neden olmasın," diyorum ve baltayı ondan kapıyorum. Bu adamın koyduğu her türlü meydan okumaya hazır olmadığımı düşünmesine izin vermeyeceğim, bu onu baltayla sonuçlansa bile. Zaten bu onun fikriydi. Olacak hiçbir şey için beni suçlayamaz.

İlk hatam baltayı beyzbol sopası sanmak oldu. Ağaca şiddetle vurmaya çalıştım ama sonunda kırımın üstüne düşene kadar bir çemberin içinde döndüm. Balta kullanan bir bakire olmaya çalışırken ne kadar aptal görüldüğüme kıkırdadım. Görüldüğünden daha zormuş. Dax'ın yüzü bana bakmadan önce yaprakların çıtırtısını duyuyorum. Onun hırıltılı kıkırdaması benimkini körüklüyor, ta ki ikimiz de karnımızı tutarak kahkahalar atana kadar. Elini uzatıyor ve beni yerden kaldırırken elimi onun elinin içine koyuyorum.

"Dur sana göstereyim," diyor baltayı yerden alarak.

İkinci hatam, Dax'ın bana bir Noel ağacını nasıl keseceğimi göstermesinin masum olacağını düşünmemdi. Ellerimi baltanın kabzasına nasıl yerleştireceğimi gösterirken kolları beni sarıyor, göğsünü sırtıma dayıyor. Göğsünün sıcaklığı soğuk havayla ciddi bir tezat oluşturunuyordu.

"Ellerini onunki gibi koy." Ellerimizi kabzanın ucuna yerleştiriyor. Ağaca dik durup sağa sola birkaç deneme vuruşu yapıyoruz. "Ağaca vurduğunda bıçağı aşağı doğru yönelt." Nefesi boynumu gıdıklıyor, her kelimesi tenimde elektriksel bir karıncalanma yaratıyor. Sıcaklığı sırtımı terk ederken bir iniltiyi bastırmak için dudağımı ısırıyorum, soğuk birkaç dakika öncesine göre daha acı hissettiriyor.

"Devam et," diyor Dax, atışımı yapmam için beni yönlendirerek.

Ağaca doğru savrulduğum ve baltayı gövdesine sapladım. Çarpmanın etkisiyle tıslıyorum ve ellerim baltaya batıyor. Başardım!

Dax, "Harika iş, şimdi tarafları değiştirelim," diyor.

Baltayı çıkarıp ağacın diğer tarafına geçiyorum ve tekrar nişan alıyorum. Baltayı önce geriye sonra ileriye doğru sallayarak bu sefer gövdeye biraz daha derinden vuruyorum ve Dax baltayı ağaçtan çekmeme yardım etmek zorunda kalıyor. Balta eğilmeye başlayıp yavaşça yere düşene kadar bunu birkaç kez daha yapıyorum. Bir aşağı bir yukarı zıplayıp ellerimi çırpıyorum. İlk İsa-mas ağacımı kestiğime inanamıyorum!

Ben baltayı kulübeye taşıırken Dax ağacı sürüklüyor. Güneş batmaya başlamıştı ve ay gökyüzünde yükseliyordu. Günün o saatinde hala güneş ışığı var ama ayı net bir şekilde görebiliyorsunuz. Yaprakların hışırtısı ve ağaçlardaki rüzgârın sesi dışında orman sessiz. Sakin ve tam da hayal kırıklıklarımın kurtulmak için ihtiyacım olan şey. Dax haklıydı, bir molaya ihtiyacım vardı. Zihinsel bir molaya. , bu fırsatın elimden kayıp gitmesine izin vermemek için üzerimdeki baskı her geçen gün daha da ağırlaşıyor. Acaba sadece kadın olduğum için mi böyle hissediyorum, yoksa erkek sürücüler de böyle hissediyor mu?

"ARCA'ya ilk başladığınızda ve daha sonra NASCAR'a katılmanız istendiğinde nasıldı?" diye sordum.

Cevap vermeden önce sorumu birkaç kez düşündü. "ARCA'ya katıldığında senin yaşlarındaydım. İlk sponsorum motor yağı satan küçük bir şirketti. Çok paraları yoktu, bu da yarışmayı gerçekten zorlaştırıyordu. Karanlıkta atılmış bir adımdı ama ben bunu göze almıştım. Kolay olmadı. Arabaya zarar vermekten çok korktuğum zamanlar oldu.

yarişa odaklandım. İşte buradaydım, yeni bir yarişçı olarak kendime bir isim yapmaya çalışıyordum ama yariş arabasına gelecek herhangi bir hasarı nasıl ödeyeceğim konusunda endişeliydim."

Sürücülerin yariş tarzıyla, her yariştan çok sayıda ezik ve çizikle çıkabilirsiniz. Bazı sürücüler diğerlerinden daha agresiftir ve başka bir aracı yariş dışı bırakmak için her şeyi yapmaya hazırdır.

"Sırf bir sonraki yariş için muayeneden geçebilmek amacıyla arabanın gövdesini eski haline getirmek için sabahladığım çok gece oldu," diye devam ediyor. "Ama bana kimsenin veremeyeceği bir şans verdiler. Ben yariş camiasında büyümedim. Ailem, üniversiteye gitmek yerine yarişmayı seçerek hayatımı boşa harcadığımı düşünen mavi yakalı işçilerdi. Kendimi sadece yariş dünyasına kanıtlamak istemedim, *onlara* da kanıtlamam gerekiyordu."

Babamı ve ona kendimi kanıtlamayı ne kadar çok istediğimi düşünüyorum. Bu, bu yolculuğun her adımında yanımda taşıdığım bir ağırlık ve her geçen gün daha da ağırlaşıyor gibi görünüyor. Ormanda yürümeye devam ederken ikimiz de sessiz, düşünceler içinde kaybolmuş durumdayız.

"Hiç mi? Ailen?" Ben sordum.

Başını sallıyor. "Sonunda NASCAR'a girdim ama onların yargılamalarına ve ardından gelen hayal kırıklıklarına katlandığım o ilk birkaç yıl kendimi birçok kez sorgulamama neden oldu. Kötü bir yariş gününden sonra birkaç kez neredeyse bırakıyordum ama ne olursa olsun, başka bir şey yaparak daha mutlu olamayacağımı biliyordum." Omuz silkiyor. "Bu yüzden devam ettim. Bir NASCAR takımına katılmam için ağrı alana kadar yarişmaya devam ettim." O günü düşünerek gururla genişçe gülümsüyor.

İtirafı beni şaşırttı. Milyon yıl geçse de Dax'in pes edeceğini düşünmezdim. Kendisine olan sarsılmaz güveni onun hayran olduğum yönü. Tek umudum, bir gün kendi yarişımda da aynı gururu hissetmek. Sonunda *başardığımı* bilmek.

"Vay canına. Tüm bunlarla uğraştığını bilmiyordum. Kariyerinde çok şey başardın. Yılın çaylağı bile oldun. Oraya ulaşmak için neler yaşadığını tahmin bile edemezdim." *Camdan evler* deyimi Dax için doğrudu. Dışarıdan baksam asla bilemezdim.

Kulübeye yaklaştığımızda, "NASCAR'a girmeyi başaran herhangi bir yarışçının arkasında bir takım sorunlar olmadığına bir an bile inanmıyorum," diyerek sohbetimizi sonlandırıyor.

Dax'ın ağacı kapıdan içeri taşımalarını izliyorum ve daha öncesini düşünüyorum. Kendi bırakma düşüncelerimi hatırlayınca göğsüm sıkışıyor. Kolay olmaması gerektiğini biliyorum ama bazen gerçekten çok zor oluyor. Sonunda her şeye degeceğine dair yeniden bir üyeye ihtiyacım var. Dax bunu bilmiyor ama bugün bana kelimelerden daha fazlasını verdi. Bana bakış açısı verdi. Bana umut verdi. Belki de mücadele ettiğimi gördü ve beni bu yüzden uzaklaştırdı. Ama nedeni ne olursa olsun, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Gecenin huzur içinde sona erdiğini söylemek isterdim. Kendimle yüzleşmemin beni değişmiş bir kadın haline getirdiğini, ancak ağacı eve yerleştirene kadar farkına varmadık - eve ağaçtan daha fazlasını getirdik.

"Lanet olsun!" Kapıdan koşarak çıktım.

Dallarda bir hışırtı vardı, tüylü bir yaratık üzerime atlamadan önceki tek uyarı buydu. Tabii ki kana susamış bir hayvan saldırdığında her normal insanın yaptığını yaptım, boğazımı yakacak kadar yüksek sesle çığlık attım ve kapıdan dışarı koştum.

Kötüydü, boncuk gibi küçük gözlerinde bunu görebiliyordum.

Dax'in kahkahası beni verandaya kadar takip ediyor. "Letty, bu sadece bir sincap," diye bağıyor evin içinden.

"Ne olduğu umurumda değil! O şey gidene kadar içeri girmeyeceğim." Pencereden ona bağıyorum. Az önce nasıl ölebileceğimi düşünüp ürperiyorum. Gerçekçi olalım, bir sincap saldırısından ilk ölen ben olurdum ama yine de olabilirdi. Değil mi?

Sincap kapıdan dışarı fırlayıp verandanın korkuluğuna atlamadan ve dümdüz gitmeden önce mobilyaların hareket ettiğini ve bir lambanın çarptığını duyuyorum

ormana doğru. Dax bir süpürge sopasına tutunarak hemen arkasından geliyor. Gözleri benimkilere geliyor ve kızarmış yüzümü ve kocaman gözlerimi süzdükten sonra öyle bir kahkaha patlatıyor ki, yemin ederim gözlerinden yaşlar süzülüyor.

"Hiç komik değil!" İtiraz ediyorum ama onun gürleyen kahkahası sadece benimkini teşvik ediyor. Kahkahalara ve sonsuza dek hafızama kazınacak o inanılmaz olaya boyun eğiyorum. Dax'ın ağacın ışıklarını takmasını izlediğim neşeli ve alaycı bir gece. Dalları kazarak kaderi ikinci kez kışkırtacak değildim ama o, doğru olana kadar nereye gitmelerini istediğimi söylememe izin verdi.

Her şey bittiğinde. Dax bize sıcak çikolata yapıyor ve biz de karanlıkta kanepede oturup yıldızların parıltısını ve ağaçtaki ışıkların ışıltısını hayranlıkla izliyoruz. Huzurlu ve sakin bir ortam ama Dax'e bir bakışım ve dudaklarını büken gülümseme bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Bunu yaşamama asla izin vermeyecek.

Dokuzuncu Bölüm

Letty

Günler uzayıp gidiyor, her biri berbat sabah koşullarıyla başlıyor. Hava soğuyor, bu da nefes almayı daha da zorlaştırıyor ama nihayet sabah rutinimizi kusacakmışım gibi hissetmeden atlatabiliyorum. Ayrıca bacaklarımda ve karın kaslarımda nefret etmediğim daha fazla belirginlik var. Kendimi iyi hissediyorum ve ilerlememden eminim.

Dax ve ben bir çeşit program yaptık. Her sabah koşuyoruz, o benden daha çok koşuyor ama beni zorlamaya çalışmıyor. Tanrı'ya şükürler olsun ki ufak tefek şeyler var çünkü koşullarımızda zorlamadığı şeyleri garajda telafi ediyor. Noel'den önceki son haftayı başım arabanın kaputunun altında geçirdim ama motora bakarak bunu anlayamazsınız. Hayal kırıklığım her geçen gün artıyor. Bunu şimdiye kadar çözebilmeliydim.

Tüm hafta boyunca hem heyecan hem de endişe içinde diken üstünde olmamın bir faydası yok. Brandon'ı göreceğim için heyecanlıyım ama bu hafta babasının ruh hali ilginçti. Bir dakika sıcak, bir dakika soğuk davranıyor ve ben buna ayak uyduramıyorum. Neredeyse öpüşürken fena çuvalladım ve pamuk ipliğine bağlıyım.

Noel'den önceki gün ve Brandon'ın gelmesini beklerken stresli bir şekilde tüm mutfak baştan aşağı temizledim. Brandon'ın geleceği düşüncesinin neden bende anksiyete atağı yarattığını bilmiyorum. Ya da belki de biliyorum ama son konuşmalarımızın onun sarhoş olup yüzüme kapatması ya da bana kızmasıyla geçtiği gerçeğini kabul etmek istemiyorum. İkisi de bana sıcak ve bulanık bir his vermedi. Beni desteklemediği açık, bu yüzden onu güvenli alanıma getirmek sinir bozucu olmaktan çok daha fazlası.

Güvenli alanım mı? Bu kabini ne zaman güvenli alan olarak görmeye başladım? Dax'i ve geçen ay bana verdiği her şeyi düşünüyorum. O pa-

anlayışlı ve nazik, huysuz olduğunda bile. Ve harika bir koç. Beni daha iyi olmaya itiyor ve beni ciddiye alıyor. Taze bir nefes gibi.

Dışarıda çakılların üzerinde tekerlek sesleri duyduğumda banyoyu fırçalamaya devam etmeyi düşünüyorum. Kulübeden çıkıp onu kamyonette karşılıyorum.

"Hey," diyorum Brandon ona temkinli bir şekilde.

Babasıyla yaşamaya başladığımdan beri birbirimizi görmedik ve bu konuda neden bu kadar kızgın olduğu hakkında konuşma fırsatımız olmadı.

"Selam bebeğim," diye gülümsüyor Brandon ve beni çekmek için kolunu boynuma doluyor.

Beni öpmek için eğiliyor ve ben geriliyorum. Dudakları benimkilere değdiğinde sıcak ve yumuşak hissediyorum ama hissettiğim tek şey bu. Heyecan ya da midemde kelebekler yok. Sadece... hiçbir şey. Gerçekten kendimden geçmiş olmalıyım. Arkamda ayak sesleri duyuyorum ve Brandon'dan geriye sırıyorum.

Dax onu kucağına çekerken Brandon, "Selam baba," diyor.

"Seni gördüğüme sevindim. Annen ?" Birbirlerinden uzaklaşırlarken Dax sorar.

"O iyi. Ben buraya geldiğim için o ve James tatil için bir gemi seyahati ayarlamışlar," diyor Brandon.

"Bu iyi bir şey. Seyahat etmeyi her zaman sevmiştir. Hava soğuyor, hadi içeri girelim," diyor Dax kulübeye doğru ilerlemeden önce.

Brandon çantasını alıyor ve biz de onu takip ediyoruz. Brandon yatak odasına doğru ilerlerken Dax, "Brandon sen kanepeyi alacaksın" diyor.

"Ne? Kız arkadaşım la kalamaz mıyım?" Brandon sorar, açıkça bu düşünceye sinirlenmiştir.

Dax, "Burası benim evim ve kanepede yatacaksın," diye ısrar eder.

"Ben kanepeyi, Brandon da yatağı alabilir," diye teklifte odadaki gerilimi azaltmaya çalışıyorum.

"Kesinlikle olmaz," diyor Dax, kanepede uyumayı düşünmem bile gücüne gitmiş gibi.

Brandon hiçbir şey söylemiyor, sadece babasına bakıyor. Bu baba-oğul mayın tarlasında nasıl yol alacağımı bilemeden öylece duruyorum.

Sonunda Brandon pes etti ve bana döndü. "Sorun değil, kanepeyi ben alırım." Yüzündeki gülümseme gözleriyle buluşmuyor.

Dax başıyla onaylıyor ve odadan çıkıyor. O uzaklaşırken gözlerim gömleğinde bir delik açıyor. Neden aynı yatakta yatmamamıza bu kadar takılıyor? Neredeyse öpüştüğümüz için hâlâ kızgın mı? Şimdi de beni mi yargılıyor?

Brandon kollarını bana doluyor ve ben de ayı babasına değil de ona odaklanmaya çalışıyorum.

Kulağıma eğildi ve "Hadi bebeğim, biraz yürüyelim ve takılmak için özel bir yer bulalım" dedi.

"Brandon, dışarısı buz gibi, içeride kalıp konuşalım."

Kulağımın arkasına ve boynuma öpücükler bırakıyor, omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ama arzuyla değil. Buranın benim için hassas bir nokta olduğunu biliyor ve genellikle beni tahrik ediyor ama şu anda beni rahatsız ediyor. Dax her an buradan çıkıp gidebilir.

Bunun yanlış bir şey olduğunu bilerek gözlerimi kapatıyorum.

Birden Dax'ın görüntüleri zihnimi doldurdu. Gömleksiz, göğsünden ter damlıyor. Garajda projelerinden biri üzerinde çalışırken dövmelemleri dalgalanıyor. Neredeyse öpüştüğümüzde gözlerinin yanan mavisini. Sadece bir dudak fırçasıydı ama o çizgiyi geçecek olursak bunun benim felaketim olacağını bilmem için yeterliydi.

Brandon'ın elleri kırımını tutmadan önce kalçalarım doğru ilerliyor. İnliyorum.

Evin arkasından bir ses geliyor, zihnim gerçekliğe geri dönüyor ve Brandon'dan uzaklaşıyorum.

Brandon bana bakıyor, kızarmış yanaklarımı ve soluk soluğa aldığım nefesleri inceliyor. Bana bilmiş bilmiş sırtıyor. Beni bir su birikintisine dönüştürebilmenin gururu gözlerinde parlıyor.

Ama arzuyla kanımı kaynatan o değildi. Elleri üzerimde olan birini hayal ediyordum. Beni öpen. Ama bu Brandon değildi. Hayır, beni çılgına çeviren o değildi.

Babası.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Dax ve ben mutfakta akşam yemeği için hindi ve yan yemeklerini hazırlıyorduk. Haftalarca birlikte yaşadıktan sonra mutfakta aramızda iyi bir akış yarattık.

Brandon yemeğe yardım etmeyi teklif etmedi ama mutfak ve oturma odası büyük bir oda olduğu için onu hâlâ görebiliyorum. Kanepede oturmuş mesajlıyor, telefonu ve televizyondaki futbol maçı arasında gidip geliyordu.

"konuşuyorsun?" Tatlı patatesleri keserken Brandon'a soruyorum.

"Kimseyle, sadece bir arkadaşım," diyerek soruyu geçiştiriyor.

"Tanıdığım biri mi?" Birlikte okula beri onun çevresindeki herkesi tanıdığım için soruyorum.

"Hayır, sadece pistteki adamlardan biri," diyor oyuna bağırmadan önce.

Dax ve ben normal bir geceymiş ve Brandon burada değilmiş gibi akşam yemeği üzerinde çalışmaya devam ediyoruz. Sorun değil, ama Brandon'ın benimle daha fazla zaman geçirmek isteyeceğini düşünmüştüm, oysa ben hiç burada değilmişim gibi. *İçimden bir ses yine içgüdülerimi dinlememi söylüyor. Bir tür hastalıklı his. Ama geçiştiriyorum, bu sadece garip bir durum, değil mi?*

Her şeyi hazırlamayı bitirip masayı kuruyoruz. "Brandon, yemek hazır," diye bağıyor Dax oturma odasında.

Dax oturuyor ve ben onun sağını, Brandon da solunu tutuyor. Herkes yemeğe yumulurken birkaç dakika sessizlik oldu. Hindi çok lezzetliydi ve Dax çok güzel tatlı patates güveci yapıyordu. Üstünde şekerleme varken neden buna güvec diyorlar? Hiçbir fikrim yok ama harika.

"Antrenman nasıl gidiyor? Sezona hazır mısınız?" Dax Brandon'a soruyor.

Brandon alay ediyor. "Benim için endişelenmene gerek yok. Tommy arabasını pistte bile düzgün tutamıyor." Gülüyor. "Daha geçen hafta neredeyse hepimizin kaza yapmasına neden oluyordu."

"Köşeleriniz nasıl gidiyor? Rob sizinle birlikte mi çalışıyor?" Dax, Brandon'ın yarış antrenörünü soruyor.

Brandon'ın gözleri benimkilere kayıyor, kaşları çatılıyor ve babasının sorularına sinirlendiği belli oluyor.

"Evet baba, virajlarım iyi," diye tersliyor. "Sponsorum sürüşümden memnun ve ARCA Yılın Çaylağı olma şansım olduğunu düşünüyor." Gülümsemesi büyük ve bu haberi verirken tüm vücudu şişiyor.

"Böyle bir karar vermek için biraz erken değil mi? Sezon daha başlamadı ve bu yıl birkaç yeni sürücü var," diyor Dax.

"Ama hadi baba, kimlerle yarıştığıma baksana? Bundan daha kolay olamazdı." Brandon'ın kaşları kalkıyor ve sanki şakalar tarihinin en büyük şakasını yapmış gibi gülüyor.

Brandon'ı hep kibirli biri olarak bilirdim ama hep bu kadar hıyar mıydı?

"Evet, bakıyorum," diyor Dax, masanın karşısından doğrudan bana bakarak.
"Scar seninle yarışacak."

Brandon'dan gelecek tepkiyi beklerken kaskatı kesildim... ve beni hayal kırıklığına uğratmadı.

Brandon bana bakarak alaycı bir tavırla, "Scar, bunu konuşmuştuk, yarışlarda asla başarılı olamayacaksın. Üzgünüm bebeğim, ama durum bu."

"Kim demiş?" Tartışıyorum.

"Bu hiç yapılmadı ve bunu şimdi değiştirmeyeceksiniz." Brandon öyle diyor.

"Daha önce hiç yapılmamış olması, yapılamayacağı anlamına gelmez." Ama bu sözleri yüksek sesle söylerken bile, beynimin yüzeyine doğru ilerleyen ve her şeyi sorgulamama neden olan kendimden şüphe duymama engel olamıyorum.

"Asla yeterince iyi olamayacaksın-"

"Dur!" Dax kükrer. "Onunla böyle konuşamazsın. O da bu pistte hepimiz kadar iyi ve bunu kanıtlamak için kılıcını yırtarak çalışıyor."

Sözleri karşısında nefesimi tuttum, beni kendi oğluna karşı savunmasına şaşırdım. Beni savunmasına bile şaşırdım. Evdeki yarışlarımın görüntülerini izlediğini unutmuşum. Oğlunu yendiğim yarışları.

"Buna gerçekten inanıyor olamazsın?" Brandon kuşkuyla, aralarındaki ten uyuşmazlığı masanın üzerinden hissedilir bir şekilde söylüyor.

Dax ona dik dik bakıyor. "Harika bir yarışçı olmak için gereken her şeye sahip olduğuna ve bu şansını hak ettiğine inanıyorum. Kabul edilip edilmemesi size bağlı değil. Bence hepimizi şaşırtacak."

Dudaklarımı çekiştiren küçük gülümsemeyi gizlemek için yere bakıyorum. Bana duyduğu güvenden o kadar etkileniyorum ki yanaklarım kızarıyor.

Brandon alay eder, kalkıp giderken sandalyesinin ayaklarının gıcırta odada kulakları sağır eder. Birkaç dakika sonra n kapı çarparak onun çıktığını duyurdu. Az önce hissettiğim sevinç, akşam yemeğini mahvettiğim için duyduğum suçluluk duygusuyla dehşete dönüşüyor. Hemen zr dilemek için atladım.

"zr dilerim. Sorun değil. Sadece anlamıyor." Brandon bu şekilde davrandığında genelde yaptığım gibi onun davranışları için bahaneler üretiyorum. İyi hissettirmiyor ama kendimi durduramıyorum.

"Biri seni aşağıladığı için sakın özür dileme. Oğlum ya da değil, bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Başımı sallıyorum, çünkü o haklı ve bunu görmem için neden onun işaret etmesi gerekti? Gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor ama onları kırarak uzaklaştırıyorum.

Bu değersizlik hissi yüzünden Brandon'a kızabilirdim ama daha çok kendime kızıyorum. Ellerimi birleştirip hıncımı bulaşıklardan çıkarmaya karar verdim.

Dax arkadan geliyor, masayı topluyor, bulaşıkları ve yemek artıklarını kaldırıyor. Brandon'ın dışarıda telefonla konuştuğunu duyabiliyorum ama ne dediğini anlayamayacak kadar uzakta.

Biz temizliği bitirdiğimizde rahatça geri geliyor ve televizyonun önündeki yerine . Brandon ve ben koltuğa oturduk, Dax de yatar koltuğu aldı.

Brandon beni kolunun altına aldı ve ben de ona doğru eğildim, her zaman onu görmek, etrafında olmak ve ona dokunmak istediğim ilk birlikteliğimizde hissettiklerime geri dönmenin yolunu bulmaya çalıştım. Ne zaman bir mesaj ya da arama gelse heyecanlanıyordum. Arka yollarda birlikte yarışırken hissettiğim heyecanı hatırlıyorum. şimdi ise endişeli ve rahatsızım.

Elini bacağıma koyup sıkıyor ve yavaşça uyluğuma götürüyor. Dax'in fark edip etmediğini görmek için ona bakıyorum ve gözlerinin çoktan Brandon'ın kalçamdaki elinin üzerinde olduğunu görüyorum. Dax'in gözleriyle karşılaşıyorum ve gözlerinde daha önce görmediğim bir ateş var. Bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Ayağa kalkıyorum ve Brandon'ın eli bacağımdan kayıyor. "İyi geceler" diye mırıldanırken onun bakışlarını görmezden geliyorum. Ben yatmaya gidiyorum."

"İyi geceler." Brandon bunu söylerken bana bakmıyor bile, sadece dikkatini tekrar televizyona .

Dax'in bakışları benimkilerle buluşuyor ve tutuyor. "İyi geceler, Scarlett."

Adımı söyleyiş şekli tüylerimi diken diken ediyor. Daha fazla düşünmeden dönüp .

Onuncu Bölüm

Letty

Ertesi sabah yenilenmiş bir enerjiyle uyanıyorum çünkü bugün Noel. Pencereden dışarı bakıyorum ve kar yağdığını fark ediyorum. Kar tanelerinin telaşı, koyu yeşil ağaçlara karşı güzel bir görüntü. Hafif bir beyaz toz zemini kaplıyor ve gerçekten de resimlerde gördüğünüz Noel sabahı gibi hissettiriyor.

Kulübede geçirdiğim bu haftalar boyunca oraya aşık oldum. Doğayla ilgili bir şey, yoğun bir şehrin bir sadelik hissi veriyor. Ormanda yaptığımız koşularda güneşin doğuşundan ve ağaçlardaki kuş seslerini duymaktan keyif aldığımı fark ettim. Arada bir bir geyik ailesinin geçtiğini görüyoruz ve arazinin birkaç noktasına onlar için mısır bırakmaya başladım.

Pijama pantolonumu üzerimde bırakmayı tercih ederek kapüşonlu bir tişört ve ayakkabılarımı giyip oturma odasına geçiyorum. Bir fincan kahve alıp kanepeye oturuyorum. Brandon hâlâ uyuyor, bu yüzden o uyanana kadar kitap okuyarak vakit geçiriyorum. Kitabımdaki kız hâlâ üç tane kendini beğenmiş pislikle nasıl başa çıkacağını bulmaya çalışıyor ve ben onu kıskanmıyorum. Ters haremler hakkında okumayı seviyorum ama gerçekte birden fazla erkekle uğraşmak istemezdim. Bir tane yeter.

Brandon'ın telefonu masanın üzerinde yanıyor ve mesajın Chloe'den geldiğini görmek için aşağı bakıyorum. Benim deyimimle, etrafta dolaşıp onun ilgisini çekmek için yarışan hayranlarından biri. Mesajda ne yazdığını göremiyorum çünkü kilidini açmam gerekecek ama neden ona mesaj attığını düşününce içim sıkılıyor.

Dax odaya girdiğinde "Mutlu Noeller," diyorum. "Mutlu Noeller," diye yanıtlıyor.

"Kahvaltı için yardıma ihtiyacın var mı?" diye sordum.

"Hayır, sadece biraz yumurta ve domuz pastırması hazırlayacağım. Dün geceden beri hâlâ tıka basa doluyum." Gülümsüyor ve var olmayan yemek bebeğini ovuyor.

Bu düşünceye gülüyorum. Bu adamın bir gram bile yağ yok ve bunu biliyor.

Kitabıma geri dönüyorum ama Brandon'ın gözlerinin açık olduğunu ve bana baktığını fark ediyorum. Bir bana bir babasına bakıyor, kaşları düşünceli bir şekilde birbirine yaklaşıyor.

O bir şey söyleyemeden ben "Mutlu Noeller!" dedim.

Kanepeye oturmak için hareket ederken "Mutlu Noeller" diye mırıldanıyor.

Kitabımı ağaca doğru koşuyorum, basit bir Noel ağacına.

Dax ve ben ormandan topladık ve kestik. O günü düşündükçe gülümsüyor ve ürperiyorum. O boncuk gibi küçük gözler sonsuza dek zihnime kazındı. Ağaç ışıklarla süslenmiş ama süs yok ve bu haliyle çok güzel. Ağacın altından bir kutu aldım ve Brandon'a uzattım.

"Bebeğim, hediye alacağımızı bilmiyordum. Sana hiçbir şey almadım," diyor ve en azından bu konuda mahcup görünme cesaretini gösteriyor.

Kalbim sızlıyor ama bunu bir gülümsemeyle gizliyorum. Noel'deyiz, kim sevgilisine hediye almaz ki?

"Sorun değil, önemli bir şey değil." Bunun ne kadar acıttığına dikkat çekmek istemediğim için elimi salladım.

Kutuyu açar ve hediyesini çıkarır. Ne olduğunu anladığında gözleri parlıyor. Gümüş bir yirmi bir rakamı, yarış numarası, gümüş ip tarzı bir zincirde asılıdır.

"Teşekkür ederim," diyor ve ben de giymesine yardım ediyorum.

Dax bize doğru yürürken, "Bir değil," diyorum.

"Ağacın altında senin için bir şey var Scarlett." Tam adımı kullanması beni . Bana neden Scarlett dediğini sorgulayamadan

Letty değil, sözleri kulaklarımda çınlıyor. Ayağa fırlıyorum ve ağaca doğru ilerliyorum.

Ağacın altından üzerinde adımın yazılı olduğu büyük bir kutu çıkarıyorum. Gözlerimle *bunun ne olduğunu* sorgulayarak Dax'e bakıyorum. "Aç şunu," diyor.

Kağıdı çıkardım ve kutuyu açtım. Kan kırmızısı parıltıya bakıyorum. Dax'e baktım. "Şaka yapıyorsun, değil mi?" Tepkimi görünce yüzünde bir gülümseme beliriyor.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel yarış kaskını kutudan çıkarıyorum. Arkasına beyaz harflerle ismim yazılmış. Bir homurtu duyuyorum ama duymazdan gelip tekrar Dax'e bakıyorum. Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor ve bir kaskın beni bu kadar duygulandırabilmesine gülüyorum ama öyle.

Ona doğru yürüyorum ve iki kere düşünmeme fırsat kalmadan kollarımı ona doluyorum. "Teşekkür ederim," diyorum. Bir şey değil demenin bir yolu olarak beni sıkıca kavlıyor. Biraz fazla uzun tuttuk. Bunun farkındayım. Ama şu anda, şu anda, umurumda değil.

Geri çekilip yüzünü inceliyorum. Yüzündeki ifadeden bunun benim için ne anlama geldiğini tam olarak anladığını söyleyebilirim. Derin bir nefes alıyorum ve bu duygunun içimi kaplamasına izin veriyorum. Büyükbabam öldüğünden beri yanımda kimse olmamıştı ve bu yabancı bir duygu.

İçime sindikçe her şey yerli yerine oturuyor ve bana doğru geliyor.

Odanın bir yerinden bir öksürük geliyor ve yalnız olmadığımızı hatırlıyorum.

Dax'in hediyesini ağacın altından alıp ona verecek kadar kendime geldim. Ona bir hediye aldığım için şaşkınlığını gizleyemedi ama en azından bunu yapabildim.

Tezgâhın üzerine bırakıyor ve açıyor. "Nasıl yaptın...?" diye soruyor bana bakarak. Kendimi ele vermek istemediğim için gülümseyerek omuz silkiyorum.

Kutunun içinden keseyi çıkardı ve yontma aletlerini inceledi. Ona vermek için internette doğru seti aradım.

Küçük kutuyu göstererek, "Üzerinde çalıştığınız şeye bağlı olarak bunları tek başına kullanabilir veya yüksek güçlü bir alet olarak kullanmak için adaptöre takabilirsiniz" diye açıklıyorum.

"Teşekkür ederim," diyor içtenlikle.

Brandon daha iyi görebilmek için tezgâha doğru yürüyor. "Bu ne için?" diye soruyor ve bu soru beni şaşırtıyor. Bilmiyor mu?

"Sadece garaj için birkaç alet." Her şeyi kutuya geri koyuyor.

Fırından gelen bip sesi pastırmanın hazır olduğunu gösteriyor. "Ben bunları garaja koyarken siz de tabaklarınızı hazırlayın," diyerek adanın etrafından kapıya doğru yürüdü.

Yanımda duruyor ve elini omzuma koyuyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce ama gözleri milyonlarca kelime söylüyor.

Bugün ikimiz de birbirimize beklenmedik ve anlamlı bir şey verdik ve bunu ifade edecek hiçbir kelime yok. O uzaklaşıyor ve ben arkamı dönmeden önce birkaç saniye daha ona bakıyorum. Döndüğümde gözlerim doğrudan Brandon'ınkilere çarpıyor.

"Bu da neydi şimdi?" diye soruyor ama ses tonu suçlayıcı.

Onunla tekrar tartışmak istemediğimden, "Noel'deyiz. Yılın en harika zamanı."

Gözlerini deviriyor ve tabağına yemek koymaya başlıyor. Bıraktığı için rahat bir nefes alıyorum ve kendi tabağımı hazırlamaya başlıyorum.

Dax kahvaltıya hiç gelmiyor ama onu aramak için kendime güvenmiyorum.

Brandon Noel günü olmasına rağmen kahvaltıdan sonra eve dönmek için ayrılıyor ve ben de motor üzerinde çalışmaya devam ediyorum.

İki gün sonra resmi olarak tüm motoru söküp ustalaştığımı söyleyebilirim.

On Birinci Bölüm

Letty

Hafta sonu geldiğinde Dax akşam yemeğinden sonra dışarı çıkacağımızı ilan ediyor. Çabucak yiyorum ama nereye gittiğimizi söylemiyor. Camaro'yu çıkararak beni şaşırttı. Kontağı çalıştırmaya gittiğinde, Dax'in motoru tekrar bir araya getirdikten sonra arabanın çalıştığından emin olmak için yaptığım işi iki kez kontrol ettiğini bilmeme rağmen, içim sıkılarak deri koltuğa kayıyorum.

Şehirden çıkıp Darlington'a doğru gidiyoruz. Stadyum benzeri bir yapıya yanaşırken ışıklar parlıyor. Tabelada Darlington Drag Strip'e hoş geldiniz yazıyor. Otopark dolu ve arabadan motorların devir sesini duyabiliyorum. Ön girişe yürümek yerine, Dax bizi yan kapıya götürüyor, kapıyı çalıyor ve kapı hemen açılıyor.

"Hey Dax," diye selamlıyor onu kapıyı açan adam.

"Hey Mac, bu gece bizi içeri aldığın için teşekkürler," diye karşılık veriyor Dax.

Bizi neyin içine sokuyorsun?

"Hiç sorun değil. Yılın Çaylağı için her şeyi yaparım," diyor Mac gülerek. "Sana teşekkür etmeliyim, o koltukların çoğu senin sayende doldu," diyor ama bana bakıp ekliyor, "ve onun sayesinde."

"Ne?" diyorum. Ben söylüyorum ama onlar konuşmaya devam ediyor.

"Haber yayılmış ha?" Dax sakalını ovuşturarak soruyor. Bugün biraz asi, sanki birkaç gündür kesmemiş gibi.

"Nasıl olduğunu bilirsiniz, yarış küçük bir dünyadır ve bir kadın sürücü, işte bu konuşulacak bir şeydir. Cesaretin var kızım." Bana başını salladı. "Ama bir kadın sürücünün senin tarafından eğitilmesi? Herkesi kızdıran da bu."

Mac'i birkaç kanepenin bulunduğu açık alanlı bir lobiye açılan bir koridorda takip ediyoruz. Odanın bir tarafında, boylu boyunca uzanan pencereler var.

Bir tarafında çift cam kapı var. Buradan doğrudan drag pistini görebiliyorum. Arabalar bizden uzakta sıralanıyor ve 'Noel ağacı' olarak bilinen şeyi görüyorum, ama aslında en tepede maviyle başlayan iki ışık sütunu, ardından üç sarı ışık, sonra bir yeşil ışık ve bir kırmızı ışık.

Daha iyi görebilmek için pencerelere doğru yürüyorum. Taraftarlar tribünlerde karınca ordusu gibi hareket ediyor ve yer değiştiriyor. İki araba yarışmak için sıraya girerken tezahüratlar buradan bile duyulabiliyor. Biri yeni kasa bir Chevy Chal- lenger, diğeri ise bir Ford Mustang GT. Ağaçtaki ışıklar ön sahne için mavi renkte parlıyor. Challenger motorunu çalıştırıyor ve bir duman bulutuyla lastiklerini ısıtarak yola çıkıyor.

Dax yanıma geliyor, ikimiz de pencereden dışarı bakıyoruz. "Herkesin beni görmek için burada olduğunu söylerken ne demek istedi?" diye sordum.

"NASCAR'a katılan herkes bir şekilde yarışa girebilmek için mücadele etmek zorunda kalmıştır. Hiçbiri sizin karşılaşmak üzere olduğunuzdan daha fazla değil. Türünüzün ilk örneği olan bir kadın olduğunuz için sizi alkışlayan insanlar olacak ama çoğunluk sadece başarısızlığınızı izlemek için orada olacak. Eğer bir erkek efsaneler arasına giremezse, o sadece ayak uydurmaya çalışan başka bir geyiktir ve kimse bunun hakkında bir şey düşünmez, bu her gün olur. Bir yer için mücadele etmen cinsiyetlerimiz arasındaki hayali çizgileri bozuyor. Sanırım bu yüzden baban seni daha önce hiç zorlamadı, bir bakıma seni olacaklardan korumaya çalışıyordu. İnsanların bira ve dedikodudan daha çok sevdiği bir şey yoktur ve dışarıdaki o kalabalık senin hakkında konuşmaya değer olup olmadığını görmek için burada."

Sözlerinin ağırlığının içime işlemesine izin verdim. Bunun zorlu bir mücadele olacağını biliyordum ama kararlılığım bana tünel görüşü de kazandırdı. Her zaman içeri girmemle ilgiliydi ve şimdi onu elimde tuttuğum için gözlerim

Açık. Bu sadece benimle ilgili değil. Bu, toplumun onu içine ittiği kalıplardan daha fazlası olmak isteyen her kızla ilgili. Bu, gelecekte benim ayak izlerimi takip edecek tüm kadınlarla ilgili. Ben sadece bir ilkim ve bana ne olacağı yarışçılığın geleceğini belirleyecek. Tenimi bir ürperti kaplıyor ama beni korkutmak yerine omurgamı sertleştiriyor. Bir kutuya konulmayı reddediyorum. Artık özgür olma zamanı.

"Asıl soru şu: Yarışmaya hazır mısınız?" diye soruyor ve ben de başımı ona bakıyorum.

"Gerçekten mi?" Heyecanımı gizlemeye bile çalışmadan söylüyorum. "Daha önce hiç drag yarışı yaptın mı?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Gözlerini arıyorum. Öyle mi? Şimdiye kadarki yöntemleri alışılmadıktı ama bu kadar kısa sürede bu kadar çok şey öğrendiğimi iddia edemem. Eğer bu da onun derslerinden biriye, o zaman ben de varım. Kelime oyunu yaptım.

"Evet efendim," diyorum ama biraz nefes nefese çıkıyor. Sesi duyunca gözleri kısılıyor ve göz bebeklerinin büyüdüğünü fark ediyorum. Kendini toparlıyor ve tekrar şeride bakıyor.

"Ben arabayı çekeceğim. Seninle orada buluşuruz." Dönüyor ve koridora doğru ilerliyor.

Ağaç maviden sarıya ve yeşile dönüyor ve arabalar havalanıyor. Adrenalin damarlarımda dolaşüyor ve dışarı çıkarken ayaklarımın üzerinde zıplıyorum. Kalabalık alkışlıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Derin bir nefes alarak, boğazıma kadar gelmekle tehdit eden sınırları bastırıyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Gökyüzüne bakarken, büyükbabam burada olsaydı ne derdi diye hayal ediyorum. Muhtemelen "sadece bir kızın yapabileceği gibi kıçlarına tekme bas" gibi bir şey. Dudaklarım bir gülümsemeye dönüşüyor. Onu tribünde bana tezahürat yaparken hayal edebiliyorum.

Etrafında bunu yapmayan herkesle kavga ederdi. Onu en çok böyle anlarda özölüyorum ama hâlâ benimle olduğunu biliyorum.

Dax arabayı çizgiye çekti, ben de ona doğru yürüdüm. Arabadan indi ve bana doğru yürüdü. ". Sana hareketlerle yol göstereceğim." Atladım ve kendimi emniyet kemerine bağladım. "Debriyajı ve vitesi nasıl zaten biliyorsun ama drag yarışlarında kazanmanın yolu arabadan geçer. Aslında sadece küçük bir yüzdesi beceridir, her şey motorla ve bitiş çizgisini geçmek için gerekenlerle ilgilidir. istediğim şey arabadır. Onun hissi. Vitesten vitesse geçerken çıkardığı sesler."

Tanrım, yine Mister Miyagi moduna girdi. Dudaklarımdan bir kıkırdama dökölüyor ve gözleri benimkilere kayıyor. "Ne?" diye soruyor, belli ki sözünü kesmemden değil, ben de tabii ki "cila , cila " diye devam etmek zorunda kaldım. el hareketleri yapıyor, artık göbek kahrkahasının dışarı taşmasını engelleyemiyordu.

"Hadi ama ihtiyar, seksenlerin kült klasiklerine yapılan iyi bir göndermeyi takdir etmelisin."

Gözlerini deviriyor ve yüzü tuhaf bir ifade alıyor. "Yaşlı mı? Sen kime yaşlı diyorsun? O film ikimiz de doğmadan önce çıktı. Sen nereden biliyorsun ki?"

Bir kahrkaha daha attım. "Bu bir sır." Eğiliyorum. "Geç saatlere kadar seksenlerin filmlerini izlediğimi ve patlamış mısır yediğimi kimse bilmemeli." Sözlerimi vurgulamak için gözlerimi büyütüyorum.

Bana bakıyor, maskaralıklarına gülmemek için kendini zor tutuyor. Başarısız oluyor ve dudaklarına bir gülümseme yerleşiyor. Ve dostum, altımda titreyen motor ve tam ekran sırtı, direksiyonu kavrayan parmaklarımdan içime doğru karıncalanmalar gönderiyor. Camlar kapalı olabilir ama arabanın ısısı yükselmiş durumda.

Başını sallar ve arabanın yan tarafına vurur. "Dikkatini ver. Şimdi, lastikleri yakmanı istiyorum. Çizgiden daha hızlı çıkmak için onları ısıtmalıyız."

Dediğini yapıyorum, arabayı ilk vitesine takıyorum ama aynı anda hem gaza hem de frene hızlıca basıyorum. Lastikler soyulurken yüksek bir gıcırta duyuluyor ve arabanın dışındaki havayı duman kaplıyor. Arabanın içinden yayılan yanık lastik kokusunu içime çekiyorum. Bazı kadınlar çikolatanın ya da en sevdikleri çiçeğin tatlı kokusunu sever, ama ben yanık lastik kokusunu her gün alacağım.

Vites küçültürken gazı bırakıyorum ve siyah bir Dodge Charger çevreme giriyor. Sürücü arabadan inip kapıya yaslanıyor ve bakışlarını benimkilere diyor. Saçları jöleli ve yirmili yaşlarının sonlarında görünüyor. Baktığımı fark edince göz kırpmıyor. Cinsiyetçi gözdağı. Pislik.

"Hadi bebeğim, neden çocukların yarışmasına izin vermiyoruz, ben de sana binecek başka bir şey vereyim," diye bağırıyor, aletini tutarak. Gözlerimi devirip Dax'e bakıyorum ama onu adama bakarken buluyorum. Gözleri kısılmıştı. Kızgın.

"Boş ver onu," diyor Dax bana dönerek. "Ona nasıl yarışılacağını gösterelim. Birbirinize karşı yarışmadan önce her birinizin üç deneme sürüşü hakkı var. Bunları akıllıca kullanın."

Başımı sallıyorum, dikkatimi tekrar önümdeki asfalta ve ışıklardan oluşan Noel ağacına veriyorum. Stadyumdan hem tezahürat hem de yuhalama sesleri duyuyorum. Her zamanki "pistten çıkın" ve "kadınlar yarışamaz" alayları. Sinirlerimle savaşıyorum ve gürültüyü engellemek için her şeyi yapıyorum. USB kablosunu kapıp telefonumu takıyorum. Hoparlörlerden Sia ve David Guetta'nın Titanium şarkısı geliyor.

"Bu da ne böyle?" Dax müzik setinin güç düğmesine basmak için hareket ettiğini söylüyor. Elini tokatlayarak uzaklaştırıyorum.

"Arabam, müziğim."

"Yarışmak için bunu mu seçiyorsun?" diye soruyor kuşkuyla.

"Evet," diyorum p'yi patlatarak, "Bu şarkı gerçekten geliyor." Kaşlarımı yukarı ve aşağı kaldırıyorum. Bana aklımı kaçırmışım gibi bakıyor, Pitch Perfect göndermesini hiç anlamamış gibi. Neyse, film gecelerime katılmasına izin vermem gerekebilir.

Sia kurşun geçirmez olmakla ilgili bir şarkı söylüyor ve ben de sözlerin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum. Bu benim. Bu benim. Bu pisliklere bir kadının neler yapabileceğini göstermenin zamanı geldi.

Dax elini çatının tepesine vurarak hazır olduğumuzu işaret ediyor. Ağaç ışıkları maviden sarıya dönüyor ve sonra gaza basıyorum. Koltukta sarsılıyorum, bu kadar kısa mesafede hızın gücü fiziğe taş çıkartıyor ve çeyrek mil bir bulanıklığa dönüşüyor. Bitiş çizgisini geçerken Sia "I am Titanium" şarkısını söylüyor. Yavaşlıyorum ve çizgiye geri dönmek için dönüyorum.

"Saat kaçtı?" Tereddütte soruyorum, hâlâ bilmek isteyip istemediğimden emin değilim. Bazen savaştığınız tek kişi kendiniz olduğunuzda cehalet gerçekten mutluluktur. İki antrenman daha kaldı.

"On iki saniye," diyor ama ses tonu iyi bir koşu mu yoksa kötü bir koşu mu olduğunu ima etmiyor, bu yüzden olduğu gibi kabul ediyorum ve tekrar sıraya giriyorum.

Işık yeşile döndü ve tekrar harekete geçtim. Bu sefer zamanımın ne olduğunu sormuyorum. Sadece geri döndüm ve tekrar başladım. Üçüncü koşudan sonra, 8.02'nin bana baktığını görmek için tahtaya bakıyorum. Bu iyi miydi? Çizgiye geri döndüm ve arabadan indim. Challenger antrenman turlarını yapmak için ısınıyor, ben de arabaya yaslanıp izlemeye karar veriyorum. Beni görünce dudak büküyor, az önceki flörtöz kabadayılığı gitmiş. Çöpmüşüm gibi ayağımın dibine tükürüyor, ama ben sadece en iyi donuk bakışımı atıyorum. O bir hiç. Bir kadını aşağı çekmeye çalışan başka bir adam.

Dax yanımda arabaya yaslanmış kalabalığı inceliyor. Gözleri bir şeye takılıyor ve gözüne takılan şeyin ne olduğunu görmeye çalışıyorum. Güzel bir esmer

Kalabalık "Selam *Çaylak*" diye bağıyor ve ben onun baştan çıkarıcı sesi karşısında irkiliyorum. Dax NASCAR'daki ilk yılında Yılın Çaylağı seçilmişti ama daha önce hiç kimsenin bu lakabı bir küfür gibi kullandığını görmemiştim. Kısa bir şort ve neredeyse hiçbir şeyi örtmeyen bir bluz giyiyor. Oflayıp gözlerimi deviriyorum ve içime dolan kıskançlık duygusunu görmezden geliyorum.

Challenger'ın kalkışını izlemek için arkamı döndüğümde, kalbim endişeyle göğsümde çarpıyor. İlk koşusu dokuz saniye sürüyor ve kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Çizgide geri çekilip gözlerimle buluştuğunda, bana bir hava öpücüğü vermeden önce dudaklarını yalıyor.

İğrenç.

"Sadece söyle ve bunu şimdi bitirelim bebeğim. Seni utandırmak ," diyor. Ona hiçbir şey söylemiyorum ve bu onu açıkça ona bağırmamdan daha çok kızdırıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, dokuz saniye daha kazanıyor, ancak son koşusu sekiz saniyelik bir koşu, bu da başa baş olacağımız anlamına geliyor. Kalabalık sesi yükseltti ve şimdi koltuklarında ayakta duruyorlar.

"Hazır mısınız?" Dax soruyor ve ben başımı sallıyorum, ikimiz de arabaya geri dönmek için hareket ediyoruz. "Bunu yapabilirsin, Letty. Onu yenmek için sadece bir saniyeye ihtiyacın var." Müziğin sesini açıyorum ve diğer her şeyi bastırıyorum. Ağaca bakarken dumanı içime çekerek lastiklerimi ısıtıyorum.

Mavi Sarı

Yeşil

İkimiz de havalandık ve bir saniye içinde her şey bitti. Dax arabada yanımda bağıyor ama kulaklarım suyun altındaymışım gibi hissediyor. Damarlarımda adrenalin başka hiçbir şeye benzemeyen bir yükseliş yaratıyor. Duruyorum ve irkiliyorum.

gerçekliğe geri dönüyorum ve gürültü bir anda beni çarpıyor. Dax hâlâ bağılıyor ama şimdi kelimeleri tanıyorum. "Başardın!"

Ona baktım. "Ne?"

"Başardın, Letty. Sen kazandın!" Saate baktım ve 6.03'ü gösteriyordu, diğerine baktım ve 6.05'i gösteriyordu. Vay anasını. Başardım!

Rakibime bakıyorum ve hiçbir yerde görünmediğini görüyorum. "Kaçtı gitti, bir kızdan dayak yedikten sonra burada kalmasına imkan yoktu." Dax gülüyor. Siktir et o adamı, ama keşke kalsaydı da yüzünü görebilseydim.

Dax sarılmak için beni kendine çekti.

", Letty. Yapabileceğini biliyordum," diye fısıldıyor kulağıma.

Bana olan inancı sıcak bir battaniye gibi üzerimi örtüyor.

Birinin size inanması gibisi yoktur. Özellikle de bana şans veren Dax gibi beklenmedik birinin. Bunun anlamı çok büyük.

Gözlerimiz buluşsun diye hafifçe geri çekiliyorum. "Teşekkür ederim," diyorum.

Nefeslerimiz birbirine karışırken gözlerimin içine bakıyor. Çok yakın ama çok uzak. Görünmez bir iplik bizi birbirimize bağlıyor ama ikimizin de geçmeye hazır olmadığı bir çizgi oluşturuyor. Kolunu yavaşça boynumdan indiriyor ve geri çekiyor.

"Bu arabadan inmeni ve olduğun gibi gülümsemeni istiyorum. Herkes seni izliyor, Letty. Onlara hakkında konuşacakları bir şey verdin. Şimdi onlara gerçekte kim olduğunu göster."

Derin bir nefes alıyorum ve arabadan iniyorum. Kalabalık hâlâ tribünlerde tezahürat yapıyor, ama daha fazla insan şeride yaklaşmış ve hemen bombardımana tutuluyorum.

"Herkes bir adım geri çekilsin. Kadına nefes alması için yer açın," diyor Mac korumamış gibi yaklaşırken, kocaman kollarını göğsünde kavuştururken ona en büyük gülümsememi veriyorum.

Tüm bu ilgiyle ne yapacağımdan emin değilim. Her zaman bunun için savaşmak zorunda kaldım ve şimdi buna sahip olduğuma göre, bununla başa çıkabilecek donanıma sahip olduğumdan emin değilim.

"İyi iş çıkardın Scarlett," dedi Mac gülümseyerek, "senden bir an bile şüphe etmedim."

Gülüyorum çünkü bunun doğru olmadığından eminim, ama gerçekten önemli de değil. Ben kazandım. Bu yeterli bir kanıt.

"Scarlett," diye sesleniyor kalabalıktan bir kadın ve ona doğru bakıyorum.

"Darlington Times'tan geliyorum ve yarışlardaki kadınlarla ilgili bir yazı için sizinle röportaj yapmak istiyorum."

Dax'e bakıyorum, nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum.

Kalabalığa "Tüm röportaj taleplerinizi bana iletebilirsiniz" diyor ve bazıları kartvizitleriyle ona doğru ilerliyor.

Birden pıtır pıtır bir ayak sesi bana doğru koşuyor ve pantolonumun paçasında bir çekiştirme hissediyorum. Aşağıya baktığımda sekiz yaşından büyük olmayan iki kız görüyorum.

"İmzanızı alabilir miyiz?" diye soruyor biri, küçük bir not defteri uzatarak.

"Kim? Ben mi?" Belli ki programa ayak uyduramamışım, birinin neden benden imza isteyeceğini anlayamamışım. Sadece bir yarış kazandım ve o da drag pistindeydi, ana pistlerde değil.

"Evet!" diyor kızlardan biri. "Sen ilk kadın yarışçı olacaksın. Ben de büyüyünce yarışçı olmak istiyorum."

Verdiği cevaba gülümsedim. Bana onun yaşındaykenki halimi hatırlatıyor.

Not defterlerini alıyorum ve adımı yarı el yazısı, yarı el yazısı olmayan berbat bir el yazısıyla karalıyorum. Küçük kızlar duvarlarına asacaksa ismimi yazma konusunda pratik yapmam gerekebilir. Havalı, süslü ve dünya standartlarında bir sürücüye yakışır bir şeye ihtiyacım var.

Eğildim ve yaklaşımlarını işaret ettim.

"Harika bir yarışçı olacaksın, bunu söyleyebilirim," diyorum. Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Sana biraz tavsiye verebilir miyim?" Heyecanla başını sallıyor. "Kimsenin sana yarışçı olamayacağını söylemesine izin verme."

İç çekiyor. "Babam kız olduğum için yarışçı olamayacağımı söylüyor."

"Benimki de öyleydi ve şimdi bana bak. Savaşmaya devam et ve pes etme." Kollarını omuzlarıma doluyor, düşmemek için kendimi desteklemem gerekiyor ama ben de ona sarılıyorum.

Omzunun üzerinden Dax'le göz göze geliyorum ve bana yumuşak bir gülümsemeyle bakıyor, sonra başka biri yanına yaklaşp dikkatini başka yöne çekiyor.

Bu anı içime çekmek için bir dakika ayırdım. Birçoğunun ilki ama her şeyin başlangıcı. Yarış sporunu değiştirmenin zamanı geldi. Her seferinde bir yarış.

On İkinci Bölüm

Letty

Ertesi sabah vızıltılı bir ses beni uyandırıyor. Elim yatağın üzerinde körü körüne gezinirken battaniyeme dolanmış telefonumu buluyorum. Sersem bir sesle kulağıma götürüyorum, "Alo?"

"Tebrikler, abla!" Eli telefonun içinden bağıyor ve ben irkilerek telefonu kulağımdan çekiyorum.

"Ne?" Hala yarı uykulu bir şekilde söylüyorum.

"Yarışınız. Herkes bunu konuşuyor. Yapabileceğini biliyordum. Onlara gösterdin kızım!" Onun coşkusuna gülüyorum.

Görünüşe göre haber çabuk yayılmış.

"Teşekkür ederim." Arka planda metal şingirtıları ve motor sesleri duyuyorum. "Neredesin?"

"Teksas," diye homurdanıyor. "Kodaman arabanın içine edip duruyor. Her şeyi bildiğini sanıyor. Bir şeye çarpmadan araba bile süremiyor ve şimdi de kendini tamirci sanıyor."

"Harika çocuk her şeyde harika değil mi yani?" Alaycı bir şekilde söyledim. Sürücüsü, o daha çocukken yarışırken ölen büyük bir yarışçının oğlu. Şimdi herkes onun babasının yerine geçtiğini ve büyük bir şey olacağını varsayıyor.

"Ugh, Scar. Beni deli ediyor." Ama ses tonundan, bu hikâyenin çok daha fazlası olduğunu anlayabiliyorum.

"İyi anlamda mı kötü anlamda mı deli?" Ben soruyorum.

"Bu hâlâ belli değil. Scar, bu arabayı o kadar kötü bozmadan ve tüm motoru yeniden yapmak zorunda kalmadan önce yola koyulmalıyım."

Telefonu kapatmadan önce "Tamam, seni seviyorum," diyorum.

Birkaç dakika uzanıp tekrar uykuya dalmaya çalışıyorum ama uyku gelmiyor. Yani, ılık bir duş. En son eve geldiğimizde bayılmışım.

Gece. Dönüş yolunda adrenalini beni o kadar etkiledi ki yüzümü yatağıma gömdüm ve o zamandan beri hareket etmedim. Şimdi kendimi çok iğrenç hissediyorum.

Kapının kolunu çeviriyorum ve lavabonun başında duran yarı çıplak Dax'i görmek için kapı açılıyor. Beline bir havlu sarılmış, ama bu, sergilenen zor kazanılmış karın kaslarını ve kollarındaki mürekkebi korumak için hiçbir şey yapmıyor.

"Özür dilerim!" Çılgılık atıyorum ve ona mahremiyetini geri vermek için kapıdan geri çıkıyorum.

"Letty," diye kıkırdar, "sorun değil. Ben de tam ."

Dışarı çıkmasına izin vermek için yana doğru hareket ediyorum, ama kapı aralığından sıkışık bir şekilde geçiyor. Geçmek için bana sürtünürken düşün sıcaklığı teninden benimkine yayılıyor.

Gözlerim, hâlâ göğsüne yapışan su damlalarını görebilmek için mükemmel bir yükseklikte. Bir tanesi sağ göğüs kafesinin üzerinden yuvarlanıp karın kaslarına iniyor. Havlusunun hemen üstündeki V kaslarına tehlikeli bir şekilde yaklaşıp kadar trans halinde hareketi izliyorum.

Göğsünde öksürükle hırıltı karışımı bir ses titriyor ve gözlerimin açılıp onunkilerle buluşmasına neden oluyor. Yüz hatlarını o kadar hızlı bir şekilde düzeltmeden önce dudağında bir gülümseme beliriyor ki, başlangıçta orada olup olmadığını sorguluyorum.

Birbirimize bakıyoruz, göğüs göğüse, birbirimizden sadece birkaç santim uzaktayız. Görünmez bir ipin bizi birbirimize çektiğini hissediyorum ve yemin ederim ikimiz de ona doğru eğiliyoruz.

Dax kendini tutuyor ve "hazırlan" der gibi bir ses çıkararak kapıdan çıkıp odasına giriyor ve kapısını arkasından kapatıyor.

Kapıyı kapatarak aynaya bakıyorum ve bu kadar açık olduğum için kendimi zihinsel olarak azarlıyorum.

"Çekici olabilir Scar, ama seni bir yarışçı olman için eğitiyor ve önemli olan da bu." Kendimi daha fazla utandırmamak için moral konuşmamı fısıldıyorum.

Hormonlarımı kontrol altına almak için birkaç derin sakinleştirici nefes alıyorum.

Eğer her zaman böyle olacaksa vibratörümü buraya getirmem gerekecek. Aksi takdirde, bastırılmış cinsel hayal kırıklığından ölebilirim.

Durulanıyorum, giyiniyorum ve mutfağına gidiyorum. Bir kahve kapıp, Dax adada bana katıldı.

"Pistte birkaç tur atmak için zaman ayarladım. Var mısın?" diye soruyor.

"Bu gerçek bir soru mu? Tabii ki öyleyim."

On Üçüncü Bölüm

Letty

Florence Motor Speedway, Darlington'ın hemen güneyinde, yarım milden daha kısa bir piste sahip. Dar bir pisti ve dar virajları var ama Dax antrenman için harika olacağını garanti ediyor.

En küçük NASCAR pisti yarım milden biraz fazladır ve aynı nedenle en heyecan verici olduğu söylenir. Benim gibi NASCAR çevresinde büyüdüyseniz, taraftarların galibiyet kadar kaza da beklediğini bilirsiniz.

Elbette kimse yarışçılardan herhangi birinin zarar görmesini istemiyor, ancak yarışmak pek çok kişinin sahip olmadığı bir beceri seti. Çok küçük bir alana kaç araba sığdırabileceğinizi görmek bir meydan okumadır ve küçük bir hareket hepsini birbirine çarptırabilir. Saatte iki yüz milin üzerinde giden bir arabaya nasıl manevra yaptırılacağını bilmek başlı başına bir beceridir, hatta kaostan uzak durmak daha da önemlidir.

Arabayı römorkun arkasına çekerek içeri giriyoruz ve kapıdaki adamla selamlaşıyoruz. Bizi hemen içeri aldılar ve nereye gideceğimizi tarif ettiler. Hafta içi olduğu için kimse yok ve tribünler boş. Pisti çevreleyen beyaz beton bariyerin *üzerinde Florence Motor Speedway*'in siyaha boyanmış, yıllar boyunca çeşitli yarışlardan yontulmuş parçalar var. Tasarım olarak bir otoyola benzeyen bariyerler, biri pistten çıkıp tribünlerde oturan taraftarların arasına dalmaya çalışsa da arabaları pistte tutuyor.

Dax arabayı römorktan ters çeviriyor ve ardından kamyonu ve römorku sahaya taşıyor. Kaskımı ve eldivenlerimi alıp arabaya doğru ilerliyorum.

Dax, "Hızını artırmadan önce birkaç yavaş test turu atacağız," diyor ve ben de anlayışla başımı sallıyorum, kaskımı takıyorum ve biniyorum.

Dax yolcu koltuğuna oturuyor ve kemerini bağlıyor. Yarış arabalarında genellikle yolcu koltuğu bulunmaz, ama eğitim amacıyla onu içerde tuttu. Motoru çalıştırıyorum, eldivenlerimi ve emniyet kemerimi takarken ısınmasına izin veriyorum.

"Onu yavaşça piste çıkar," diye yönlendiriyor ve ben de ona bakıp sözlerine gülümsüyorum.

"O mu?" Kaşlarımı kaldırarak ona bakıyorum.

"Sadece sür" dedi, ben de dediğini yaptım, debriyaja bastım ve arabayı birinci vitesine geçirdim.

İlk tur yavaş, saatte ancak kırk beş mile ulaşıyor, ancak bana araziyi iyi bir şekilde gösteriyor. Dönüşler, dar dönüşleri daha da dar hissettirecek bir açıda olmanızı sağlayacak şekilde eğimli.

Dax'in sesi kaskımdaki hoparlörden geliyor: "Hadi ," diyor. O da bir tane takıyor ve her ikisinde de Bluetooth var, böylece motorun üzerinden duyabiliyoruz.

Hız göstergesinin her artışında kanımda adrenalin yükseliyor. Saatte altmış, yetmiş, seksen mil geçiyor ve aniden yüze ulaşıyorum ve istikrarlı bir şekilde tırmanıyorum.

Bir keresinde Hunter S. Thomas'ın bir röportajını okumuştum: "Hızın heyecanı ölüm korkusunu yenene kadar daha hızlı, daha hızlı." Adam bir yarış pilotu bile değildi ama *Las Vegas'ta Korku ve Nefret* kitabını yazmıştı. Kitabı okudum ve filmi izledim. En sevdiğim Johnny Depp filmi değildi, ancak hikaye çılgıncaydı ve altında yatan mesaj uğruna ölmeye değer bir hayalin peşinden gitmekle ilgiliydi.

Bu söz benimle kaldı ve şu anda, saatte iki yüz mil hızla giden bir makinenin içindeyken, sözleri ruhuma sesleniyor. Bir perspektife oturtmak gerekirse, saniyede bir futbol sahası kadar yol alıyorum. Çılgınca, değil mi? Beden dışı bir deneyimle karşılaştırabileceğim en yakın şey bu.

"Her turda iç, orta ve dış şeritler arasında geçiş yapmanızı istiyorum. Bugün burada bizden başka kimse yok ama yarış sırasında etrafında manevra yapmanız gereken otuz dokuz araç daha olacak. Bu aracı en yüksek hızlarda kontrol etme konusunda rahat olmanız gerekiyor."

Dediğini yapıyorum, birkaç tur boyunca şeritler arasında gidip geliyorum. Şeritler üç araba genişliğinde, bu yüzden birinden diğerine geçiyorum ve aracı kontrol ettiğime güvenerek ileri geri zig zag yapıyorum. Bunu birkaç kez daha yaptıktan sonra aracı yavaşlatıyor ve iç alana çekiyoruz.

Kamyona yakın park etmiş başka bir araba görüyorum. Asfaltın ve kashi arabaların arasında yersiz görünen şık siyah bir Mercedes coupe. Kapı açıldığında, kapının kenarından siyah saçlar önce sürücünün sadece ince topuklarını görüyorum. Biz arabadan inerken yanımıza yaklaşıyor. Kaskımı kaputun üzerine yerleştiriyorum ve eldivenlerimi çıkarmaya başlıyorum.

Önce Dax'i selamlıyor ve onlar konuşurken ben de onları dinliyorum. Çenesinde kısa duran düz siyah saçlarıyla çok güzel. Yüksek yanakları badem biçimli gözlere doğru kıvrılıyor. Herhangi bir mankene rakip olabilecek şık bir pantolon takım giyiyor. Kahretsin, bugünlük kafam gitti. Onun pantolon takımı çok şıkken, benimki değil.

İkisi de dönüp bana doğru yürüyor ve Dax'in sırtışı midemi bulandırıyor. İkisinin arasına bakıyorum ve onun dudağının o boğucu şekilde kalkmasına neden olacak ne yaptığını hayal etmemeye çalışıyorum.

"Scarlett, seninle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor elini uzatarak. Ellerimi hızla kalçalarımın silerek eldivenlerin terinden kurtuluyorum. Elini sıkıyorum ve boşlukları doldurması için kaşlarımı kaldırarak Dax'e bakıyorum.

"Scar, bu Jamison," diyor. "Drag pistindeki videonu gördükten sonra sana ulaştı ve seninle tanışmak istedi."

"Yaptın mı?" Bu konuda ne d    nece  imi bilemeden ona sordum. Sosyal medyadan uzak duruyordum. K  smen, katıldığı partilerin foto  raflarını da dahil olmak   zere ben olmadan ya  adığı t  m e  lenceyi g  stermek i  in hesaplarını kullanan belirli bir   ocuk y  z  nden. Ama aynı zamanda yarı  ın videoları yayınlandıktan sonra her t  rden insan ortaya   ıktı. Gelen mesajlardan anladığım kadarıyla, bazıları bu anı yarı  lardaki kadınlarla ilgili kendi g  ndemlerini dayatmak i  in kullanmaya karar verirken, bazıları da i  i cinselli  e d  kmemi, cinsel iyilik i  in yarı  mamı ya da arabamın   st  nde   ıplak pozlar vermemi istedi. Akıl sa  lı  ım i  in bunu ba  aramadım ve vazge  tim.

Birka   ki  i #teamscarlett diye seslense de bu   ok nadirdi. Odaklanabilmek i  in uygulamayı silmeye karar verdim. İ  te bu y  zden benimle bulu  mak isteyen biri beni   ok   a  ırttı.

"B  t  n d  nya seni g  rd  . Bir kayanın altında mı ya  ıyordun? Bu video YouTube'da milyonlarca kez izlendi. Yarı   d  nyası bununla nasıl ba  a   ıkaca  ını   a  ırmı   durumda. Daha   nce hi   amat  r bir yarı     bir gecede    hrete ula  mamı  tı," diyor Jamison beni hazırlıksız yakalayan bir co  kuyla.

"T  m bildirimler ho  uma gitmedi, bu y  zden uygulamayı sildim," diyorum ba  ımı sallayarak. "Yarı  lara ve ARCA i  in bir sponsor bulmaya odaklanmam gerekiyor."

Kocaman bir g  l  mseme y  z  n   aydınlatıyor. Kan kırmızısı lekeli dudakları bembeyaz di  lerini g  stermek i  in aralanıyor. "Omuzlarının   zerinde iyi bir kafa var, Scarlett. İ  te bu y  zden buradayım."

"Bir   ey mi ka  ırıyorum? Anlamıyorum." G  zlerim ikisi arasında geliyor.

"Biraz y  r  yebilir miyiz?" Jamison soruyor ve ben de kabul ediyorum     nk   tetikteyim ama hayır diyerek de kabalık etmek istemiyorum. G  neyli cazibesi ve

Hepsi bu. Dax'e hemen döneceğimi söyledim ve sahanın içine doğru yürümeye başladım.

Dax'ten uzaklaşırken Jamison yanımda yürüyor.

"Seninle tanıştığım için gerçekten heyecanlıyım Scarlett. Bence sen ve ben birbirimize çok benziyoruz. Hırslı, azimli. Kelime oyunu yapıyorum," diyor gülerek. "Erkekler tarafından yönlendirilen bir toplumda yol açan kadınlar."

"Gerçekten mi?" Daha fazlasını söylemesini isteyerek ve bu kadın hakkında daha fazla şey öğrenmekle ilgilendiğim için kendimi şaşırtarak soruyorum.

"Evet. Dünyanın en büyük kozmetik şirketlerinden birini yöneten bir babayla büyüdüm. Bunun en havalı iş olduğunu düşünürdüm. Yani hangi genç kız süslenip makyaj yapmaktan heyecan duymaz ki, değil mi? Babamın eve getirdiği tüm numunelerle övünür ve onları arkadaşlarıma dağıtırdım. Hepsi bayılırdı ama babamın ne kadar sıkı çalıştığını görürdüm. 'Ben de onun gibi olmak istiyorum' diye düşündüğümü hatırlıyorum."

O anıyı yeniden yaşarken gözlerinde uzaklara dalan bir bakış beliriyor. "Ne yazık ki babamın benim için öngördüğü yol bu değildi. Gördüğünüz gibi ailem çok muhafazakâr. Kadınlara evde oturmaları, çocuk sahibi olmaları ve sadece bunları yaparak mutlu olmaları öğretilir. Ama ben daha fazlasını yapmak istediğimi çok önceden biliyordum. Bu yüzden aileme babamın izinden gitmek için üniversiteye gidip işletme diploması alma planımı anlattığımda beni desteklemediler ve bu kalbimi kırdı."

Gözünden bir damla yaşı silerek başka tarafa bakıyor. "Özür dilerim," diyorum. Bariyerin kenarındayız ve o ayakta dururken ben bariyerin üstüne tünüyorum. "Ben de ama artık değilim. Hayallerimi reddetmeleri beni sadece onlar için daha fazla mücadele etmeye teşvik etti. Okula gittim. Diplomamı aldım. Ve bu hayal için çalışıp mücadele ettikten sonra, babamın çalıştığı şirketten daha büyük bir kozmetik şirketinin CEO'su oldum." Bu kez bir

Gülümsemesi yüzünü aydınlatıyor ve gururu parlıyor. "Bunu kendi başıma yaptım ve hiçbir şeyi değıştirmezdım."

Sözlerini sindiriyorum ve aydınlatıcı buluyorum. Onunla yollarımızın kesişeceğini düşünmek bile doğru yolda ilerlediğimi gösteriyor. Onun hikâyesi bana ilham veriyor ve eğer benim hikâyem de başkalarına ilham verebiliyorsa, zaman uğruna savaşmaya değer. "İşte bu yüzden buradayım. Şirketimin adı Unrefined Cosmetics ve ARCA için size sponsor olmak istiyoruz."

Bölüm On Dört

Letty

Size sponsor olmak ister miyiz? NE? O gerçek mi?

Jamison'ın sesi pistten ayrılıp eve döndükten uzun süre sonra bile kulaklarımda çınlıyor. Konuşmamızın tüm detayları başımı döndürüyor. Hâlâ şoktayım. Dax bile beni daha önce hiç suskun görmediğini söyledi.

Hardy har har. Bu bir yetenek.

Bir sponsorum var, belki... muhtemelen. Vay anasını! Sözlerini kendime tekrar tekrar .

"Seni doğru duyduğumu sanmıyorum, ne yapmak istiyorsun?" Onu doğru duyduğumdan emin olmak için sordum.

"Sana sponsor olmak istiyorum." Evet, işte hiç duymayacağımı sandığım o beş sihirli kelime. Bunun kariyerim için ne yapacağını biliyor mu? Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu? Ama o iyimserlik kıvılcımı ne kadar hızlı yanarsa, bir şüphe fıçısı da o kadar hızlı üzerime çöküyor.

Bunu neden yapsın ki? Bu onun için büyük bir risk. Ya başaramazsam? Yarıştaki tek kadını desteklediği için o da aynı tepkiyi alacak. Bu yüzden ona soruyorum, bu ilişkiye ya da ortaklığa daha iyi bir terim bulamadığım için dürüstlikle başlamam gerekiyor.

"Bunu neden yaptın?"

"Beni dinlemiyor musun? Sende kendimden çok şey görüyorum ve tüm bu geri kafalı adamlara değişimin geldiğini ve bu değişimin sen olduğunu göstermek için ihtiyacın olan destek olmak istiyorum." Dürüst bir yanını aramak için yüz hatlarını inceliyorum ama bulamıyorum. "Seni o videoda gördüğüm anda yarış dünyasını ateşe vereceğini biliyordum ve bu ateşi yaktığında senin yanında olmak istiyorum."

O anda, Jamison bana sponsor olmayacak olsa bile, bana moral konuşması yapması için onu işe alacağımı biliyordum. Lanet olsun, kelimelerle arası çok iyi,

ve çok sert vurdular. Biliyorum, hayatımda daha fazla pozitifliğe ihtiyacım olduğunu fark etmek üzücü. Onun da dediği gibi, yanımda daha fazla insan olmalı. Ama yine de bu büyük bir karar ve hafife aldığım bir karar değil. Bu yüzden teklifini düşünmek için biraz zaman ayıracağımı ve ona geri döneceğimi söyledim.

O gece Dax ile masada oturmuş yemek yerken ona "Teklifi hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordum.

"Asıl önemli soru, onun teklifi hakkında ne düşündüğünüzdür" diye yanıtlıyor.

"Kelimelerle arası çok iyi."

"Öyle," diye takılıyor.

"Onu şahsen tanıyor musun?" Pistteki konuşmalarını hatırlayarak sordum. Onun geleceğini biliyordu ama nasıl olduğunu sormak hiç aklıma gelmemişti.

"Bilmiyorum, pek sayılmaz. Seninle konuşmak için elini uzattı. Çok ısrarcı, ama ciddi olduğunu da bu şekilde anladım," diyor eve dönerken aldığımız portakallı tavuğun ısıkları arasında, çünkü hiçbirimiz bu gece yemek yapmakla uğraşmak istemedik.

"Yani sponsorluk teklif edeceğini biliyordun?" Bunu benden sakladığını fark ettiğimde kelimelerim kesik kesik çıkıyor. Madem birden fazla kez iletişime geçti, neden bana bundan bahsetmedi? Onun benim antrenörüm olduğunu biliyorum ama bana yalan söylenmesinden dolayı duyduğum öfke ve incinme hislerine engel olamıyorum.

"Scarlett, bunu yapma. Drag yarışından beri her gün telefonlara cevap veriyorum. Seninle konuşmak isteyen yüzlerce insan vardı. Odaklanmak ve dikkatinin dağılmamasını istediğini kendin söyledin."

"Sözlerimi bana karşı kullanma, Dax. Dikkatinin dağılmasını istememek benden bir şeyler saklamakla aynı şey değil. Önemli şeyleri. Bana söylemediğin başka ne var?" Mantıksız davrandığımı biliyorum ama değil. Beni kırmak

güven içimde derinlerde bir şeyleri tetikliyor. Babamın desteksizliği ve genel olarak ilgisizliği yüzünden içimde açılan eski yaraları deşiyor.

Dax'e güvenmeye ve hayranlık duymaya başladığımı fark ettim. Belki de ona güvenmekten daha fazla. Bu yüzden benden bir şeyler saklaması canımı acıtıyor.

Masadan kalkıyorum, bu konuşmayla işim bitti. Dax'in davranışları ne olursa olsun, hâlâ vermem gereken büyük bir karar var ve bunun üzerinde uyumayı planlıyorum.

"Letty..." Dax başlıyor ve onun dudaklarından bu lakabı duymak her ne kadar hoşuma gitse de, öfkemi da körüklüyor. Çocukça bir öfke nöbeti gibi görüldüğünden emin olduğum bir şekilde odadan çıkıyorum ve sadece iyi bir önlem için kapımı çarpıyorum. Dax'e kızgın bir şekilde yatağa düştüm. Özel bir anın hızla kavgaya dönüşmesine izin verdiğim için kendime kızgınım. Gözyaşlarım gözlerime doluyor ve yanaklarımdan taşıyor. Sanki beynim bir duygu çarkını döndürmeye ayarlı ve ne zaman öfkeye gelse, bir ses "*su işlerini* başlat" diyor.

Her zaman. Lanet olsun. Zaman.

Kendimi daha iyi hissetmek için duvara bir yastık fırlatıyorum. İyi gelmiyor.

Saatler gibi gelen bir süre boyunca orada yatıp her şeyi analiz ettim. Bunun iyi bir teklif olduğunu biliyorum ve içimden bir ses Jamison'ın takıma harika bir katkı sağlayacağını söylüyor. Ama tüm bunlar söylenirken, düşüncelerim Dax'e kaymaya devam ediyor. Verdiğim saçma tepkinin hayal kırıklığıyla içim daralıyor. Benim bir çocuk olduğumu düşünüyor olmalı.

Ama en çok analiz ettiğim şey, *Letty* dediğinde sesinde duyduğum hüznün.

Boynumda bir ağrı ile uyanıyorum, hiç de iyi uyumamışım. Ne olursa olsun dünyayı kapatıp uyuyabilen insanlardan değilim. Beni rahatsız eden bir şey varsa, çözene kadar sürekli bu konu hakkında kafa yorar. Sessiz olmaktan çok çatışmacı biriyim. Kendi akıl sağlığım için bir çatışmayı mümkün olduğunca çabuk çözmem gerekir.

Bu da beni bu sabahki tartışmaya getiriyor. Şu anda Dax ile konuşmaktan ne kadar korksam da, o hala benim eğitmenim ve değer verdiğim biri, bu yüzden bunun uzamasını istemiyorum. Sadece sakın bir kafayla gidip kendimi ifade etmem gerekiyor. O kadar da zor olmamalı, değil mi?

Duygular neden her şeyi bu kadar karmaşık hale getiriyor?

Zihnimde hazırladığım bir konuşmayla mutfığa girdiğimde Dax'i barda iki kahve fincanının önünde dururken buluyorum. İçeri girdiğimi duyunca başını kaldırdı. Saçları elleriyle karıştırmış gibi .

Her zamanki rahat tavrının yerini gözlerinin altındaki koyu halkalar ve kesilmemiş sakalı almıştır.

"Dax," diye başlıyorum, aynı anda o da "Letty" diyor. İkimiz de kelimelerimizin üzerinde tökezliyoruz.

"Letty, bırak önce ben gideyim," demeden önce duraksıyor, "lütfen." Ses tonundan bu işin düşündüğüm gibi gitmeyeceğini anlayabiliyorum. Birkaç dakika boyunca ona , aşına olmadığım bu yönünü ölçmeye çalışıyorum ama keşfetmek istediğim bir yön olduğuna karar veriyorum. Devam etmesi için başımı sallıyorum.

Sonra "Özür dilerim" dedi ve bu iki küçük kelime beni geriye götürdü. Planladığım onca analiz ve konuşmanın arasında özür dilemesine hazır değildim.

"Seni dışarıda bırakmak ya da senden bir şeyler saklamak niyetinde değildim. Odaklanabilmen için tüm gürültüyü filtreleyerek doğru şeyi yaptığımı düşündüm. Konuştuğun insanların seni gerçekten önemseydiğinden ve takdir ettiğinden emin olmak istedim."

Adaya oturuyorum ve o da bana bir fincan uzatıyor. Kahve tam sevdiğim gibi yapılmış, çoğunlukla krema ama yine de tadı için yeterli kahve. İki elimle tutarak burnuma götürüyorum, fincanın içindeki sıcaklığı hissediyorum. Kahvenin her şeyi daha iyi yapan özelliğinin ne olduğunu bilmiyorum.

Bir yudum alıp tadını çıkarırken onun sözlerini düşünüyorum. Kabul ediyorum, dün gece onunla ilişkiyi kesmekte biraz aceleci davranmış olabilirim. Hikâyede daha fazlası olduğu açıktı. Neler olup bittiğini biraz daha açıklamasına izin vermeyi ona borçluyum. Ama aynı zamanda neyle karşı karşıya olabileceğimi anlamayı da kendime borçluyum.

Yüz hatlarımı düzeltiyorum ve "Baştan başla ve bana her şeyi anlat" diyorum. Başını sallıyor, bir elini saçlarında gezdirerek kulağıma-

Dağınık saçları hakkında şüphelerim var.

"Drag yarışından beri çok sayıda insandan telefon alıyorum. Kimi iyi kimi kötü," diyor ve yüzüne bir tiksinti ifadesi yerleşiyor. Ağzından çıkacak sonraki kelimelerin iyi olmayacağını biliyorum. "İkimiz de biliyoruz ki kadınların yarışlara katılmasına karşı olan pek çok insan var ve sen de onların öfkesinin hedefisin."

"Seni alaşağı etmek için her şeyi kullanırlar. Bununla uğraşmak zorunda kalmanı istemedim. Senin adanmışlığını ve odaklanmanı gördüm. Geri kalan her şey sadece gürültü." Sandalyeden kalkıyor ve yanımda durmak için hareket ediyor. Yüzüm ona dönük olacak şekilde dönüyorum. O bu kadar yakinken, gözlerinin altındaki koyu halkaları görebiliyorum. Eli omzumla boynum arasındaki noktaya geliyor. Gömleğim bol olduğu için başparmağının ucu boynumun çıplak tenine sürtünüyor.

"Letty, senin yarışçılığını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmam. İnanılmaz bir potansiyelin var ve tüm bu pisliklere onların yanında yarışmaya layık olduğunu gösterdiğinde yanında olmak istiyorum." İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Yanaklarım ısınıyor. Gözlerine bakıyorum, sadece yalnız olduğumuzda ortaya çıkan mavinin elektrikli bir tonu. Garajda bana ahşap işçiliğini anlattığı gece, kolları beni sardığında fark etmiştim bunu. Sanki manyetik bir yükün iki tarafıydık ve dokunuşumuzla ikimizi de ateşleyen bir elektrik akımı gönderiyorduk.

Hava elektrikleniyor ve başparmağının boynumun derisine her dokunuşunda bedenim ısınıyor. Gözlerimiz birbirine kilitlenmiş ve ne hakkında konuştuğumuzu hatırlayamıyorum. Kavgayı mı ediyorduk? Ben neden kızgındım?

Jamison ve onu pistte görme düşüncesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor.

"Bana Jamison'dan bahset." Niyet ettiğimden daha sert çıktı. Dax sanki sorumdaki gizli anlamı okuyabiliyormuş gibi sırtıyor.

Dax hafifçe geri çekilir ama elini çekmez. "Dediğim gibi, kötülerin arasında birkaç iyi telefon da aldım. Bazıları sadece senin kuyruğuna takılmak istiyor ama ufukta bir değişim olduğunu fark eden ve bunu yakalamak isteyen başkaları da var. İnsanlar sizin kim olduğunuzu bilmek istiyor, röportaj vermeye hazır olduğunuzda bu konuyu konuşabiliriz."

"Jamison beklemediğim bir jokerdi," diyor pişmanlıkla. "Tüm o saçma sapan aramalardan sonra onunla konuşmakta bile tereddüt ettim. Sponsorlar söz konusu olduğunda kimseyi ciddiye almıyordum. Bu, pistte yeteneklerinizi göstermek için daha fazla zamanınız olduktan sonra yolun ilerisi içindi. Ama o ısrarcıydı ve hayır cevabını kabul etmiyordu. Bana tanıdığım inatçı bir sarışını hatırlattı."

Bana gülümsüyor ve ben de yüzümü kaplayan gülümsemeye engel olamıyorum.

Sadece bir gülümsemeyle tüm savunmalarımı nasıl bırakmamı sağlıyor?

"Ben de onu dinledim ve bunun senin vereceğin bir karar olduğunu ama seninle konuşması için ona bir şans vereceğimi söyledim. O da kabul etti ve bu yüzden pistteydi." Hikâyenin geri kalanını bildiğim için başımı salladım.

"Yardım etmeye çalıştığınızı biliyorum ve endişenizi takdir etsem de bu sürecin bir parçası olmak benim için önemli," diye başlıyorum, bu konuşmadan aynı sayfada çıktığımızdan emin olmam gerekiyor.

"Biliyorum, ama-"

"Aması yok. Bir takım olmamızı istiyorum ve bu da sır saklamak yok demek. Ben artık sırtına bindiğin o küçük kız değilim. Ben bir yetişkinim."

"İnan bana, kimse bunu benden daha iyi göremez." Gözleri parlıyor ve biz konuşurken tekrar yaklaştığını fark ediyorum.

Başımı yana eğiyorum, kaşlarımı kaldırıyorum ve "Güzel. O zaman bana da öyle davran."

Yumuşak bir "Tamam" ile başını sallayarak onaylıyor. Bir nefeste çıkıyor. Beni daha yakına çekiyor, başım göğsüne yaslanıyor. Ona doğru gevşeyip kollarımı beline doladığımda odunsu kokusundan derin bir nefes alıyorum.

"Senden bir şeyler sakladığımı düşünmene neden olduğum için özür dilerim. Niyetim bu değildi."

"Sadece bir daha olmasına izin verme," diyorum, sert görünmeye çalışıyorum ama göğsünden kaçıyor. Tek tepkisi bir kıkırdama oluyor. Bu hareket dikkatimi onun sert karın kaslarına çekiyor. Kollarının altında kendimi sağlam, güçlü ve güvende hissediyorum.

On Beşinci Bölüm

Letty

"Bir sponsorum var!" Eli telefonu açar açmaz ciyak ciyak bağııyorum. Dün gecenin ve bu sabahki kararın telaşı içinde kimseye söyleme fırsatım olmamıştı.

"Ne?" Eli söylüyor ama sesi zayıf ve sanki telefonu kulağından uzak tutuyormuş gibi geliyor.

"Henüz kabul etmedim ama bir teklif aldım. Buna inanabiliyor musun?" Odamda bir aşağı bir yukarı zıplıyor, heyecanın beni ele geçirmesine izin veriyorum.

"Bu harika, Scar, bana her şeyi anlat. Babamla konuştun mu? Aklını kaçırarak." Eli komplocu bir şekilde gülüyor. "Ona anlatırken yanında olabilir miyim? Yüzünü görmek istiyorum."

"Hayır, tabii ki hayır." Bu haberi bozmasına ya da kendi görüşleri ve üstünlük kompleksiyle lekelemesine izin vermeyeceğim. "Sadece biraz daha tadını çıkarmak istiyorum."

Ona Jamison'dan ve şirketinden bahsettim. Yetiştirilme tarzını ve neden bana sponsorluk teklif etmeye karar verdiğini. Sponsor olmak benim için ne kadar önemli olsa da, aklımın bir köşesinde bunun çok kolay olduğuna dair bir şüphe oluşmasına engel olamıyorum. Bu gerçek olamayacak kadar iyi.

"Ne düşünüyorsun, Eli? Bu en iyi seçim mi?" Eli'nin fikirlerine her zaman değer vermişimdir, bu yüzden haberi vermek için aradığım ilk kişi o oldu.

"Dürüst olmak gerekirse, bence bu mükemmel bir seçim Scar. İkiniz yarış camiasında fırtına gibi eseceksiniz ve ben de patlamış mısırimla her şeyi izlemeye hazır olacağım." Gülümsüyorum çünkü Eli senin için her zaman dramı izlemeye hazır.

"Ama benim ne düşündüğüm önemli değil Scar, sen ne düşünüyorsun? İçgüdülerin sana ne söylüyor?" Sorusunu düşündüm. İçgüdülerim bana ne söylüyor? Ben

Genelde çok fevriyimdir ve bu kararı verirken iki kere düşünmezdim, o halde neden kendimi tutuyorum?

"Bir yandan bunu yapmak istiyorum. Jamison'dan hoşlanıyorum ve birçok ortak noktamız var ama ya yanılıyorsam?"

"Scar, anlıyorum. Bu senin yarış kariyerindeki ilk büyük karar, bu yüzden neden endişeli olduğunu anlıyorum. Kendini bunaltıcı ve riskli hissedebilirsin ve diğer yarışçılardan çok daha fazla risk altındasın ama yalnız değilsin. Ben her zaman arkanı kollayacağım ve içimden bir ses Dax'in de kollayacağını söylüyor. Onunla bu konuda konuştun mu?"

Yatağıma oturup ona, "Dax ve ben bu konuyu konuştuk. Gerçekten çok tatlıydı, bir karar vermem için baskı yapmadı ama saçma sapan düşüncelerimi ve endişelerimi dinledi. Bunun sağlam bir anlaşma olduğunu düşünüyor."

"Çok tatlıydı, değil mi?" diye takılıyor.

"Eli..." Azarlıyorum. Birlikte olsaydık, bu kadar küstah olduğu için ona dirsek atardım. Eli'yi özlüyorum. O her zaman benim dayanağım oldu ve onunla daha fazla konuşabilmeyi özlüyorum. Belki Dax'e yakında bir hafta sonu için eve gitmeyi teklif ederim.

"Onunla antrenman yapmak nasıl?" diye soruyor.

"Gerçekten harikaydı. Dürüst olmak gerekirse çok şey öğrendim. Zorlu biri," diyorum, şu ana kadar koştuğum milyonlarca kilometreyi düşünerek, "ama aynı zamanda da eğlenceli."

"Uh huh. Görünüşü de hiç fena değil, ha?" Eli düşüncelere daldı.

"Kes şunu," diye şakacı bir şekilde azarlıyorum onu.

"Bilmiyormuş gibi davranma. Düşündükçe kendime hayran oluyorum. Tüm o dövmele ve kaslar. Şımartmak istediğim ciddi bir baba havası var."

"Aman Tanrım, bunu az önce söylemedin. O babamın arkadaşı ve Brandon'ın babası. Benim ne düşündüğüm önemli değil çünkü bu..." O hattı durduruyorum.

bir düşünce. Eli beladan başka bir şey değil. Yemin ederim pistlerdeki tüm erkeksi enerjiden uzaklaşıp daha fazla kızla konuşması gerekiyor.

Ama haksız değil.

Dax'i fark ettim.

Yapmamak çok zor.

Ne zaman araba ya da bisiklet üzerinde çalışsa kolsuz bir atlet giyiyor ya da hiç tişört giymiyor. Dövmelerinin çizgilerini birçok kez taradım. Eli'ye sol omzundaki kanadın her bir tüyünde parmaklarımı gezdirmek için can attığımı söyleyemem ya da sağ ön kolunu saran iki lastik izini veya elindeki pusulayı soramam.

"Demek bunu düşündüğünü kabul ediyorsun. Biliyordum! Çok kıskandım. Erkeklikten pörsümemiş ya da bayat sigara kokmayan bir penis için ölüyorum." Eww. NASCAR pistinde hayatın nasıl olduğuna dair hoş bir tablo çiziyor.

"kimse yok mu?" Konuşmayı Dax'ten uzaklaştırıp daha güvenli bir zemine çekmeye çalışarak soruyorum. Çoğu insan Eli'nin eşcinsel olduğunu biliyor ama bu henüz dünyaya açıkça söylemediği şeylerden biri.

"Hmm...belki. Ama henüz bu konuda konuşmak istemiyorum." "Bu kulağa ilginç geliyor. Kim o?"

"O hiç kimse. Sıradan bir yarışçı. Hakkında yazılacak bir şey yok." Arka planda bir çınlama ve ardından yüksek sesli bir patlama duyuyorum, sonra, "Whoops, iyi misin? Seni orada görmedim," sesi telefonda boğuk bir şekilde duyuluyor.

"Daha fazla sohbet etmek isterdim Scar, ama gitmem gerek," diyor.

Vedalaştık ve bağlantıyı kestik. Daha hafifim... daha parlak. Onun desteği bana hayatımı değiştirecek kararlar almam için güç veriyor.

Jamison'la anlaşıyorum.

On Altıncı Bölüm

Letty

Sonraki birkaç hafta bir bulanıklık içinde geçti. Her sabah koşuyor ve her öğleden sonra yarışıyordum. İronik bir şekilde rahat bulduğum katı bir program oldu.

Dax pistte benimle yarışması için başka sürücüler getirdi ve antrenmanları hızlandırdı. Çok yorucu geçiyor ve beni sonuna kadar zorluyor ama ilerlememden memnunum.

Haftalar beni yakalıyor ve çok yoruluyorum. Cuma günü gelip de biraz dinlenebildiğim için şükrediyorum.

"Ev yapımı pizza yapip film gecesi yapmak ister misin?" Pistten eve dönerken Dax'e soruyorum. Duş almak, rahat kıyafetler giymek ve kanepeye uzanmak için sabırsızlanıyorum.

"Ne tür pizza?" diye soruyor ve ben bunun bir test olduğunu hemen anlıyorum. Pizza malzemeleri üzerine asırlık bir tartışma. Gözlerimi dikip onu süzüyorum. Piste gittiğimizde ters bir şapka takmaya başladı ve bu şapkanın içindeki görüntüsünü beğenmediğimi söyleyemem. Arkası dönük bir kasketin çok seksi bir yanı var.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor.

"Pizzasında ananas seven biri misin yoksa etine meyve karıştıramayacak kadar erkeksi biri mi olduğunu tahmin etmeye çalışıyorum." Sözlerimi vurgulamak için kaşlarımı ona doğru sallıyorum.

Bir kahkaha atıyor. "Yüzünde bir sorun mu var? Kaşlarınla neden böyle yapıyorsun?" Elini kaldırıp alınma dokunuyor.

Ona gözlerimi devirip elini itiyorum. Onun şakacı yönüne bayılıyorum. "Peki ne oldu? Pizza züppesi mi? Yoksa vahşi tarafta yürümeye istekli misin?"

Gözlerini devirme sırası onda. "Ben seçici değilim, her şeyi yerim. Pizzamda ananas bile olsa."

"Ding, ding, ding! Doğru cevap bu efendim," diyorum elimi mikrofona konuşuyormuşum gibi kavrayarak. "Burada pizza züppesi yok."

"Peki, hangi pizzayı seversin?" diye sorar.

"Bu kolay. Her şeyi yerim ama en sevdiğim et ." "Et severler mi?" diye tekrarlıyor.

"Evet," dedim, p'yi patlatarak. "Bana bütün etleri ver. Pastırma, sucuk ve sosis. Nefis," diyorum dudaklarımı yalayarak.

"Oh, lütfen dur. Et ve sosis hakkında konuştuğunuzu duymaya dayanamıyorum. Kulaklarım kanıyor."

"Hadi ama, Dax. İkimiz de yetişkiniz. Yemek hakkında normal insanlar gibi konuşamaz mıyız?" Ses tonum masum.

"İkimiz de kastettiğinizin bu olmadığını biliyoruz," diye savunuyor.

"Ben öyle bir şey bilmiyorum. Sadece sana ağzıma almayı sevdiğim tüm o harika etlerden bahsediyordum-"

"Dur!" diye bağılıyor ama yüzünde sadece mizah var. "O ağzın başını belaya sokacak."

"Ama Dax, bilmiyor muydun? Bela benim göbek adım." Bayat şakama güldüm. Buna ihtiyacım vardı. Gülmeye. Şakalaşmaya ve bir dakikalığına rahatlamaya. Son birkaç aydır her şey o kadar hızlı gelişti ki durup tadını çıkarmak çok zor.

Kamyonda sessizlik hakim, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolmuşken Dax "Kulağa hoş geliyor" diyor. Hâlâ pizza hakkında konuşup konuşmadığımızı merak ederek kendi kendime gülümsüyorum.

Yarım et severler ve yarım dolmalık biber ve sosis konusunda hemfikiriz. İkisinin de üstünde ananas var. Kanepeye yerleşiyoruz ve bu akşam filmi izlerken kahvede yemeyi tercih ediyoruz.

Kumandayı aldım ve kanallar arasında gezinmeye başladım. En son *Hızlı ve Öfkeli* filmini bulup açıyorum. Artık o kadar çok film var ki, hikayeyi takip etmek zor, ama değişmeyen tek şey hızlı arabalar.

Pizzamı yiyip bitirdim. Düşündüğümde daha aç olmalıydım. Tabağı masaya koydum ve rahatlamak için kanepenin arkasındaki battaniyeyi çektim. Bu gece sadece evde takılacağımızı bildiğim için duştan sonra şezlong pantolonu, hafif bir üst ve rahat çoraplar giydim.

Dax de aynısını yapıyor ve kanepeye yerleşiyor. Ona beyaz örtünün bir kısmını uzatıyorum ve o da örtüyü kanepenin yarısının üzerine çekiyor. Kalçası benimkine sürtünüyor.

İkimiz de rahatlarırken ona sokulma isteğimle savaşmak zorunda kalıyorum. Gözlerimi filme dikeyorum ve hikâyenin tanıdıklığı içinde kayboluyorum.

"Sana ne zaman Letty demeye başladığımı hatırlıyor musun?" diye soruyor.

"Çocukluğumdaydı ama nedenini hatırlamıyorum. Sadece Scarlett'in kısaltması olduğunu düşündüm." Düşünüyorum da, sanki bana hep Letty demiş gibi geliyor ve bunun ne zaman başladığını hatırlamıyorum.

"İlk birkaç *Hızlı ve Öfkeli* filmine kafayı takmıştın. Her zaman onları izlemek için çok küçük olduğunu düşündüm, ama ağabeylerin onları açardı, bu yüzden seni bundan koruyamazdım. Arabalara hayranlık duyardın. Çocukken tüm renklere ve hızlı aksiyon sahnelerine bayılırdın. Çoğu kız Barbie'lerle ve bebek evleriyle oynamak isterken, sen arabalar istiyordun."

Çocukluğumu düşünüyorum. Hiçbir zaman sıradan bir küçük kız olmadım ve bu yüzden diğer kızlar benden hoşlanmadı. Kendimi her zaman dizlerim sıyrılmış bir şekilde oğlanları kovalarken, ağaçlara tırmanırken, kumda kamyonculuk oynarken ve sopalar, yapraklar ya da bulabildiğim her şeyi kullanarak üzerinden geçebileceğim bariyerler oluştururken buldum.

"Filmlerdeki Letty'ye hayrandın. Sanırım o senin kadın sürücü olarak ilk rol modelindi. O zamanlar sadece altı yaşındaydınız ama o kadar çok ortak yönünüz vardı ki farkında bile değildiniz. Güçlü, akıllı ve her erkeğe rakip olabilecek bir azme sahiptin. Bu yüzden sana Letty demeye başladım."

"Gerçekten mi? Tüm bunları ben daha altı yaşındayken mi gördün?" şu anda yaptığım şeylerin sadece hayalini kurduğum bir çocukken bende bunları görmüş olması beni çok şaşırttı.

"Ah, evet." Oda loş, sadece köşedeki masa lambası yüzünü gölgeliyor ama sesindeki kahkahayı duyabiliyorum. "Kardeşlerinle ve mahalledeki diğer çocuklarla başa çıkabilirsin."

Eğitmeniniz olmayı kabul etmemin nedenlerinden biri de bu. Çünkü o zamanlar sende gördüğüm şeyler bir yetişkin olarak daha da güçlendi."

Buz olsaydım, şu anda bir su birikintisi olurdum.

Hiç kimse bana onun inandığı gibi inanmadı. Kimsenin gerçek beni gördüğünü sanmıyorum... Dax hariç. Yıllar sonra bana bu şansı verenin kendisi olacağını o zaman biliyor muydu? Beni yarışmak için eğiteceğini?

Hayalperest biri olsaydım, neredeyse bunun kader olduğunu düşünürdüm. "Bana bu hikayeyi anlattığın için teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve filme geri dönüyor. "Peki, Letty şimdi ne yapıyor?" diye soruyor, filmdeki Letty'ye atıfta bulunarak. Yaptıkları gösterilerin gerçek hayatta olup olamayacağı hakkında derin bir tartışmaya dalıyoruz. Rahat ve hoş bir ortam ve onunla geçirdiğim bu küçük anlardan her geçen gün daha fazla keyif aldığımı fark ediyorum.

Kıçıma bastırılan sert bir şey var.

İşeme ihtiyacı, uykuda kalmak için beynimin üzerindeki sisi kırıyor. Hareket etmeye çalışıyorum ama üzerimde ağır bir şey var. Odunsu bir kokunun sıcaklığıyla sarmalanıyorum.

Oh, bu çok güzel.

Mumumu yanık mı bıraktım? Bekle, kulübeye yanımda hiç mum getirmedim.

Gözlerimi yavaşça aralıyorum, odadaki parlaklıktan irkiliyorum. Burası neden bu kadar aydınlık? Oda yavaşça odaklanıyor ve hâlâ oturma odasında olduğumu fark ediyorum. Tabaklarımız hâlâ masanın üzerinde ama televizyon kapalı.

Dün gece film sırasında uyuyakalmış ve kanepeye yığılmış olmalıyım. Dax beni yerine burada bırakmış olmalı. Hareket etmeye çalışıyorum.

tekrar kanepenin içine doğru çekildim. Aşağı bakıyorum ve dövmeli bir kolun gövde mi sararak beni daha sıkı çektiğini görüyorum.

Dax yakınım a sokulurken sıcak nefesi boynumu okşuyor. "Letty," diye fısıldıyor ve tekrar uykuya dalıyor gibi görünüyor.

Kalbim küt atıyor. Az önce uykusunda benim adımı mı söyledi? Tanrım, bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey olmalı. Donup kaldım. Zar zor nefes alıyorum. Onu uyandırmak istemiyorum. Sadece bir an için bile olsa bunu istiyorum.

Uzun vücudu beni bir koza gibi sarıyor. Tüm doğru yerlere kusursuz bir şekilde oturuyoruz ve bu da beni kıcı mı dürtten şeye geri getiriyor. Sadece bunu düşünmek bile ona karşı kıpırdanmak istememe neden oluyor, ben de öyle yapıyorum. Ne de olsa uyuyor.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kocaman hissediyor. Vücudunun geri kalanına bakınca hiç şaşırmadım ama daha önce de kandırılmışım. Büyük vücut her zaman büyük horoz anlamına gelmez.

Tanrım, Scarlett. Ne yapıyorsun sen? Dax'in sikini düşünemezsin.

Ne yazık ki vücudum beynimi dinlemiyor. Tekrar kıpırdıyorum.

Sadece birazcık.

Kanepeye bir şekilde girmiş bir salatalık olup olmadığını iki kez kontrol edecek kadar.

Hayır, bu büyük bir sik.

Dax nefes nefese ama erkeksi bir inilti çıkarıyor ve bu ses doğrudan içime işliyor. Hayatımın geri kalanında beynimde kira ödemedenden yaşayacak bir ses. Külotum sıırıslıklam oldu. Erkek arkadaşımın babası yüzünden ıslandığımın farkına varmak beni gerçekliğe geri döndürüyor.

Brandon.

Yüce Tanrım. Cehenneme gideceğim.

"Dax," diyorum ama uyanmıyor. "Dax," diyorum daha yüksek sesle ve tekrar hareket etmeye çalışıyorum.

"Ha?" diyor halsizce.

"Kolunu oynatabiliyor musun?"

"Ne?" Ne kadar yakın olduğumuzu tam olarak anladığını söyleyebilirim çünkü koltukta sarsılıyor, hareket beni yere doğru uçuruyor. Dax beni belimden tutup döndürüyor, böylece onun üzerine düşüyorum.

"Oomph." Bedenim göğsünün sertliğine çarpıyor. Kocaman gözleriyle karşılaşıyorum ve kıkırdıyorum. "Bu ciddi bir süper kahraman hareketiydi. İyi ki masaya çarpmamışız. Bunu acil serviste doktora açıkladığını hayal edebiliyor musun? *'Evet doktor, az önce kanepeden düştüm. Nasıl olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.'*"

İkimiz de gülerken yüzünde bir gülümseme beliriyor. Kolları belimde sıkılıyor ve hareket bizi kaydırıyor, böylece göbeğim onun sert horozuna sürtünüyor. Aleti klitorisimi okşarken içimden bir zevk dalgası geçiyor. Nefes nefese bir inilti dudaklarımdan dökülüyor.

Dax inliyor, derin ve hırıltılı bir ses ve doğrudan kalçalarımın arasındaki sıcaklığa yöneliyor. Gözlerimiz birbirine kilitleniyor. Kavrulmuş dudaklarımı yalıyorum ve onun gözleri de bu hareketi takip ediyor. Yapmamaya çalışıyorum, gerçekten yapıyorum ama kalçalarımın kendi aklı var. Aleti klitorisime tekrar sürtündüğünde elektrik damarlarımda ateş gibi dolaşüyor.

"Dax," diye inliyorum ve gözleri kocaman açılıyor.

"Siktir, Letty. Durmak zorundayız." Kolları belimden çözülürken yanaklarım kızarıyor. Yana doğru yuvarlandım ve ondan kurtuldum. "Kalkmana yardım edeyim." Elimi tutuyor ve beni ayağa kaldırıyor.

"Teşekkürler," diyerek rahatsız bir şekilde kollarımı ovuşturuyorum.

"Film sırasında uyuyakalmış olmalıyız," diyerek kanepenin durumunu açıklamaya çalışıyor. "Nasıl uyuduğumuzu bilmiyorum..." diyor elini ensesinde ovuşturarak. Saçları uykudan dağılmış ve sakalları normalden daha uzun.

"Evet, bunu anladım. Sorun değil, önemli bir şey değil," diye hızlıca geçiştiriyorum, bu konuşmayı bitirmek ve aletin beni dürttüğünü hissettiğimi unutmak istiyorum. "Ben bir duş alacağım."

"Evet, tamam," diyor, sesi yumuşak. Kafasının içinde dönen çarkları görebiliyorum ve ne kadar yakın olduğumuzu fark ettiğinde yakınında olmak istemiyorum.

Ya da bedenimin onunkini ne kadar çok arzuladığının kanıtı.

On Yedinci Bölüm

Dax

Ne. Ne. Sikeyim.

Onun yanındayken kendimi kontrol etmek neden bu kadar zor?

Duştan gelen su sesini duyuyorum, ama bu benim azgınlığımı yatıştırmaya yetmiyor. Hiç bu kadar sertleştığimi hatırlamıyorum. Kendime aramızda giderek artan bu çekime bir son vermem gerektiğini söyledim, ama onunla ne kadar çok zaman geçirirsem o kadar zor olduğunu fark ettim. Onun yanında olmak bir ilişkide ne istediğime dair gözlerimi açtı. Kolay şakalaşmalarımız ve ortak ilgi alanlarımız beni daha önce hiç kimsenin yapamadığı kadar kendine çekiyor. Ama ona meydan okuduğumda gözlerinin alev alev yanması ve kendisine yönelik tüm düşmanlıklarla başa çıkma şekli takdire şayan.

Bir kadının bu sporda ilerlemesinin zor olacağını her zaman biliyordum ama zulmü ilk elden görmek mide bulandırıcı. Onu uzaklaştırmalıyım. Onu tüm bu nefretten korumalıyım. Çoğunlukla koruyorum ama başkaları tarafından incitmeye devam etmesine izin vermek onu gerçekten koruyor mu? Sadece, onu sevdiği şeyi yapmaktan asla alıkoyamam. Tamamen erkeklerin yaptığı bir sporda başarılı olmak için gösterdiği kararlılık izlemesi çok güzel bir şey ama onun inatçı tavrı çok seksi. Yalnızca sporcuya verdiği

Sosyal normlara ve medyanın görüşlerine orta parmağını göstermesi, ancak bunun yarış iradesini etkilemesine izin vermemesi takdire şayan. O kadar güçlü ki, bir erkeğe diz çöktürebilir.

Dizlerim.

Kendimi bunun asla yürümeyeceğine ikna etmeye çalıştım. Matthew'un kızı olmasa ya da oğlumla çıkmasa bile, o çok genç. Benim yarı yaşında ve otuz sekiz yaşında, şu anda düşümde olan on sekiz yaşındaki sürücü öğrencimi düşünmek yerine, şimdiye kadar yerleşmiş olmalıydım.

Yumuşak teninin üzerinden akan suyun altında durduğunu hayal etmek için odada olmama bile gerek yok. Eşofmanımın içinden sikimin sert uzunluğunu kavıyorum, iniltim yatak odamın boşluğunu dolduruyor. Kapalı kapıma yaslanıyorum ve nasıl hissettiğini hatırlarken kendimi okşuyorum. Adımı nasıl inlettini düşününce neredeyse pantolonumun içine boşalacaktım. Kendimi tutmaktan vazgeçiyorum ve sadece hissetmeme izin veriyorum.

Kendimi pantolonumdan kurtararak, yavaşça kendimi unutmaya yaklaşıyorum. Her birkaç vuruştan sonra, piercingimi yüzgeçlerimle hafifçe sıyrıyorum. Hassasiyetin verdiği sarsıntıyla sikimden ön sakız damlıyor. Gözlerimi kapatıp onun tekrar üstümde olduğunu hayal ederken kendimi daha hızlı okşuyorum. Ancak bu sefer güzel vücudu çıplak ve ben içinde dibe vurana kadar beni santim santim lezzetli bir şekilde içine alıyor. Sarı saçları dağınık ve yeşil gözleri zevkten kukuletalanmış. Kalçalarını sallıyor, dudağını ısırırken gözleri benimkilerle buluşuyor ve uzanıp o dudağı kendi dudağımın arasına almayı o kadar çok istiyorum ki ama bu gerçek değil. O gerçek değil.

Duvardan hafif bir inilti duyduğuma yemin edebilirim.

Bunu da mı hayal etmişim? Hala akan düşün sesinde bile adımın inlediğini duyduğumda tüm şüphelerim sönüyor.

Vay anasını.

Beni düşünerek kendini beceriyor.

Ben.

Orgazmım yüzeye çıkıyor ve dölleri elimi kaplayıp yere damlıyor. Zevk dalgalarına biniyorum ve en son ne zaman bu kadar sert boşaldığımı hatırlamaya çalışıyorum.

Cevabı biliyorum.

Asla.

Letty ve benim neden asla olamayacağımıza dair tüm nedenlere rağmen, en azından bunun son kez olmasını istemediğimi kendime itiraf edebilirim.

On Sekizinci Bölüm

Letty

"Tako getirdim!" Jamison arabasının önünde durmuş, iki beyaz kâğıt torbayı havaya kaldırmış ve bir jig yapıyor.

Jamison beni yarışırken izlemek için giderek daha fazla uğruyor ve ben de onun ziyaretlerinden keyif aldığımı fark ediyorum.

Sponsorluğunu kabul etme kararımı ona bildirdim, ancak antrenmanlarıma gelmekle ilgili mesajını aldığımda şok oldum. Dax iznimi aldıktan sonra ona numaramı verdi ve seksenler filmlerine olan sevgimiz ve tabii ki ortak taco sevgimiz üzerinden bir akrabalık kurduk.

"En sevdiğim sponsorum olduğunu biliyorsun, değil mi?" Arabadan inerken söyledim. Bütün öğleden sonra yarıştık ve ben de bugünlük mola vermek için durdum.

Gülüyor. "Ben senin tek destekçimim."

"Ah, doğru ya, unutmuşum," diyorum ona takılarak.

Jamison poşetleri arabasının kaputuna yerleştiriyor ve tacoları ve çeşitli sosları çıkarmaya başlıyor. Bir tanesini alıp folyosunu açıyorum. Biftek barbacoa, nefis! Sokak tacoları en iyisidir.

"Sonunda bastırma kuvvetinde ustalaştım," diyorum ona. Bütün hafta bastırma kuvveti üzerinde çalıştık. Fizik okulda hiçbir zaman güçlü yanım olmadı, bu yüzden aerodinamik öğrenmek ilginç oldu. Bastırma kuvveti yol tutuşunu artırıyor ve aracın daha hızlı hareket etmesini sağlıyor, böylece pistte bana avantaj sağlayacak.

"Harika iş, Scar. Bütün o pisliklere bu işin nasıl yapıldığını göstereceksin. Sezon başlayana ve herkes seni iş başında görene kadar sabırsızlanıyorum."

Başımı sallayarak ona gülümsüyorum. Heyecanı bulaşıcı. O da en az kadar kan istiyor. Tabii bu düşüncelerimi genelde kendime saklarım. Şaka bir yana, bu zamanı birlikte geçirdiğimiz için mutluyum. Aramızdaki kolay ilişki onunla çalışma kararımı pekiştirdi.

"Bunlardan herhangi biri benim için mi?" Dax bize doğru yürürken sesleniyor.

Pistin tamamını görebilmesi için pit sırasındaki alet kutusunun üstüne yerleştirilmiş yüksek bir stand olan Pit Box'tan beni izlemeye başladı. Resmi yarışlar sırasında ekip şefim olarak orada olacak.

"Elbette, patron adam. Her zaman seni düşündüğümü biliyorsun," diye karşılık veriyor Jamison kirpiklerini kırıştırırken.

Gözlerimi ona diktim.

Dax'e en sevdiği taco olan soğanlı ve kişnişli domuz etini uzatıyor. Dax'e olan ilgisi Jamison'ın en sevmediğim özelliği. Boş boş sohbet ediyorlar, ki bunu sorun etmiyorum, ama Jamison elini Dax'in koluna koymak ya da söylediği bir şeye gülmek için her bahaneyi kullanıyor. Umursamamam gerektiği halde bu çıldırtıcı.

Bu konuda kurnaz, hakkını vermeliyim. Adam onun tekliflerine karşılık vermiyor ama son da vermiyor. Jamison'ı seviyorum ama bu onu erkeğimden uzaklaştırmak istememe engel değil.

Adamım mı?

Ne düşünüyorum ben? Hâlâ Brandon'la birlikteyim. Ayrılmam gerektiğini biliyorum ama Noel'den beri onu görmedim ve ikimiz de eğitimle meşguldük. Bunu telefonda ya da mesajla değil, yüz yüze yapmayı ona borçluyum.

Dax, "Bugün iyi iş çıkardın Scarlett," diyerek beni tekrar konuşmanın içine çekti.

"Evet, harika gidiyor değil mi!" Jamison kolunu omuzlarıma atıp onları sıkıştırdığını da ekliyor. "Programında sırada ne var?"

"Bu hafta sonu Daytona'da Robert'ın adamlarıyla antrenman yapmamız için zaman ayarladım. Becerilerinizi diğer yarışçılarla test etme zamanı. A

Eğer . Neyle karşı karşıya olduğunuzu görmeniz sizin için iyi olacaktır," diyor bana bakarak. "Ve *onların* da rakiplerini görmeleri için."

Ateş.

Etrafım ateşle çevrili. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama acıyor. Her şey acıyor.

İnsanların bağırdığını duyuyorum ama ne dediklerini anlayamıyorum. Sanırım benim adım. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kimse beni duymuyor.

Başım çarpıyor ama gözlerimi açmaya zorluyorum. Baş aşağı duruyorum. Neden baş aşağı duruyorum?

Neredeyim ben? Ne oldu?

Odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim zımpara kağıdı gibi.

Derin bir nefes alıyorum ama boğuluyorum, duman ciğerlerimi yakıyor. Çok sıcak. Neden hareket edemiyorum?

Bir şey yanıyormuş gibi kokuyor.

Sonunda görüşüm açıldı ve onu gördüm.

Ön camım olması gereken açık pencereye bakıyorum. Kaputtan alevler çıkıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Hala birinin bağırdığını duyuyorum ve bağırmaya çalışıyorum, yardım almak için herhangi bir şey çılglık atıyorum, ama hiçbir şey çıkmıyor. Hareket edemiyorum. Dışarı çıkamıyorum.

Kapana kısıldım.

"Letty."

Yangın yaklaşıyor.

"Letty."

Ben öleceğim. Görkemli bir şekilde ölmek için ne güzel bir yol.

"Letty!"

Adımın sesiyle sıçradım. Dax üzerime eğildi, iki eli de omuzlarımdaydı. Neler oluyor? Neden benim odamda?

"İyisin. Güvendesin. Uykunda çılglık atıyordun. Kötü bir rüya görüyorsun. Birkaç kez adını söylemeye çalıştım ama uyanmadın." Ellerini omuzlarımdan çekip yatağa oturdu.

Kalbim hala göğsümde çarpıyor. Bundan nefret ediyorum. Enkazı ilk elden yaşamış olmak yeterince kötü, ama o geceyi yeniden yaşamaya devam etmek en büyük işkence. Yüzümdeki sıcaklığı ve kapana kısılmışlık hissini hâlâ hissedebiliyorum. Omzum hayali bir ağrıyla pır pır ediyor ve bilinçsizce ovalıyorum. Doğrulup yatak başlığına yaslanıyorum. Kendimi gerçeğe yönlendiriyorum ve bunun sadece bir rüya olduğunu kendime hatırlatıyorum.

Hava hâlâ karanlık ama koridor odaya bir ışık saçıyor.

Dax'i içeri alıyorum. Üzerinde flanel uyku pantolonu var ama tişörtü yok, yatağından doğruca gelmiş. Saçları sevimli bir şekilde dağınık.

"Çok özür dilerim. Seni uyandırmak istememiştim."

"Özür dileme. Ben daha çok *senin* için endişeleniyorum." Elini yüzüme götürüyor ve gözlerimin altındaki ıslaklığı siliyor.

Rüyalarda hissettiğiniz duyguların gerçekte ortaya çıkması çok tuhaf. Yanan arabadan çıkmaya çalıştığım anı beni derinden sarstı. Görülmesi gereken bir manzara olmalı. Endişelenmesine şaşmamalı.

"İyi misin?" Sesi nazik ve sessiz, odadaki kasvetli havaya uyuyor.

"Evet, ben iyiyim. Kötü bir rüyaydı. Kazadan beri görüyorum" diyorum. Anlayışla başını sallıyor. Babamın ona hâlâ rüyalarımın giren o günü anlattığını biliyorum.

Babamın gözünde yarış becerilerimin eksikliğini daha da pekiştiren gün. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu usulca.

Öyle mi? O gecedan beri bu konu hakkında konuşmadım. Herkes arabanın kontrolünü kaybettiğimi ve kazaya sebep olduğumu düşündü. Kimse daha derine inmeye çalışmadı. Kimse soru sormadı.

Ama aynı zamanda tüm detayları da isteyerek vermedim - onları kendime sakladım. Saklamaya yemin ettiğim sır.

Hastanede uyanmak, oraya nasıl geldiğimi anlamamak, Eli'nin bana haberi verdiği zamanki kadar kötü değildi.

"Babamın sana neler olduğunu anlattığını biliyorum, anlatacak fazla bir şey yok," diye cevap veriyorum, yere bakıyorum, yorganı birden daha ilginç buluyorum. Parmaklarım yumuşak tabaka boyunca kayıyor.

"Evet, söyledi ama bunu senden duymak istiyorum."

Derin bir nefes alıyorum, cesaretimi toplayarak ona sadece hikâyeyi anlatmakla kalmayıp o meşum gecede yaşananları yeniden yaşıyorum.

"Normal bir Cumartesi gecesi idi. Hepimiz The Spot'ta buluşuyorduk," derken yarıştığımız arka yola atıfta bulunuyor. "Sanırım virajı çok geniş aldım ve hatırladığım bir sonraki şey hastanede uyandığımdı."

"Dönüşü çok mu geniş aldın?" diye soruyor.

"Beni hendeğe düşürebilecek aklıma gelen tek şey bu. Hafızam hala biraz bulanık." Bu hem doğru hem de yalan. O gece yarıştığımı hatırlıyorum ama kazayı değil. Sayamayacağım kadar çok kez her detayın üzerinden titizlikle geçtim. Hiçbiri neden kaza yaptığımla ilgili değildi.

O yolda o kadar çok yarıştım ki uykumda bile yapabilirim. Peki, bu sefer farklı olan neydi?

Sonra en çok korktuğum soruyu sordu. "Yalnız mıydın?"

Bu üç kelime mideme ağır geliyor.

"Evet" diye fısıldarken Dax dışında her yere bakıyorum. Bu kelime dilimde zımpara kağıdı gibi. Nefret ediyorum. Ama bir söz verdim ve kendi itibarımı riske atsam bile sözümü tutacağım. *Onun* için.

Sıcaklık elimi kaplıyor ve elimi sıkıyor. Gözlerim onunkilere kayıyor. Bu kadar küçük bir jestin yarattığı rahatlık rahatsız edici. Bu adamın üzerimde hiç kimsenin sahip olmadığı bir gücü var. Kollarının arasına kıvrılıp ona her sırrımı, her yalanımı anlatmak istiyorum, ta ki tüm yüklerimi onun üzerine bırakana kadar.

"Eğer konuşmak istersen, senin için buradayım, Letty."

Sesindeki samimiyet, ördüğümü bilmediğim bir duvarı yıkıyor. Kimsenin açmasına izin vermediğim bir kapıyı açıyor - o gecenin hayatımı sonsuza dek değiştirmesinin gerçek nedeni.

"Beni en çok rahatsız eden şey kaza yapmak değil. Gerçekten değil. Kaybettiğim şey," diyorum ve aldığım en büyük hediyein anısı gözümün önünde canlanıyor. "Yaşadığım için şanslı olduğumu söylediler ama o arabayı kaybetmek gerçek bir ölüm gibiydi."

On Dokuzuncu Bölüm

Letty

Onu ilk kez on altıncı doğum günümde gördüğümü hatırlıyorum, kırmızı kurdelesini ve her şeyiyle arabada duruyordu.

"Sana bir sürprizim var," diyor kardeşim Eli.

Babamın kutlama için yerel marketten aldığı pastayı yeni bitirmiştik. O, Eli ve en büyük kardeşim Jake yarışlar arasında şehirdeydiler.

Sezon boyunca onları pistten ya da garajdan çıkaramazsınız. Steve McQueen'in açıkladığı gibi, yarış hayattır. Öncesi ya da sonrası sadece beklemektir. Atasözündeki çiviye tam on ikiden vurdu.

Dışarı çıktık ve ilk aşkımı orada buldum.

Parlak ve kırmızı. Sıradan bir kırmızı değil, her vampirin takdir edeceği koyu bir kan kırmızısı. Benim favorim. Üzerinde kocaman kırmızı bir fiyonkla güzelce oturuyordu ve ben kardeşime bakarken durdum, gözlerim dilimin ucundaki soruyu sormak için yalvarıyordu.

Eli, çocukken bana taktığı lakabı kullanarak, "O tamamen senin, Scar," diyor.

"Asla olmaz!" Arabanın etrafında dönerek parmaklarımı metalin üzerinde gezdiriyorum. Ön çamurluktaki '67 yazısı arabanın hangi yıl üretildiğini gösteriyor. Gözlerim Eli'ye geçmeden önce babama kaydı. "Ciddi misin sen?"

Kaputu açıp küçük blok V8 motoru gösterirken gururla "Kendim yeniden yaptım" diyor. Tek fikirli insanlar onun hakkında ne düşünürse düşünsün, kardeşim sektördeki en iyi NASCAR tamircisidir.

Erkeklerden hoşlanıyor olması, bir makineyi parçalarına ayırıp rekor bir sürede tekrar bir araya getirebileceği gerçeğini değiştirmez.

Kardeşimin özelliği de bu, rekorlar kırıyor. Dokunduğu her yarış arabası kazandı ve şu anki takımının sürücüsü de

NASCAR mirası olarak, bu yıl Cup Series'i kazanacağından hiç şüphem yok.

Kaputu kapatıyor ve ben de yarış çizgilerini inceliyorum. Bu bebeği parlatmak Eli'a kalmış. Çizgiler aynı kan kırmızısı ama renklerine parlaltı katılmış. Floresan sundurma ışığının parlaltısı onları ıslıl ıslıl yapıyor. Elimi kaputun üzerine koyuyorum ve her şeyi içime çekiyorum. Bu bir arabadan çok daha fazlası.

Bu büyükbabamın arabasıydı. Tüm dünyada en sevdiğim insan. Babam hayattayken beni sevgiyle büyüten adam. Yıllarca garajda durdu ama geçen yıl vefat ettiğinde ortadan kayboldu.

Diğer pek çok eşyası gibi ondan da kurtulduklarını ya da eşraftan birinin onu kendine aldığını düşündüm. Aile içinde ölümden daha kötü bir şey yoktur. Ortada kapışılacak bir para olduğunda herkesin gerçek yüzünü görürsünüz.

Ne yazık ki ya da neyse ki, hangi tarafta olduğunuza bağlı olarak, büyükbabamın fazla parası yoktu ama sahip olduğu şey çok değerliydi - arabası.

Kucağına oturdum ve bana zamanının büyük yarışçılarının hikayelerini anlatırdı. Arabalar için "Artık eskisi gibi yapmıyorlar" derdi. Ve haklıydı da.

Bu bebek, yüz adet Indianapolis Pace Cars haricinde sadece altı yüz taneden biridir. Bazılarının dediği gibi, büyük Amerikan kaslı arabası.

Z28'in halka açık "yarışa hazır" bir araç olması için üretildiği söylenir. Hatta sadece 5300 RPM'ye ulaşabildiği listelenmiştir, ancak gerçekte neredeyse 7000 RPM'ye kolayca ulaşabilir. Chevy, sigorta şirketleri ve yarış sınıflarıyla sorun yaşamamak için fabrika istatistiklerini düşük göstermiştir.

Ben buna sinsi derdim ama bir adamın sorunu benim hazinemdir.

"Hadi bir tur atalım," diyor Eli ve ben direksiyona geçerken yolcu koltuğuna atlıyor.

Bana güncellenmiş bir stereo da dahil olmak üzere eklediği tüm zil ve ısıklıkların özetini veriyor, ancak orijinal stilden olabildiğince çok şey bıraktığından emin oldu. Deri siyah ve bacaklarımı yumuşatıyor. Neyse ki şort giyiyorum yoksa dört noktalı emniyet kemeri tam bir eziyet olurdu. İçeri giriyorum ve kontağı çeviriyorum. Kükreyerek canlanıyor ve titreşim omurgamı ürpertiyor.

"Mutlu yıllar, bebeğim." Babam pencereden eğildi. "Daha sonra Şerif'ten bir telefon almak istemiyorum. Döndüğünde bazı temel kurallar koyacağız."

Gözlerimi deviriyorum. Bacağım beklentiyle zıplıyor.

"Teşekkür ederim baba," diyorum ona. Bana herhangi bir araba değil de bu arabayı vermesine şaşırmadığımı söyleyemem. Büyükbabam tarafından büyütülmek babamla aramda bir uçurum bıraktı, belki de bu onun yıllarca yokluğunu telafi etme çabasıdır. Pekala, şikayet etmiyorum.

"Eli bana arabanın pert olduğunu söylediğinde kalbim kırıldı. O araba benim için dünyalara bedeldi ve ben tek bir hatayla onu paramparça ettim. Büyükbabam gelmiş geçmiş en iyi adamdı ve onun arabasına sahip olmak hayal edebileceğim her şeyin ötesinde bir hazineydi. O gün onu hayal kırıklığına uğrattım. Kendimi hayal kırıklığına uğrattım."

"Büyükbabamın bana tepeden baktığını düşündüğüm çok zaman oldu. Ne kadar hayal kırıklığına uğrardı. Her seferinde öfke ve üzüntünün bir karışımı beni yıkıyor. Hala onun için yas tutuyorum ve keşke burada olsaydı da bir kez daha konuşabilseydik diyorum."

"Letty, büyükbaban harika bir adamdı. Onu baban kadar iyi tanımıyordum ama o gün umursayacağı son şeyin o araba olduğunu biliyorum. Senin hayatına dünyadaki her şeyden daha fazla değer verirdi ve uzaklaştığın için rahatlardı. Kendine bu kadar yüklenmemelisin."

Vücudum onun sözlerine anında tepki veriyor. Taşıdığımı bilmediğim gerginlik bir anda eriyip gidiyor. Var olmayan öz değerimin ağırlığı üzerimden akıp gidiyor. Son birkaç aydır ihtiyacım olduğunu bile bilmediğim kelimeleri duymak beni tarif edilemez bir minnettarlık duygusuyla dolduruyor.

Beni kollarının arasına çekip sıkıca sarılıyor. Göğsüne doğru hıçkırırken gözlerimden yaşlar serbestçe akıyor, ama o beni sadece daha sıkı tutuyor. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Dakikalar mı? Belki saatler? Kazadan bu yana biriktirdiğim kendimden nefret ve üzüntünün her zerresini serbest bırakıyorum.

O uzaklaşıyor ve ben kendimi bırakmak istemezken buluyorum. Onun sıcaklığı ve rahatlığı çok gerçek ve elle tutulur bir şeyle bağlantı kurmamı sağlıyor. Tam olarak kavrayamadığım bir şey.

Yoksa iyi ve insancıl bir jesti başka bir şeyle karıştıracak kadar kafayı mı yedim?

Dax'in beni önemseddiğini biliyorum ama ne şekilde? Şimdiye kadar profesyonelce davrandı, ancak daha fazlası olup olmadığını sorgulamama neden olan bu anları yaşıyoruz.

Daha fazlası olabilseydik.

Yok canım. Bu sadece çılgınlık. Belgelenebilir. O benim babamın arkadaşı ve erkek arkadaşımın babası. Bir sürü sorun yaratmaktan bahsetmiyorum bile. Bu benim çaylak sezonum, ilişki manşetlerine çıkmaya ihtiyacım yok.

Ayrıca, Brandon var. Son zamanlarda aramız pek iyi değildi ama her ilişkide zor dönemler olur. Öyle değil mi? Sadece bize odaklanmalıyım ve her şey yoluna girecek.

Ama bunların hepsi doğru olsa bile. Hâlâ o kâbusun etkisindeyim ve konuşmamızdan bitkin düştüm. Şu an gerçekten yalnız kalmak istemiyorum.

"Lütfen gitme," diye fısıldıyorum, anında reddedilmeye hazırım.

"Letty, yapmamalıyım," diyor.

"Sadece ben uyuyana kadar mı?

Lütfen?"

Zihninde çarkların dönmeyi bıraktığı ve bir karara vardığı anı görebiliyorum.

"Tamam, sadece sen uyuyana kadar" diyor.

Dax yatağa yanıma yerleşip bana bakarken ben de yorganın altına giriyorum. Gözlerimin ağırlaşması uzun sürmüyor. Derin bir uykuya dalmadan önce hissettiğim son şey yüzümü okşayan sıcak parmakların fırçası oluyor.

Aylardır uyumadığım kadar iyi uyuyorum ve uyandığımda Dax'in yattığı taraf hâlâ sıcak.

Gitmedi.

Yirminci Bölüm

Letty

Arabayı römorka yükledik ve Daytona'ya doğru yola çıktık. Dönmeyeli aylar oldu ama sanki yıllar geçmiş gibi geliyor. Evime giden araba yoluna girdik.

Home.

Sadece, artık ev gibi hissetmiyorum. Yine de değişen ev değil. Ev aynı. Değişen benim.

Garaj açıldı ve birkaç araba evin dışına park etmişti. Dax bana gideceğimizi söyledikten sonra Eli'ı aradım. Görünüşe göre bu geziden en son benim haberim olmuş. Dax babam ve kardeşimle konuşmuş ve bizim evde kalmasını ayarlamış. Eli şehre geleceğini söylediğinde çok mutlu oldum.

Garajdan dışarı çıkıyor, kamyon durduğunda ellerini havluyla siliyor.

Kamyondan atlayıp ona doğru koşuyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. Beni yerden kaldırdı ve etrafımda döndürdü.

"İşte orada," diyor bana genişçe gülümseyerek.

Dönmeyi bırakıp beni yere bıraktığında, onu içime çekiyorum. Uzun boylu, zayıf, neredeyse gümüş rengi sarı saçları ve koyu yeşil gözleri var. Görünüşü ve eğlenceli kişiliğiyle her kızın hayalindeki erkek. Ama Eli, şimdiye kadar sadece erkeklerle ilgilendi.

Onu çılgına çeviren uzun boylu, esmer ve kara kara düşünen şoförü arkasından çıkınca şaşırdım.

Callum Davis'le çalışmanın kolay olmadığı bir sır değil ve Eli'nin bana anlattıklarına bakılırsa ikisi de yağ ve su gibi. Omzunda Teksas büyüklüğünde bir çip olan eski bir sürücü. Ama o bir miras olduğu için insanlar onun saçmalıklarına katlanıyor. Geçen sezonki performansından dolayı Davis Racing ile arasının açık olduğu söyleniyor.

"Scar, bu Cal. Bu hafta sonu yapacak daha iyi bir işi olmadığı için burada."

Ses tonuna bakılırsa bu konuyu açacak daha çok şey var. Ona bakıyorum ve sadece omuz silkiyor. Bunu kesinlikle daha sonra konuşacağız.

"Demek hırsız sensin?" der ve Eli'dan bir dirsek darbesi yer.

Mahcup oldum. Derim karıncalanıyor ve kalbim suçluluk duygusuyla çarpıyor. Sorgulayan bakışlarımı Eli'a yönelttim. Ne. Ne? ne? Hepimizin bu olayı sır olarak saklayacağımıza dair anlaştığımızı sanıyordum.

Olanlar Elijah'ın işine mal olabilirdi. Callum'a söylemek yapmak isteyeceği son şey olmaz mıydı?

"Scar, sadece takılıyor. Değil mi Cal?" Eli ona ısrar eder.

"Elbette," der yine soğuk bir tavırla.

"Kibar ol Cal," diye uyarıyor Eli.

Bu adam hep böyle arkadaş canlısı mıdır?

Elini uzattı. "Merhaba. Ben *Callum*."

"Merhaba, bunun için üzgünüm. Sizin arabanız olduğunu bilmiyordum."

"Hey, Elijah. Callum." Dax yanıma ve beni var olan en garip alışverişten kurtardığının farkında bile olmadan konuşmayı kesti.

"Hey, Dax," diyor Callum ve sanki tamamen farklı bir insana bakıyormuşum gibi hissediyorum. Yaklaşan deniz yolculuğu hakkında sohbet ederlerken gözleri saygıyla parlıyor. Yüzüm ikisi arasında gidip geliyor.

Bazen yarış camiasının ne kadar küçük olduğunu unutuyorum. Çoğu sürücü, benim ve kardeşlerimin olduğu gibi yarışçı ailelerde yetişmiştir. Araba yarışı nesilden nesile aktarılan genetik bir özellik gibi görünüyor ve bu sıkı örülmüş bir komüni-

ty. Ailelerimiz pistte birbirleriyle yarışrdı ve pist dışında en iyi arkadaşlardı. Çoğu pistten sağ salim çıktı. Callum'un babası o kadar şanslı değildi.

"Sanırım yeni keşfettiğin yarış kariyerin için bana teşekkür edebilirsin, ha?"

Soru Callum'dan geliyor ama bana yöneltildiğini anlamam bir dakikamı alıyor.

"Affedersiniz?" Ben soruyorum.

"Çaldığın ve yarışırken yakalandığın araba benim arabamdı, bu yüzden arabam olmasaydı bu yıl ARCA'da en çok konuşulan çaylak sen olmazdın diye düşünüyorum."

Ne pislik ama.

"Evet, tabii. Eğer arabayı kontrol edenin sürücü değil de sürücüyü kontrol edenin araba olduğunu söylemek istiyorsanız, sanırım ben de sizin için aynısını söyleyebilirim. Özellikle de senin gibi bir tamirciyle." Hassas bir noktaya parmak basmış olmalıyım çünkü yüzü kıpkırmızı oldu ve Eli, "Siktir lan! O sana söyledi."

Callum döner ve hışımla garaja geri döner.

"Onun için endişelenmeyin. Ona haddini bildirecek daha çok insana ihtiyacı var," diyor kahkahalar arasında. "Hadi, içeri girelim. Dax, sana odanı göstereyim."

Odalarımıza yerleştik ve Brandon'ı arayıp şehirde olduğumu haber için zaman ayırdım.

Üçüncü zil sesinde telefonu açar. "Hey, Scar," diye cevap verir.

Yara değil bebeğim.

"Hey! Daha yeni geldik ve bu gece bir şeyler yapabiliriz diye düşündüm?"

"Umm, uzun bir hafta oldu. Bu gece evde kalmayı planlıyordum."

Sesinde bir tuhafılık var ama yorgun olduğu için mi yoksa onu rahatsız eden başka bir şey mi var anlayamıyorum.

"Eli beni oraya bırakabilir ve senin evinde takılabiliriz. Dışarı çıkmamıza gerek yok," diye teklif ettim.

"Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin, Scar. Sadece rahatlamak ve yatmak istiyorum.

Uzun bir hafta sonu olacak."

Haklı olduğunu biliyorum. Yarın birlikte antrenmana başlayacağız. Ama yine de tekrar deniyorum.

"Noel'den beri birbirimizi görmedik Brandon." Hırlıyor.

"Peki bu kimin suçu Scar?"

"Dalga mı geçiyorsun benimle?" Diyorum. Bu çocuğun cüreti gerçekten sinirlerimi .

"Burada benim yanımda olman gerekiyordu, yarışmak için antrenman yapman değil."

"Sizin de benim istediklerimi desteklemeniz gerekiyor ve eğer bu kenarda durmak değilse, öyle olsun."

Telefonda iç geçiriyor. "Seninle kavga etmek istemiyorum. Yarın pistte görüşürüz," diyor bıkkın bir sesle.

Bu ikimizi de yapar.

"Tabii, yarın görüşürüz," diyorum telefonu kapatmadan önce.

Bu ilişkinin önünü kesmeliyim. Buraya nasıl geldik bilmiyorum. Aslında ben biliyorum. "Yarışçı Scar" değil de sadece "kız arkadaş Scar" olduğumda her şey yolundaydı.

Ben artık o kız değilim. Kendime ve kariyerime odaklanmanın zamanı geldi. Benim için en iyi olanı yapmalıyım ve bu da Brandon'dan kurtulmakla başlıyor.

Bölüm Yirmi Bir

Letty

New Smyrna Speedway pistine erkenden varıyoruz, böylece pisti ve nüanslarını tanıyabiliyorum. Tabiri caizse, araziye tanımak için. Antrenman yaptığım Florence pistinden daha büyük ama tarz olarak benzer. Üç araba şeridi genişliğinde ve dar dönüşler.

Dax kamyonu boşaltıyor ve içimi gergin bir heyecan kaplıyor.

Floransa'da başka sürücülerle birkaç kez antrenman yapmıştım ama ilk kez şahsen tanıdığım başka sürücülerle antrenman yapacağım. Bu arada, yarıştan önce Brandon'ı bulmayı planlamıştım. Dax'e hemen döneceğimi ve garaja gideceğimi söyledim.

"Hey, Tommy." Bizimle aynı okula giden yarışçılardan biriyle selamlaşıyorum. "Brandon'ı gördün mü?"

"Umm, hey, Scar. Burada ne yapıyorsun?" Yavaşça söylüyor ve pistte mi yoksa garajda mı demek istediğinden emin değilim.

Ben ikincisini seçtim. "Brandon'ı arıyorum, onu gördünüz mü?" Tekrar soruyorum.

"Buralarda bir yerde ama antrenmandan önce yalnız kalmayı seviyor, bilirsiniz, kafasını oyuna vermek için. Belki antrenmandan sonra onu yakalayabilirsiniz?"

Bu çok garip. Tommy genelde gruptaki iyi kişidir, bu yüzden bu kadar ketum davranması garip. Neden gitmemi sağlamaya çalışıyor?

"Tommy... neler oluyor?" *Bana yalan söyleme* diyen bir bakış atmak için elimden geleni yaparak soruyorum.

"Scar, özür dilerim. Sadece daha sonra gelmen gerektiğini düşünüyorum." Ne haltlar burada? Sabrımı kaybetmeye başlıyorum. "Nerede o, Tommy?" Havlıyorum.

Garajın arkasına doğru giderken arkamdan, "Orada, ama sana söylediğimi ona söyleme," diye bağıyor.

Yaklaştıkça duyuyorum. Yürümeye devam ediyorum ama ayaklarım kendiliğinden yavaşlıyor ve içgüdülerim gitmem için bağıyor. Kapı aralık ama kapalı olsa bile zevkin belirgin seslerini duymamı engelleyemezdi.

"Evet, bebeğim. Aynen böyle," diyor inleyen bir ses. Ne.

Ne. Sikeyim mi?

"Sikimi çok iyi alıyorsun." Bu sesi tanıyorum.

Kapıyı açıyorum ve odada Brandon'ın önünde diz çökmüş bir sarışın var. Elleri kızın saçlarında, kız sikinin üzerinde aşağı yukarı sallanırken ağzını yönlendiriyor.

Höpürdetme sesi boğazımda kusmuk birikmesine neden oluyor. Her şeyden sonra, bu sik kafalı hile mi yapıyor?

Milyonlarca duygu aynı anda üzerime çöktü. Öfke ön planda ama bir rahatlama hissetmezsem yalan söylemiş olurum. Üzücü ama bu uyandırma çağrısına ihtiyacım vardı. Brandon ve ben'in sonu uzun zamandır geliyordu. Sanırım biliyordum. Hayır, kesinlikle biliyordum. Ama bunu görmek yüzüme bir tokat gibi indi. Bitti artık.

Brandon'ın nefes alışları hızlanıyor ve yunus sesi çıkarmaya başlıyor. Tanrıya şükür bunu bir daha duymak zorunda kalmayacağım. Yaklaştığını biliyorum ve bunu yapmasına izin vermeyecek kadar aşağılık biriyim. Kapı çerçevesine yaslanıyorum ve yavaşça alkışlamaya başlıyorum.

"Oh, bu çok iyi," diyorum ve bana doğru dönüyor, gözleri tanıma ile genişliyor. "Ne performans ama." Alkış, alkış.

Brandon kızı üzerinden atıyor ve kız yere düşüyor. Eteği yamuk bir şekilde yere yayılmıştı, böylece dantel külotunu tam olarak görebiliyordum. Sadece onun için seçtiğine emin olduğum bir çift. Rimeli akıyor ve ağzından tükürük damlıyordu. Her şeyini veriyordu ama şimdi boğulmuş bir rakun gibi görünüyor.

Bana bakıyor, gözlerinde öfke ama yüzünde bir gülümseme var. Chloe. Sanırım sonunda istediğini aldı.

Brandon pantolonunu düzeltirken, "gibi değil," diyor. "Başka ne olabilir ki göt herif?"

"Bebeğim," diye mırıldandı.

"Bana bebeklik yapma. Ben senin bebeğin değilim. Kız arkadaşın değilim. O unvanı alsın da umurumda değil. Aslında birbiriniz için mükemmelsiniz. Sloppy seconds," Chloe'yi gösteriyorum, "ezikle tanış." En iyi isimler değil ama demek istediğimi anladım. "Çünkü hep öyle olacaksın."

"Scar-" diye tekrar dener, sesi öfkeyle doludur.

"Pistte görüşürüz."

Yeni keşfedilmiş bir kararlılıkla garajdan çıktım. Yapacağım son şey de olsa o orospu çocuğunu döveceğim.

Arabaya döndüğümde adrenalininim tavan yapmıştı. "Ne oldu?" Dax beni görür görmez soruyor.

Kendimi durduramadan kelimeler ağızımdan dökülmeye başladı. Sinirli, hüsrana ve kızgın bir şekilde arabanın önüne geldim. Ellerim havada- Sözlere vurgu yaparak. "Bu kadın pisliğe inanabiliyor musun?" Oğlundan bahsettiğimi umursamadan bağıriyorum.

Dax'e bakmak için volta atmayı bırakıyorum. Ellerini serbest bırakılmamış bir öfkeyle sıkıp sıkıp açıyor. Gözleri fırtınalı bir maviye bürünmüş, sanki öfkesini bastırmaya çalışıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

"Ne yaptı? Onu öldüreceğim," der sıkılmış dişlerinin arasından ve garaja doğru yola çıkar.

Ona yetişmek için yarışıyorum, önüne atlıyorum.

"Dur bakalım. Senin bu mağara adamı yanını ne kadar sevsem de, ki seviyorum, gerçekten seviyorum, şimdi kavga çıkarmanın sırası değil. *Beni* onun lastiklerini kesmekten alıkoyan sen olmalısın, tam tersi değil."

"Lastiklerini kesmekten daha fazlasını yapacağım. O çocuğun gerçek bir dayağa ihtiyacı var."

"Aynı fikirde değilim ama ona pistte iyi bir dayak atmama izin verin, gerçekten canı yanacak."

Dudaklarında bir gülümseme var ama bakışlarında hâlâ derinlerde bir arzu uyandıran bir ateş var. Az önce oğlunun sikişinin yalandığını görmüş olmam umurumda değil. Dax'ın bana karşı bu kadar korumacı olmasını seviyorum.

"Bir tane bile mi vurmadin?" diye soruyor ve en azından benimle şakalaşacak kadar sakinleştiğini anlayabiliyorum.

"Hayır, daha büyük bir şey olmasını bekle. O zaman ona tam bir baba ayısı gibi davranmana izin veririm."

"Hmm," diyor sanki çoktan hayal etmiş gibi. Onu suçlamıyorum. Ben de hayal ediyorum.

Bazı erkeklerin kıçlarının tekmelenmesi gerekir ve Brandon'ın ilk sırada olması gerekir. Dax'ten daha farklı olamazdı. Brandon olgunlaşmamış, kindar ve egoist. Dax ise koruyucu, nazik ve destekleyici. Akraba olduklarına inanmak bile zor.

"Hadi ona neyiniz olduğunu gösterelim."

Yirmi İkinci Bölüm

Letty

Altı araba sıraya dizilmiş, her sırada iki araba yarış pistine park etmiş durumda. Yarış öncesi toplantı için eğitmenlerimizle birlikte toplanmış duruyoruz. Brandon grubun karşısından bana dik dik bakıyor ama ona etmiyorum. Dax bakışlarımı fark olmalı ki bana bir adım daha yaklaşıyor. Alanda bir kalabalık toplanmıştı. Eli, Callum ve okuldan diğer çocuklarla birlikte aile ve arkadaşların bir karışımı. Chloe, hayranlarından oluşan grubuyla orada, hep birlikte fısıldaşıyor ve gözlerini Brandon ile benim aramda gezdiriyorlar.

Gözlerimi deviriyorum. Dedikodu yapmaktan daha iyi bir işleri yok mu? Liseden mezun olduk, değil mi? Sanırım bazı insanlar lise zihniyetini asla geride bırakamıyor.

"Şimdi herkes dinlesin. Bu bir antrenman, profesyoneller değil. Temiz ve saygılı olalım. Kimsenin arabasını mahvettiğini görmek istemiyorum," diye sesleniyor pist sahibi Doc. "Sadece birkaç kural; engellemek yok, çift sarı çizgiyi geçmek yok ve akıllı olun. Herhangi bir sorunla karşılaşırsanız, telsizden ekip şefinize seslenin. Şimdi, hız aracını takip edeceksiniz ve yuvarlanarak start alacağız. Tek yapacağımız 40 tur, o yüzden giyinin ve gidelim."

Yarış kıyafetimi ve kaskımı giyip arabaya bindim. "Letty, beni duyabiliyor musun?" Dax telsizden geliyor.

Ona baş parmağımla onay veriyorum. Etrafınızda kükreyen motorlar varken iletişim kurmanın en iyi yolu el işaretlerini kullanmaktır. Yarış sırasında benimle konuşabilmek için doğrudan kaskıma bağlanan bir kulaklık takıyor.

Koşum takımını takıyorum ve Dax her şeyin sağlam emin olmak için iki kez kontrol ediyor. Motoru çalıştırmam için bana izin verdi. Konağa basmadan önce bir dizi düğmeye basıp motoru çalıştırıyorum.

Dax kaputa vurarak dikkatimi çekiyor ve hazır olduğumuzu işaret ediyor.

"Letty," diyor, "Hızlı sür," demeden önce bir an duraklıyor.

Yeşil bayrak sallanıp yarış başlamadan önce birkaç tur hız aracını takip ediyoruz. Gaza bastım ve yola koyulduk. Altımız birkaç tur boyunca iki şeritli düzende birbirimizi hissederek ilerliyoruz. On tur sonra ayrılmaya başlıyoruz, boşluklar arıyoruz ve birbirimizin etrafından dolaşıyoruz. Ben önden üç araba geride oturuyorum ve yavaşlıyorum.

"Jace senin kuyruğuna takıldı, Letty. Ayrılmalısın," diye sesleniyor Dax kulaklıktan.

Saatte yüz seksen mil hızla giderken, sabırla o anın gelmesini bekliyorum.

Yirmi tur yarı yola ulaştık.

Virajı dönerken, arabayı pistin iç tarafına doğru manevra yapıyorum. Gaza basarak önümdeki arabayı geçmek için hızlanıyorum. Bu beni ikinci sıraya yerleştiriyor, Brandon'ın hemen arkasında, Tommy sağımda.

Daha da hızlanarak Brandon'ın tamponuna çıktım. Ona çarpmamaya dikkat ediyorum ama cereyan yapacak kadar yaklaşıyorum. Bu, her iki araç üzerinde de optimum hava akımı yaratarak sürtünmeyi azaltıyor ve hızı artırıyor. Drafting esasen her iki aracın da hızını artırıyor, ancak her sürücü rakiplerine herhangi bir şekilde yardım etmek istemiyor.

Bu yüzden sadece iki tur sonra Brandon beni atlatmak için sallanmaya başladı. Onunla kalıyorum. Yaptığında sola hareket ediyorum ve sonra kışına binerek sağa hareket ediyorum.

"Letty, onu nasıl kızdıracağını iyi biliyorsun," diye kıkırdıyor Dax. "Sana hiç yemeğinle oynama diyen oldu mu?"

Buna bir kahkaha attım. Aynen öyle. "Kimse sana söylemedi mi, Dax? Ben bir köpekbalığıyım."

Eminim Brandon'ı yanımda yarışmak öldürüyordur. Onun haklı öfkesi beni onu daha da zorlamaya itiyor. O kadar alışmış ki kadınların inek-

Onun için. Bana değil. Hiçbir zaman.

Kaba bir uyanışa hazırlanıyor ve ben de ona bu uyandırma çağrısını memnuniyetle yapacağım.

Lanet Brandon.

Brandon'ın tüm odağı benim üzerimde, bu yüzden çok geç olana kadar yanımdaki arabaya dikkat etmiyor. Tommy'nin arabası sağ taraftan geliyor ve Brandon onu gördüğü anda sola doğru aşırı düzeltme yaparak iki araba arasında benim geçebileceğim kadar büyük bir boşluk bırakıyor ve beni birinci sıraya yerleştiriyor. Brandon birinciliğe geri dönmek için mücadele etmeye çalışıyor ama damalı bayrak yarışı bitirmeden önce başarılı olamıyor.

"Evet!" Dax çığlık atıyor. "Sen ."

Ben arabayı yavaşlatıp durduğumda o çoktan pistteydi. Yanıma koşup inmeme yardım ediyor. Ama çok uzaklaşmadan kollarını bana sımsıkı sarıyor. Kollarımı boynuna doladım. Onun odunsu kokusu etrafımı sarıyor ve ben de onu derin derin içime çekerek kendimi o anın içinde topraklıyorum.

Kenara çekerek, "Harika bir sürüştü, Letty. Ne zaman direksiyon başına geçsen beni etkilemenin bir yolunu buluyorsun."

Gözlerinde gurur parlıyor ve yüzüne bu bakışı yerleştirmeye devam etmek istediğime karar veriyorum. Her yarışta, her kilometre taşında onu yanımda istiyorum. Bunun gerçekleşmesi için her şeyi yapacağım.

Çünkü o benim koçumdan daha fazlası.

O benim sonum.

Son turum.

Damalı bayrağım.

Ve eğer birinin onu almasına izin verirsem

lanetleneceğim. Şimdi tek yapmam gereken *onu* bu fikre ikna etmek.

Kızgın bir Brandon bana doğru hışımla gelip Dax ile aramızdaki mükemmel anı bölmeden önce yere fırlatılan bir kaskın çarpma sesini duyuyorum.

Brandon bana ulaşmadan önce Dax hemen yanıma geliyor. "Bu tamamen saçmalıktı!"

Sırıtiyorum. "Hangi kısmı? Yarış tekniğin mi yoksa seni tekrar yenmem mi?"

"Hile yaptın," diye bağırıyor bana.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, omuzlarım geride ve ayaklarım açık, güç duruşuna geçiyorum. Şimdiye kadar Dax yanımda sessiz kaldı, liderlik etmeme izin verdi, ama beni desteklemek için orada olduğunu ve ihtiyacım olduğunda arkamı kollayacağını biliyorum.

"Vay canına Brandon. Seni yenebilmemin tek yolunun hile yapmak olduğunu söylemek istiyorsan gerçekten alçalıyorsun - özellikle de bu ilk kez olmadığına göre."

Daha önce onu dövdüğümünden bahsedince kaskatı kesiliyor ve omzunun üzerinden bakıyor. Büyük ihtimalle duyan olup olmadığını görmek için.

"Oh, hayır. Dikkatli ol. Kimsenin seni yıllardır dövdüğümü öğrenmesini istemem."

Çenesini eğerek, "Bu sefer şanslıydın. Bir dahaki kadar bekle." "Peki hangisi Brandon? Hile mi yapıyorum yoksa sadece şanslı mıyım?"

İşaret parmağıyla beni göstererek ilerliyor. "Seni lanet orospu!"

Hareket edebildiğimden daha hızlı bir şekilde, Dax onun yoluna çıkarak bana doğru ilerlemesini engelliyor.

"Ağzından çıkana dikkat etsen iyi olur evlat. Scar- lett'e saygısızlık etmene izin vermeyeceğim. Adil bir şekilde kazandı. Sana bir şey yapmadan önce arkayı dönmeni öneririm.

Kendini, olduğun eziklikten daha kötü gösterme." Dax'in sesi gerginlikle boğuklaşıyor.  enesindeki damar zonkluyor.

Brandon'ın bakışları öfkeyle düşmanca bir hal alıyor. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Sen benim babamsın. Senin bana destek olman gerekiyordu, bu kaltağa değil."

Dax'in omuzları şişiyor ve adım atarken iki santim uzadığına yemin edebilirim-Brandon'ı koru. Brandon bir adım geri çekilir ve Dax'e sığınır.

"Ona bir kez daha orospu dersen o lanet dilini ağzından çıkarırım."

Vay anasını.

Bunu gerçekten söyledi mi?

Bunu. Öyleydi. Sıcaktı.

Yarışlar beni hep azdırır. Hız, arabanın titreşimi, benzin ve lastik kokusu... ve şimdi de Dax.

Brandon aynı şeyi düşünmüyor gibi görünüyor. Gözleri kısılmış, Dax'e bakıyor ve uğruna savaşmaya değip değmeyeceğimi düşünüyor. Ama şu anda savaştığı kişinin sadece ben olmadığımı biliyor. Ben ve Dax.

Havada yoğun bir gerilim var. Seyirciler piste doğru ilerliyor.

Sürücüler etrafta dolanıyor. Herkes dövüşü bekliyor.

Tommy'nin hâlâ benimkinin arkasındaki arabasının yanında durduğunu fark ediyorum. Bran- don'ı izliyor ama sanki beni yeni bir ışık altında görüyormuş gibi birkaç saniye bana bakıyor. Ya da belki de Brandon'ın bu yönü onu duraksatıyor. Her neyse, arkasını dönüp konuşmamızı bitiriyor.

Dikkatim tekrar Brandon'a döndü.

A Ğ zl  bir sırtışla, "Her neyse *baba*. EĞer bu çılgın kadın sürücü fikrini desteklemeye devam edeceksen, sana söyleyecek bir şeyim kalmadı."

Brandon orada durmuş, gözleri hâlâ babasına kilitlenmiş, sanki bir yanıt ya da dile getirilmemiş bir sorunun cevabını beklemektedir; Dax'ın geri atmasını istemektedir ve bunu yapmak için ilişkilerini kullanmaya hazırdır.

İçime bir suçluluk dalgası çöküyor. Yüzü bana dönük olmamasına rağmen Dax'e bakıyorum. Brandon ve Dax arasındaki sorunların meşhur tabutundaki son çivi ben olamam. Artık bir ilişkileri olmamasının nedeni ben olamam. Dax'i istiyor olabilirim ama kendi oğlunu kaybetme pahasına değil.

"Brandon-" diye başlıyorum.

Dax sözünü keser, hâlâ Brandon'a bakarak, "Hayır, Scarlett. Bu davranışına daha fazla göz yummayacağım. Eğer kadınlara saygısızlık etmeye devam etmek istiyorsa, o zaman benimle uğraşmak zorunda kalacak. Ve bu sabah sana yaşattığı saçmalıklardan sonra..." Brandon'a bakar ve "Annen ve ben seni kimseye, hele bir kadına bu şekilde davranman için yetiştirmedik" der.

Brandon Dax'ın yanıtını beklemediği için bir an bocalıyor ama bana doğru bakınca hemen savunmaya geçiyor. "Fazla rahatlama. Sezonu bitiremeyeceksin. Bundan emin olacağım," diye alay ettikten sonra dönüp pistten uzaklaşıyor, Chloe ve hayranları da peşinden geliyor.

Az önce beni tehdit mi etti? Brandon gerçekten yarışmamı tehlikeye atacak bir şey yapar mıydı? Egosunu zedelediğimi biliyorum ama o kadar ileri gitmez, değil mi? Her ne kadar onun başka bir yarışçıyı sabote edemeyeceğine inanmaya çalışsam da, beynimin arkasında bir şey bana yeterince zorlanırsa kırılacağını söylüyor.

Elimi Dax'ın koluna koyuyorum ve onu nazikçe kendime doğru çeviriyorum.

"Dax," diyorum usulca, Brandon'ın patlamasından sonra nasıl hissettiğini bana anlatabilecek bir şey var mı diye gözlerini arıyorum. Gözleri karanlık ve duygusuz, oğluyla her zaman istediği ilişkiye asla sahip olamayacağı gerçeğini kabullenmiş.

"Özür dilerim."

Bu onu çok . "Letty, o çocukla ilgili herhangi bir şey için bir daha özür dilediğini duyarsam, kışına şaplak atarım," diye homurdanıyor.

"Bu bir tehdit mi?" Tersliyorum.

Bu beni gülümsetti. "Oh, hayır... bu bir söz," diye gülümseyerek alay ediyor.

Ses tonu, doğrudan içime bir ürperti gönderen arzuyla bezeli.

Lanet olsun. Bu gece vibratörüne ihtiyacım olacak. Sırıttıyorum. "Meydan okuma kabul edildi."

Bir kahkaha atıyor.

Elim hâlâ kolunda ve kendini bana doğru yaklaşıyor.

"Ama cidden, öyle demek istemedi. Sadece onu yendiğim için kızgın. Eninde sonunda yola gelecektir."

"Gerçekten önemli değil. Kimsenin seninle böyle konuşmasına asla izin vermeyeceğim. Ve bu sadece bugün değil. Aylardır dinlemek zorundayım. Bu sabah onu aldatırken yakaladığın için ne kadar sinirlendiysem, bir o kadar da rahatladım. Ondan çok daha iyi birine hizmet ediyorsun."

Bir nefes çekiyorum. Tanrım, bu adam beni bir an onu becermek isterken bir an sonra Disney prensesleri gibi bayıltıyor. O gerçek mi? Bana değer verildiğimi hissettiren bir adamla hiç tanışmamıştım. Sanki uğruna savaşmaya değer biriymişim gibi.

Daha iyi birini hak ettiğimi söylüyor ama o kişinin kendisi olduğunu görmüyor. Beni daha iyi bir insan yapıyor. Daha iyi bir sürücü. Beni zorluyor, destekliyor ve beni başka hiç kimsenin yapmadığı kadar kızdırıyor ve ben bunun her saniyesini seviyorum.

"Daha iyi birini hak ettiğimi mi söylüyorsun? Kim gibi?" Utangaç olmaya çalışarak söylüyorum.

Daha yakına eğilip yüzündeki sırıtmayı bırakarak şöyle dediğinde başarısız oluyorum: "Kendi gölgesinde kalmanı istemeyen ama senin parlamana izin veren biri. Hayalleriniz için en az kadar savaşan biri. Birisi ki

seni görüyor. Ama aynı zamanda çeneni tutamadığında sana haddini bildiren biri."

"Oh, ve tüm etleri sevmeleri gerektiğini unutmayın." "Letty."

Birden "Haydi Scarlett, haydi Scarlett, haydi Scarlett!" diye bağırıldığını duyuyorum ve ikimiz de dönüyoruz.

Dax benden bir adım uzaklaşıyor ve ben hemen onun sıcaklığını özlüyorum.

Eli pistin ortasında durup kalçalarını daire şeklinde hareket ettiriyor ve ellerini havada sallayarak ilahi söylüyor.

Görölmeye değer bir adam ve gülmekten ölüyorum.

"Hepsinin kışını tekmeledin. Bu sikik oğlanlara koca kız külotunu gösterdin," diye şarkı söyleyen bir sesle dans etmeye devam ediyor.

Gözlerim yaşlarla doluyor ve karnıma kocaman kramplar giriyor. Dax ona aklını kaçırmış gibi bakıyor.

Callum onun sol arkasında duruyor. Yüzünde bir can sıkıntısı maskesi var ama gözleri mizahla parlıyor. Uh, oh. Callum Eli'a aşık. Acaba Eli biliyor mu? Bu düşünceyi daha sonra ona sormak üzere bir kenara atıyorum.

Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Tanrı aşkına daha yeni kazandım! Bu anın tadını çıkarmalıydım, lanet Brandon'la uğraşmamalıydım.

Arabanın kabinine koşup radyoyu açıyorum ve sesi yükseltiyorum. Maren Morris, Zedd ve BEAUX'un "Make You Say" bangır bangır çalarken Eli'ye katılıyorum, ellerini tutuyorum ve ikimiz de daireler çiziyoruz. Arada bir durup şurada kalça sallıyor, burada jazz yapıyoruz.

Anı yaşamak.

Birkaç şarkı sonra, kışımından ter akıyordu. Bu noktada herkes pisti terk etti ve sadece kaldık. Callum koltuğa yaslanmak için hareket etti.

Dax ile arabada. Callum'un gözleri Eli'ın üzerinde ve ben Dax'e baktığımda onun gözleri de benim üzerimde.

Sadece ben. Ve bu şekilde kalmalarını istiyorum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Dax

O çok seksi.

Gözlerimi ondan alamıyorum. Müzik eşliğinde hareket ederken vücudunun her kıvrımı bir siren çağrısı gibi. Galibiyetini kutlarkenki kaygısız ve mutlu tavrını görmek çok güzel.

O kazandı.

Bunu yapabileceğini biliyordum ama bilmek başka, *görmek* başka. Bugün pisti domine etti. Onunla yarışan her erkeğe hükmetti. İzlemesi heyecan verici ve çok seksi.

Brandon'ı bu sabah onu aldatırken yakaladıktan sonra bile bunun odaklanmasını etkilemesine izin vermedi. Böyle bir ahmak olduğu için onun boynunu sıkmak istedim. Letty gibi bir kadını nasıl aldatabilirdi? Ondan başkasını nasıl isteyebilirdi? O güzel, akıllı ve çok iyi bir şoför. Bir erkeğin bir kadında isteyebileceği her şey.

Bir kadında istediğim her şey onda var.

Kazandığında da bunu böyle bir saygısızlıkla sürdürmek, bir yabancıya bakmak gibiydi. Kendi oğluma. Hayatımda ilk kez oğluma vurmaya düşündüm. Söylediklerimde ciddiydim, davranışını desteklemeyeceğim ve bu yolda devam ederse, bende bir müttefik bulamayacak. Umarım iş o noktaya gelmez.

Ayrıldıkları için rahatladım ama onu aldatırken yakalamak... Hiçbir kadın aldatılmanın acısını yaşamamalı ama en azından bu açıdan hayatından çıkmış olacak.

O çok daha iyisini hak ediyor. El üstünde tutulmayı hak ediyor. Onun hayallerini gerçekleştirmek için kendi gururunu bir kenara bırakacak kadar güçlü birine ihtiyacı var. Onu destekleyecek, koruyacak ama aynı zamanda ona meydan okuyacak bir erkeği hak ediyor çünkü onun istediği şeyin bu olduğunu biliyor.

İhtiyacı olan şey bu.

Bir erkeğe ihtiyacı var, bir çocuğa değil.

Bana ihtiyacı var.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Letty

Birkaç ganimet dansından sonra hepimiz eve dönüyoruz. Eli eve gelirken hamburger aldı ve duş aldıktan sonra yemek için mutfak masasına oturduk. O kadar açım ki, sanırım şu anda on tane hamburger yiyebilirim. Erimiş peynir ve sulu et, üzerine pastırma, turşu, soğan ve ketçap ile mayonez karışımı. Bu günü bitirmek için mükemmel bir yemek.

"Callum, sezonun başlamasına hazır mısın?" Dax soruyor.

Gülümsüyor. "Evet, efendim. İşe geri dönmek için can atıyorum," diye yanıtlıyor Callum.

Dax, Callum'un geçen sezonuna atıfta bulunarak, "Geçen sezon en iyi performansın olmadığını biliyorum ama hepimiz bu yıl neler yapacağını görmek için seni izliyoruz," diyor.

Yarışların kötü çocuğu olarak anılıyordu çünkü bir yarış kaza yapmadan ya da başka bir sürücüyle kavga etmeden bitiremiyordu. Babasını kaybetmesinin onu hiçbirimizin anlayamayacağı şekilde etkilediği bir sır değil, ancak bildiğimiz şey, geçen sezonun birkaç yıl önce gördüğümüz ve inanılmaz bir potansiyel gösteren çaylaktan çok farklı olduğu.

Callum'un yüzü utanmış gibi kızarır. "Teşekkür ederim efendim. Umarım sizi hayal kırıklığına uğratmam."

"Cal," diye başlar Eli.

"Callum," diye homurdanıyor Callum.

Kıkırdıyorum. Eli asla pes etmeyecek.

"Dediğim gibi... *Cal* büyük ilerleme kaydediyor," diyor Eli ve gözleri sıcaklıkla doluyor. "Hâlâ çok inatçı ama onun için hâlâ umut var." Eli sırtlıyor ve gözlerini Callum'un yanan bakışlarına kilitliyor.

Dax kıkırdıyor. "*İşte bunu* "

Koluna vurdum. "Hey! Ben o kadar kötü değilim."

Yatıştırıcı bir hareketle ellerini önünde birleştirir. "Oh, Letty, şikayet etmiyorum. Sana üstünlük sağlayan şey inatçılığın. Karşına çıkan her zorluğa göğüs geriyor ve onları kendi oyunlarında yeniyorsun. Bugün bunun iyi bir örneği idi."

Eli soda bardağını havaya kaldırır. "Bunun şerefine."

"Şerefe!" hep bir ağızdan, kadehlerimizi birbirine vurarak.

Yemeklerimizi bitirip boş boş sohbet ederken masanın etrafından her birine bakıyorum. Eli Callum'u kışkırtıyor. Callum'un sıkılmış ifadesi Eli'nin maskaralıklarından etkilenmediğini düşündürüyor ama gözleri bana aksini söylüyor. Her şaka ve alayda gözleri alev alev yanıyor. Dax konuşurken Callum'un saygı ve hürmet dolu bakışlarından çok farklı.

İlk defa gerçekten dahil edildiğimi hatırlıyorum. Erkekler arabalardan, mekanikten ya da sürüş sürelerinden bahsederken kenarda oturmuyordum. Bana el sallayacakları korkusuyla fikirlerimi söylemekten çekinmek zorunda kalmıyorum. Burada ailemin arasında oturuyorum. Benim seçtiğim aile. Beni ben olduğum için kabul eden ailem.

Kozasından çıkan ve sonunda kanatlarını açan bir tırtıl gibi.

Bu benim zamanım ve bir saniyesini bile boşa harcamayacağım.

Yemeği topladık ve arka verandaya çıkmaya karar verdik. Evin en sevdiğim bölümü. Evimiz orman ve otlaklarla çevrili beş dönümlük bir arazide yer alıyor. Veranda arazinin çoğuna bakıyor. En yakın komşumuz kilometrelerce uzakta, bu yüzden insana doğada yalnız olduğu hissini veriyor. Yaz geceleri gelip iyi bir kitapla kıvrıldığım yer burası.

Eli ve ben kanepeye uzanırken Dax ve Callum sandalyelere oturup gelecek sezon hakkında konuşuyorlar. Günün olayları beni yakaladı. Eli'ye Brandon'ı sikini emdirirken yakalamamdan başlayıp, onu dövdüğümde gösterdiği öfkeye kadar her şeyi kusuyorum.

Konuştuğum süre boyunca Eli'nin gözleri irileşiyor ama "Vay be kızım, ne zamandan beri pembe dizilerde yaşamaya başladın?" demeden önce her şeyi anlatmama izin veriyor.

Bir kahkaha attım. "Biliyorum, değil mi? Yarış pistinden hikayeler- tribünlerin altında olanlar tribünlerin altında kalmaz."

İkimiz de kıkırdama krizine girdik.

"Brandon olayından dolayı çok üzgün görünmüyorsun." Yanak diliyle sik emme hareketi yaparak sözünü kesiyor.

Gözlerimi deviriyorum ve düşünüyorum. Üzgün müyüm? Her normal insan erkek arkadaşı onu aldattığı için üzülür. Sanırım beni asıl üzen, bu noktaya gelmeden önce benden ayrılacak cesareti gösterememiş olması. Ama onu bir erkek arkadaş olarak kaybettiğim için üzgün müyüm? Acı gerçek şu ki hayır. Erkek arkadaş olmakta o kadar da iyi değildi. Arkadaşlığımızı ve ortak aile geçmişimizi özleyeceğim ama bunların hiçbiri onun yaptığı saçmalıklara değmez.

Beni sürekli aşağılamasına ve hayatım boyunca beni ya da seçtiğim kariyeri desteklemeyen bir babaya sahip olduğum için kafamda zaten var olan düşünceleri pekiştirmesine izin verdim. Son birkaç aydır kendime verdiğim değer derinliğini fark ettim. Etrafımı beni aşağı çekmek yerine yükselten insanlarla çevrelediğimde bakış açım büyük ölçüde değişti.

"Üzölmekten çok kızgınım. Bir parçam sonunda bittiğı için rahatladı ama bana bu kadar uzun süre böyle davranmasına izin verdiğim için kendime kızgınım. Yaptığı her iğnelemenin bir duvardaki tuğlalar gibi beynime saplandığını fark etmediğim için. Olmak istediğim kişi olmamı engelleyen bir duvar."

Anlayışla başını sallıyor. "Açıkçası onunla neden o kadar uzun süre kaldığını bilmiyorum. Bence sen hariç herkes ilişkinin kötüye gittiğini görebiliyordu. Ama önemli olan artık bitmiş olması."

"Biliyorum. Gözümün içine bakana kadar çok uzun süre göremedim ve bu gerçekleştiğinde artık onu görmezden gelemezdim."

Eli beni kendine çekip sıkıca sarılıyor. "Scar, sen tam bir baş belasısın. Bu odadaki herkes bunu görüyor. Sadece kendine inanman gerekiyor."

Onu daha sıkı sıkıyorum. Kardeşim en iyi insandır.

Eli avazı çıktığı kadar JVKE'nin "Golden Hour" şarkısından parlamak için ışığa ihtiyaç duymamakla ilgili bir şarkı söylüyor ve biz kahkahalara boğuluyoruz.

Hem ciddi hem de ciddi olmayışına bayılıyorum. "Kes şunu! O kadar sağırsın ki kulaklarım acıyor."

"Ne haltlar dönüyor burada?" Dax diyor ki.

Eli ve ben göz göze geldik ve bir grup tavuk gibi kıkırdayarak başka bir kriz geçirdik.

İkimiz de soluklandıktan sonra, eve döndüğümüzden beri aklımı kurcalayan soruyu soruyorum. "Babam nasıl?"

Eli'nin gözleri benimkilerle kilitleniyor ve yüzünde bir hüznün ya da acıma ifadesi beliriyor. "O iyi, Scar. Babamı bilirsin, başka bir yerde yaşamaktansa pistte yaşamayı tercih eder."

Başımı sallıyorum. Hani bir söz vardır ya, "ev kalbin olduğu yerdir" diye, babam için bu daha çok "ev pistin olduğu yerdir" şeklinde.

"Seni soruyor. İlgilenmiyormuş gibi davranmaya çalışıyor ama ben ilgilendiğini biliyorum. Seni önemsiyor Scar, bunu göstermek onun için zor olsa bile."

Kaşımı kaldırıyorum. "Buna inanıyor musun?"

"Bunu *biliyorum*" diyor ama ben ikna olmadım. Babam çok konuşan bir adam olmayabilir ama davranışları da onu 'yılın babası' yapmadı.

"Jake'ten haber aldın mı?" Ben soruyorum ve Eli'nin gözleri bana dönmeden önce Callum'a kayıyor.

"Şşşt. İsmi vermeyeceğim kişi," diye fısıldıyor, "Cal'ın hayal kırıklığına uğramasına rağmen harika gidiyor. Jake onun en büyük rakibi ve bu da

Bu -o daireler odaya parmak atıyor- daha da ilginç." Kulağıma eğildi. "Babamdan ekip şefi olmasını istemesinin nedeninin tüyleri diken diken etmek olduğuna dair bir teorim var." Devam etmeden önce kıkırdıyor, "Farkında olmadığı şey ise Jake'in umurunda bile olmadığı."

Başımı salladım. Jake üçümüzün en büyüğü ve babamın izinden gitti. Bunun onu babamla yakınlaştıracığı düşünülebilirdi ama tam tersi bir etki yarattı. Benzerlikleri aralarında henüz çözemedikleri bir kutuplaşma yarattı. Jake olabildiğince dik kafalı ve her şeyi kendi bildiği gibi yapmaya kararlıydı. Kardeşimi seviyorum ama ben ortaokula başlamadan önce evden ayrılmıştı ve bu da yakınlaşmamız için bize zaman bırakmadı.

Komplocu bir şekilde gülümsüyorum. "Ona söyleyecek misin?"

Gözleri Callum'unkilerle kilitlendi. Aralarındaki enerji hissediliyor. Sırtarak "hayır" dediğinde hâlâ ona bakıyordu.

Callum, "Tamam, sanırım geceyi sonlandırmanın vakti geldi," diyor.

Callum'un nerede kaldığını sormak hiç aklıma gelmedi. Sadece dört yatak odası var ve Dax ağabeyim Jake'in odasını aldı. Eli'inkine yakın olduğu için babamın odası olduğunu tahmin ediyorum.

Hepimiz üst kata çıktık ve sahanlıkta ayrıldık. Dax ve ben, Jake'in odası hemen yan tarafta olduğu için benim odama doğru yöneldik.

Kapımın önünde duruyorum. "İyi geceler Dax," diyorum ona doğru bakarak. "İyi geceler, Letty," diyor.

Gömleğini avuçlamak ve onu kendime doğru çekmek çok kolay olurdu. Dudaklarımız tutkulu bir öpücükle birleşir ve ikimiz de nefes nefese odama düşerdik....

Ama o arkasını döndü ve ben kapalı bir kapıyla baş başa kaldım. Sanırım bu da iyi oldu.

En azından vibratörüm var.

Yirmi Beşinci Bölüm

Letty

Kitabımla birlikte yatağıma yerleşiyorum. Çoğu gece başımı yastığa koyar koymaz uykuya dalıyorum ama hikâye inanılmaz ve bundan sonra ne olacağını bilmek zorundayım. Bu bir düşman aşık hikayesi ve nefretin aşka dönüşmesinden daha acı bir şey yoktur. Ve ben bunun için buradayım.

Üç partnerinin de onu aynı anda götürdüğü özellikle nefis bir sahnede, düşüncelerim Dax'e kayıyor.

Nasıl isterdi? Sert ve hızlı mı yoksa yavaş ve yumuşak mı? Belki de Goldilocks'un yaptığı gibi yapmalı ve en çok neyi sevdiğimi görmek için hepsini denemeliyim. Dürüst olmak gerekirse, bu adamla her şey doğru olurdu.

Zihnimde onun bir resmini canlandırıyorum. Ellerimi göğsünde ve zor kazanılmış kaslarının üzerinde gezdirdiğimi hayal ediyorum. O ağırlığını üzerime verirken tırnaklarımı sırtına geçirdiğimi. Bacaklarımı kalçalarına doladığımı ve kendimi onun sertleşmiş sikine sürttüğümü.

Vücudum ısınıyor ve seksim kayganlaşıyor.

Oyuncağımyı komodinden çıkardım. Açıp yorganın altına kaydırıyorum. Üzerimde sadece külot ve ince bir atlet var, bu yüzden oyuncağı hassas tenimin içine ve üzerine kaydırmak kolay. Gözlerimi kapatıyorum, bu his karşısında inliyorum. Klitorisimde yarattığı hisle kıvılcımlar çıkıyor.

Oyuncak yerine Dax'in bana dokunduğunu hayal ederken daireler çiziyorum. Kanepede içime bastırıldığı zamanki sert aletin verdiği hissi hatırlıyorum, koskocaman, hiç sahip olmadığım kadar büyük. Brandon'dan bile büyüktü.

Seksimin girişini okşarken inliyorum.

"Dax," kelimesi ağzımdan nefes nefese bir iniltiyle çıkıyor.

Odanın karanlığından bir hırıltı geliyor ve gözlerim hızla açılıyor.

Burada benimle birlikte biri var.

Kanım dondu. Kim var lan burada?

Gözlerim karanlığa alışıyor. Pencereden giren ay ışığı, yatağın ucunda duran güçlü bedenini aydınlatıyor.

Dax.

"Nasıl yaptın-"

"Durma," diyor.

Gözlerimi kısıyorum. Ciddi mi bu adam? "Göster bana."

Bu iki kelime içimde bir heyecan yaratıyor ve kalçalarımın arasında yanan bir ateşi tutuşturuyor.

Onun beni izlediği düşüncesi.

Neden bu fikre kapıldım ki? Daha bu sabah oğlundan ayrıldım ve burada kendime dokunmak ve onun izlemesine izin vermek üzereyim.

Örtüyü geri çektiğimde kalçalarım ve bacaklarım ortaya çıkıyor. Göğsüm hâlâ ince bir örtülü. Beni gördüğünde gözleri alev alev yanıyor. Elim hâlâ külotumun içinde, vibratörü tutuyor. Odanın sessizliği vızıltı sesini yükseltiyor.

"Çıkar onları, benim için ne kadar ıslak olduğunu göster, küçük kız." Sesi boğuk ve lezzetliydi.

Vibratörü külotumdan çıkarıp yanıma koyuyorum. Parmaklarımı külotumun kenarlarına sokuyorum, bacaklarımdan aşağı indiriyorum ve yatağın ucuna doğru tekmeliyorum. Onları alıyor ve cebine koyuyor.

Vay be.

"Ne cüretle adımı inletirsin? Ne kötü bir kızsın sen, kendini tatmin ederken beni hayal ediyorsun. Sana dokunduğumu, dudaklarımı vücudunda gezdirdiğimi, hatta belki seni becerdiğimi hayal ettin mi? Seni oğlumdan daha iyi becereceğimi bilmek seni tahrik ediyor mu?"

Elimde değil. Sözlerinin doğruluğu karşısında inliyorum. Çok fazla deneyimim yok ama Brandon hiçbir zaman iyi bir sevgili olmadı. Dax'in yanına taşındığından beri, onun yatakta ne kadar iyi olabileceğine dair pek çok kez hayal kurdum. Brandon'ın yavanlığına kıyasla başka bir dünyadan.

"Lütfen," diye soluyorum, bacaklarımı daha geniş açarak kendimi ona sunuyorum.

"Sana dokunmayacağım. Küçük kötü bir kız oldun. Sen kendini becerirken ben de seni izleyeceğim." Mavi gözleri her kelimedede daha da parlıyor. "Eğer uslu durursan, boşalmana izin vereceğim. Anladın mı?"

Homurdanıyorum ve çenemi çıkarıyorum. "Ciddi olamazsın? Buraya gelmeni ben istemedim. Kendimi tek başıma da tatmin edebilirim."

Yaklaşıyor, geliyor.

"Senin o akıllı ağzını cezalandırmak istiyordum. Bu gecenin o gece olmaması çok kötü. şimdi anladığına dair başını sallla."

Başımı sallıyorum.

Tabii ki başımı .

"Aferin kıızıma."

Bu iki kelime benim felaketim. Benimle böyle konuşmaya devam ederse bu adamın söylediği her şeyi yapmaya hazırım.

"Am dudaklarını aç, o dar amcığı görmek istiyorum."

Parmaklarımı amıma götürüyorum, yarığım boyunca gezdiriyorum, sonra iki parmağımla açıyorum, kendimi ona tamamen açıyorum.

Duygularım beklediğim gibi değil. Utanmadım, utanmadım. Amım eski erkek arkadaşımın babası için sergileniyor. Yasak ve çok ateşli.

İnliyor ve sanki kendini tutmak için harcadığı kısıtlamadan dolayı titriyor. Keşke yapmasa. Keşke o sıçramayı yapsa ve bana katılsa.

Gözleri amımda perçinlendi.

Sanki beni tatmayı hayal ediyormuş gibi dudaklarını yalıyor.

Bu bana eksik olduğunu bile bilmediğim bir güven veriyor. Brandon beni bu şekilde keşfetmekle hiç ilgilenmemiştir. Sikişmelerimizin çoğu hızlı ve sadeydi, beni sadece birkaç kez boşalttı. Zayıf ilişkimizin ve düşük özgüvenimin kendi cinselliğimin önemli bir faktörü olduğunu şimdiye kadar fark etmemiştim.

Ama Dax ile o kızıdan çok uzaklaştım. Sanki tamamen yeni bir insanım. Dax ile keşfetmekten başka bir şey istemeyen, cinsel açıdan kendine güvenen bir kadın. Aramızdaki bağ ve güven bu deneyimi ve zevki daha da artırıyor.

"Küçük kız, sırılsıklam olmuşsun. Ne zamandır erkek arkadaşının babası hakkında fanteziler kuruyorsun?"

Klitorisime her yaklaştıklarında iki parmağımı yarığımın üzerinde yukarı aşağı gezdirmeye devam ediyorum. Tanrım, o haklı, o kadar sırılsıklamım ki, amımdan kıcıma doğru aktığını ve çarşaf larımı kirlettiğini hissedebiliyorum.

"Cevap ver bana," diyor.

"Senin yanına taşındığımdan beri." İtiraf nefes nefese geliyor. "İyi ki artık erkek arkadaşın değil. Nedenini bilmek ister misin?" "Neden mi?"

"Çünkü artık benimsin. Bu amcık benim." "Dax, lütfen."

"Ah, küçük kız, yalvarışını duymanın nasıl bir his olduğunu hayal bile edemezsin. Dudaklarındaki ismim sadece meleklerin söyleyebileceği bir şarkı. Seni dizlerinin üzerinde döllerim için yalvarırken görmek için sabırsızlanıyorum."

Sadece onun sözleriyle bile boşalabilirdim. "Parmağını sok."

Yapıyorum. Bir parmağımı daldırıyorum ve inliyorum ama daha fazlasına ihtiyacım var. Bir parmak yeterli olmayacak.

"Göster bana."

Çıkartıyorum ve sularım elimden aşağı damlıyor.

"Tanrım bebeğim." Dudaklarını yalıyor.

"Hadi Dax, tadına bakmak istediğini biliyorum." Onu kararından döndürmeye kararlıydı.

Yumruklarını sıkarak çenesini kapattı. "Kötü kız, kararları ben veririm, sen değil." Ama takındığı şakacı sırtıta bana karşılık vermemden hoşlandığını söylüyor.

Pes etmediğinde suratımı
asıyorum. "İki parmak."

Uyku pantolonunun içinden etkileyici sertliğini avuçluyor. Ne kadar kalın, uzun ve kesinlikle mükemmel bir şekilde bana sürtündüğünü hatırlıyorum. Onun beni germesinin nasıl bir his olduğunu hayal ediyorum. Gözlerim kapanıyor, parmaklarımın içeri ve dışarı hareket eden her darbesiyle unutulmaya yaklaşıyor.

Nefes nefese ve onun sikini dileyerek, amıma bir parmak daha ekliyorum. "Gözlerini aç, küçük kız."

Onları açtığımda kendimi iki mavi alevli ısı cehennemine bakarken buluyorum. Eğer böyle devam edersek, ikimiz de alev alev yanarak öleceğiz. Birlikte. Ve ben de memnuniyetle onunla birlikte yanacağım.

"Üç parmak. Ben izin verene kadar gelemesin."

O kadar yüksek sesle inliyorum ki Eli ya da Callum'un duyacağından korkuyorum ama umursamayacak kadar kendimden geçmiş durumdayım. Gerilme hissinde kaybolmuş durumdayım. Dax'ın gözlerinin üzerimde olması ve bunun bende var olduğunu bilmediğim bir tarafı nasıl canlandırdığı. İzlenmeyi seviyorum. Onun beni izlemesini seviyorum.

"Vibratörü klitorisine getir."

Yanımda duran oyuncağı tamamen unutmuştum. Onu klitorisime götürüyorum ve dokunuşla içimden geçen elektrik hissi kalçalarımın yataktan fırlamasına ve dudaklarımdan bir inilti daha çıkmasına neden oluyor.

"Bunun için yalvar, küçük kız. Gelmene izin vermem için yalvar." "Dax, lütfen."

"Söyle küçük kız, yoksa gelemezsin. Buradan çıkıp gideceğim ve seni ağırlı bırakacağım. Uyuyamazsın. Ve kendine dokunursan bilmeyeceğimi sanma. Her zaman bileceğim."

Bu adamın üzerimdeki gücü dayanılmaz derecede lezzetli.

"Dax-p-p-lütfen gelmeme izin ver."

"Aferin kızıma."

Övgüsü içime bir zevk dalgası daha gönderiyor. Berbat durumdayım. Kendi kayganlığımdan oluşan küçük bir su birikintisi. Sadece Dax beni bu kadar ıslatabilirdi.

"Dördüncü bir parmak ekle, küçük kız." "Ne? Ama ben hiç-"

"Yap şunu küçük kız, seni sonuna kadar gerilmiş görmek istiyorum. Senin daracık amcığının içinde sikimin girip çıktığını ve amcığının beni öyle bir sıktığını hayal etmek istiyorum ki aklımı kaybedeceğim. Bunu istiyorsun, değil mi? Koca sikimle boşalmak istiyor musun?"

"Evet," diye inliyorum. Dördüncü parmağımın beni sınırlarıma kadar gerdiğini hissediyorum. Dört parmak mı? Aman Tanrım. Bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

"Çok yaklaştın. Çok iyi gidiyorsun. Ne kadar iyi bir kızsın."

Patlamak üzereyim. Daha fazla dayanamayacağım. Çekirdeğimin parmaklarımdan etrafında kasıldığını hissedebiliyorum, sanki sevgili yaşamı için tutunmaya hazırmış gibi - sadece efendisinin emir vermesini bekliyor.

"Benim için gel, küçük kız, şimdi."

Gerçek bir zevk patlaması merkezimden ayak parmaklarıma kadar akıyor. Dalgalar üzerimde yuvarlanırken gözlerimi kapatıyorum. Parlak, renkli, ılık göz kapaklarımdan arkasında parlıyor. Göbeğimin sıkışması durduğunda ve nefesim düzleştğinde, Dax'ı aramak için gözlerimi açıyorum.

Dax odadan çıkar ve elinde bir el havlusuyla geri döner. Yüzü aynı anda hem boş hem de çalkantılıdır.

"Seni temizlememe izin ver." Kaşlarım çatıldı.

Amımı temizlerken bez sıcak. Parmaklarımdan sertliğinden dolayı özellikle hassas bir noktaya dokunduğunda irkiliyorum. Eğilip tümseğimin tepesine yumuşak bir öpücük konduruyor. Tatlı ve nazik bir öpücük ve az önceki talepkâr adamın tam tersi. Bana bakıyor ama o beni silmeyi bitirirken gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Az önce yaptığımız onca şeyden sonra neden bu daha samimi hissettiriyor?

"Letty, bana bak."

Gözlerimi hemen onunkilere çevirmediğimde, iki parmağı çenemi hafifçe kaldırıyor. Yanımdaki yatağa oturuyor. Gözlerim onun çalkantılı gözleriyle buluşuyor ve içimde kabaran tüm duyguları saklayabileceğimi sanmıyorum.

"Sen çok güzel bir kızsın Letty, ama bu iş çok karmaşık. Çok fazla çizgiyi aştık. Az önce oğlumdan ayrıldın, babanın seni böyle düşündüğüm için beni öldüreceğinden bahsetmiyorum bile. Bırak..." devam ediyor, az önce yaptığımız şey yüzünden kendisiyle savaşıyor. "İstedığinin bu olduğunu bilmem gerek. Kendi kararlarını verebilecek yaştasın ama bunu senden duymam gerek."

Dudaklarımı onun dudaklarına götürdüğümde yüzümde bir gülümseme beliriyor. Öpücük, ilk öpücüğümüzde isteyebileceğim her şeye sahip. Bu sefer geri çekilmiyor ve sıcak dudakları sanki soluması gereken havaymışım gibi dudaklarıma yapışıyor. Biz

Nefes nefese, dağınık ve mükemmel. Şimdiye kadar çok yol kat ettik ve bu öpücük kaderin mührü gibi hissettiriyor.

Dillerimiz birbirine karışıyor ve içime yeniden sıcaklık dolmaya .

Dax'e sarılmak için hamle yaptım ama o geri çekildi.

O şakacı sırtış geri döndü. "Bu gece başka yok küçük kız. Biraz uyumaya çalışalım."

Surat asıyorum ama haklı olduğunu biliyorum.

Ama sonra aklıma bir fikir geldi. "Hey Dax? Neden benim odamdaydın?"

İç çekiyor. "İnlediğini duydum ve başka bir kısrak gecesi geçirdiğini sandım. Seni kontrol etmeye geliyordum ama... sonra ne olduğunu biliyorsun."

"Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

Burnumu öpüyor. "Sabah görüşürüz, güzelim."

Dax sessizce kapıyı arkasından kapattı ve ben de orada uzanıp az önce olan her şeyi gözden geçirdim.

Küçük bir çığlığı bastırmak için başımı yastığıma gömüyorum ve bacaklarımı tekmeliyorum. Vay anasını.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle arkama yaslandım. Bunu kesinlikle tekrar yapacağız.

Ama bir dahaki sefere, öyle bir yapacağım ki, çekip gidemeyecek. Sabırsızlanıyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

Dax

Ondan uzaklaşmak için kendimi kontrol etmem gerekiyor.

Odasının kapısı tıkırdayarak arkamdan kapanıyor. Her seferinde bir adım atarak, ona geri dönme, onu kollarıma alma ve gece boyunca ona sarılma dürtüsüyle savaşıyorum.

Duvarın içinden acı dolu bir ses duyduğumda neye uğradığımı şaşırdım. Letty'nin kâbuslar gördüğünü bildiğim için aceleyle odasına girdim. Kabusları beni endişelendiriyor. Uykusunda çılglık attıktan sonra odasına girdiğim ilk gece, rüyalarına giren enkaz hakkında bana sır verdi. Bu kadar değerli bir şeyi kaybetmenin verdiği suçluluk duygusu onu rahatsız ediyor, zihnini kemiriyor. Ancak tüm bunları bilmeme rağmen, benden bir şeyler sakladığını hissetmekten kendimi alamıyorum. O geceki olaylar hiç mantıklı gelmiyor. Aylardır ona koçluk yapıyorum ve hiçbir şey beni arabasının kontrolünü kaybedeceğine inandırmıyor, özellikle de onlarca kez gittiği bir yolda. Kendini tutuyor, bunu biliyorum ama bunun ne olabileceğine dair bir fikrim yok.

Böyle bir kazanın sadece vücudunuzda değil, zihninizde de yaratabileceği etkiyi ilk elden biliyorum. Direksiyon başına geri dönmem aylarımı aldı, kısmen fiziksel olarak araba kullanamadığım için ama çoğunlukla travma yüzünden. Kazadan sonra yarışlara geri dönemeyeceğimi biliyordum, en azından sürücü olarak. O sezondan sonra emekli olmayı planlamış olmamın bir önemi yoktu, seçim hakkım elimden alınmıştı. Direksiyon başına geri dönmek bana sadece bu gerçeği hatırlattı. Ama bunun üstesinden geldim, zihinsel engellerimin bazılarını hafifletmek için işe yarayan teknikler buldum. Letty de aynısını yapacak, sadece zamana ihtiyacı var ve hazır olduğunda ben de onun yanında olacağım.

Yatağında uzanırken aklım hâlâ başımda. Onu aklımdan çıkaramıyorum. Dağınık sarı saçları, tişörtünün içinden görünen sert meme uçları.

yatakta kıvranıyordu. Kokusu beni tatlı, boğucu bir pusla sarıyordu. Benim seductress. Daha önce kendini unutturacak kadar güzel bir şey görmemiştim. Kontrolü bana verme isteği, şimdiye kadar yaşadığım en ateşli şeydi. Her sızlanışı, her inleyişi benim içindi. Onu izlemekten hâlâ çok sertim ama kendimi okşamaktan geleceğini bildiğim mutluluğa teslim olmama izin vermeyeceğim. Hayır, zevkin acı verici kenarları onu aldığımda sadece daha sıcak hale getirecek. Her ne kadar istesem de, her ne kadar onun üstüne çıkıp ikimizin de arzuladığı coşkuyu ona vermek istesem de, bu gece o gece değildi.

Geri dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtik. Onu ilk kez babasının çatısı altında becermeme izin veremezdim. Matthew'u düşündükçe suçluluk duygusu kaplıyor içimi. Bizi asla onaylamayacaktı. Asla anlamayacaktı. Kimse anlamayacak. Ben onun iki katı yaşıdayım. Öğrenirse ne düşüneceğini hayal edebiliyorum. İtibarım mahvolacak ama sadece onun koçu olduğum için zaten zedelendi. Yirmi yıl boyunca inşa etmeye çalıştığım itibarım, bir kadın sürücüyü desteklediğim için çöpe gitti. Ama o, inşa ettiğim her şeyi kaybetmeye değer mi? Matthew ile olan arkadaşlığımdan daha fazlasını kaybedeceğim.

Buna değer mi?

Aynen öyle.

O her şey. Eğer bunu zaten bilmiyorsam, bu gece onu benim için çıplak görmek, onun geleceğini sağlamlaştırdı.

O benim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Letty

Eli ertesi sabah neredeyse kapımı kırıyordu. Koşarak içeri giriyor ve yatağın üzerine atlayarak beni sarsıntıyla uyandırıyor.

"Ne oluyor Eli?"

"Buna inanamayacaksınız," diye haykırıyor.

Telefonunu yüzüme doğru tutuyor. Telefonu aldığım da neye baktığımı anlamam biraz zaman alıyor ama sonra Smyrna pistini tanıyorum. Dün yarışırken çekilmiş bir video. Gerçekten daha dün müydü? Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Video, bitiş çizgisinde herkesi geride bıraktığımı gösteriyor ve ardından bir kadın medya sunucusuna geçiyor.

"Herkes gördü. Scarlett Hayes bu sezon ARCA Menard Serisinde gerçek bir yarışmacı olarak şekilleniyor."

Önündeki birine bakıyor, ancak "ARCA serisine giren ilk kadın yarışçı olan Scarlett Hayes'in bu sezon yarışması hakkında ne düşünüyorsunuz?" diye sorduğunda kiminle konuştuğunu göremiyoruz.

Kamera röportaj yapılan kişiye dönüyor ve bu kişi Brandon'dan başkası değil. Dünkü yarış kıyafetinin aynısını giyiyor. Saçları yarış kaskından dolayı dağılmış. Bunu dünkü yarıştan sonra mı kaydettiler? Dax ile aralarındaki patlamadan sonra mı?

"Bence yarış pistinde bir kadın görmek harika. Bazı kıdemli sürücülere yetişmek için önünde uzun bir yol var ama bence bunu başarabilir," diye yanıtlıyor Brandon.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Kamera tekrar sunucuya döner. "Bazıları ikinizin birlikte olduğunuzu söylüyor. Diziyi birlikte götüren çaylak bir çift. Bize bundan biraz daha bahsedebilir misiniz?"

Olamaz. Bunun nereye varacağını biliyorum. Medya her zaman hikayelerinde bir sonraki kırılma noktası ya da ilginç pist dedikoduları arar. İzleyiciler bir yarışının pist dışındaki ilişkilerini duymaya bayılırlar. İzlenme almanın en iyi yolu bu.

Brandon genişçe gülümsüyor, kadınları heyecanlandırdığını düşündüğü o külot düşüren gülümsemesini takınıyor ama bu beni sadece sinirlendiriyor.

"Scar ve benim geçmişimiz çok eskiye dayanıyor. Her zaman yakındık ve şimdi birlikte yarıştığımız için her geçen gün daha da yakınlaşıyoruz. Babam ona ekip şefi olmayı bile teklif etti." Brandon bizi mükemmel bir yarış ailesi olarak resmediyor.

Toplam. Tamamen. Saçmalık.

Keşke insanlar kapalı kapılar ardında neler olduğunu bilselerdi. Şimdi *Bu* hikaye çok izlenir.

Adam ilişkiyi ne doğruluyor ne de yalanlıyor, bu yüzden kamera sunucuya döndüğünde kadın sanki Willy Wonka fabrikasına altın bir bilet vermiş gibi kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyor.

Gözlerimi deviriyorum. Ne söyleyeceğı konusunda açıkça yönlendirilmiş, onu tanıyan herkes bunu anlayacaktır, ama kadın bunu yiyor.

"Piç kurusu! Bu röportajdan birkaç saat önce onu aldatırken yakaladım, onu yendiğimde kendini kaybetti, Dax'le kavga etti ve sonra televizyona çıkıp beni desteklediğini söyleyerek mutlu bir çift olduğumuzu mu ima ediyor? Bu ne lan?"

"Siktiğimin Brandon'ı," diye mırıldanıyor Eli.

Gülüyorum. Bunu kesinlikle şu anki mantramız haline getiriyoruz. "Siktiğimin Brandon'ı" diye tekrarlıyorum.

Sunucu tekrar konuşmaya başlıyor ve ben de dikkatimi tekrar röportaja veriyorum. "Brandon, sezon öncesi istatistiklerine göre muhabirler seni *Yılın Çaylağı*."

"Öldür beni şimdi," diye .

Sunucu devam ediyor, "Ama bazıları Scarlett'in zayıf olduğunu ve hayranlarına birkaç sürpriz yapabileceğini söylüyor. Sizce unvan için bir rakip olabilir mi?" Sunucu kayıtsız bir maske takıyor.

"Kahretsin, ateşle oynadığının farkında mı?" Eli diyor ki.

Ben de aynı şeyi düşünüyordum. Ev sahibi ya çok hesaplı ya da aptal.

Kamera Brandon'a kayıyor ve bir an için, gördüğümüz nazik gülümseme yerini soru karşısında tiksinti dolu bir ifadeye bırakıyor. Tekrar gülümsemesine rağmen, yüz hatları sert ve gözleri fokur fokur kaynıyor.

"Scarlett ve ben yıllardır yarışıyoruz, dolayısıyla beni şaşırtmak için yapabileceği hiçbir şey yok. Sezon öncesi istatistiklerimin sezon başladığında daha da iyi olacağından eminim." Brandon duraksıyor ve sorunun kendisini etkilemesine izin vermemek için büyük çaba harcıyor. "Ama bırakın en iyi erkek *ya da kadın* kazansın," diye bitiriyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Sunucu "İşte bu kadar," diye başlıyor ama ben videoyu . Yastıklara yığılıyorum ve Eli yanıma uzanıyor.

"Neden artık yarış sadece yarışla ilgili olamıyor?" diye soruyorum. "Çünkü seks ve drama satıyor. Duh," diyor Eli.

Bu zor bir gerçek ve sadece berbat. Medyayla konuşmak sporla birlikte geliyor. Dax ve ben bunun gibi röportajlar için hazırlanıyorduk. Ama acı gerçek şu ki yalan söylemekte iyi değilim. Ağzımdan çıkmayabilir ama yüzümün her yerinde yazacağı kesin.

Brandon bana tuzak kurmak için bu hatamı kullandı.

Beni herkesten daha iyi tanıyor ve bir yalanı yüzümden okuyabileceğinizi biliyor. Genelde oldukça açık sözlü bir insanımdır, yalan söylemek yerine her şeyi ortaya dökmeyi tercih ederim. Bu yüzden Brandon hakkında bir soru sorulduğunda iki yoldan birini seçerim.

İlkinden gerçekten nefret ediyorum. Brandon'la hâlâ bir çift olduğumuzu kabul ettiğim için kendimden nefret etmenin yanı sıra yalan söyleyebilir ve büyük olasılıkla feci şekilde başarısız olabilirim.

İkincisi, sadece kendim olmak ve söylediklerine rağmen onunla birlikte olmadığımızı nazikçe herkese bildirmek. Ancak bu seçenek daha fazla spekülasyon ve dedikoduya kapı açar.

Kazanmak diye bir şey yok.

"Biliyorum ama elimde değil. Sadece yarışmak istiyorum. Buraya kadar geldim ama daha gidecek çok yolum var. İlişkilerim benden başka kimseyi ilgilendirmez, o yüzden neden bu konuda birileriyle konuşmak zorunda olayım ki? Brandon'la birlikte olup olmadığım sorusunun iyi bir yarışçı olup olmadığım ile hiçbir ilgisi yok." Derin bir nefes alıyorum ve yavaşça bırakıyorum. "Sadece bu gibi saçmalıkların gerçekten önemli olan şeyleri gölgelemesini istemiyorum."

Parmaklarımızı birbirine geçirmeden önce elimi okşuyor. "Öyle olmayacak. Bir kez o yola girdin mi, kimse senin nasıl canlarına okuduğun ve isimleri nasıl ele geçirdiğin dışında başka bir şeyden bahsetmeyecek."

Homurdanıyorum. Eli her zaman beni düşüncelerimden çekip çıkarmanın ve güldürmenin bir yolunu bulmuştur.

"Ama cidden," diye devam ediyor. "İnsanlar her zaman konuşacak. Seni etkilemelerine izin veremezsin. Özellikle de lanet Brandon'ın. O sadece senin kuyruğuna takılmaya çalışıyor ve nedenini bilmek ister misin?"

Sırıtiyorum. "Neden?"

"Çünkü o pistteki tek gerçek rakibinin sen olduğunu biliyor ve dün bunun bir kanıtıydı. Korkuyor, Scar. Ve bir adam korktuğunda, umursamaz olur. Eninde sonunda çuvalalayacak ve ben de patlamış mısırla birlikte onun düşüşünü izlemek için orada olacağım." Elinde bir kâse tutup ağzına hayali patlamış mısır koyuyormuş gibi yapıyor.

Sahte patlamış mısırını çalmaya çalıştım ama beni kovdu.

"Kendi patlamış mısırını kendin al, hırsız!"

"Kaba," diyorum ikimiz de kıkırdarken.

Bana yan gözle bakıyor. "Peki, odanın neden seks koktuğunu konuşacak mıyız?"

"Sen ve *Cal* hakkında mı konuşacağız?" Eli'nin sesini taklit ediyorum.

"Touché, abla, touché."

Eninde sonunda ona Dax ile aramızda olanları anlatacağım ama henüz değil. Hâlâ çok yeni ve bir parçam bir süreliğine her şeyi kendime saklamak istiyor.

Hepimizin olan bir sır.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Letty

Havalar ısınıyor ve ağaçlar  i ek açıyor. Kışın güzel olduğunu d   n yorsa , baharda muhteşem oluyor. Sabah ko umuzda güneşi içime çekiyorum, yapabiliyorken her şeyi içime çekiyorum. Sezon birkaç hafta içinde ba layacak ve biz de sezonun büyük bir kısmında yollarda olacağız.

Sonunda Dax'in yanında ko abiliyorum. Bu sabah g l n etrafında uzun bir yol izleyerek rıhtıma vardık. Manzarayı seyrederken su  i emden bir yudum alıyorum. G l pitoresk, yaprakların rengini ve ağaçların arasından görünen güneşi yansıtır.

Sezon ba lamadan önce hangi röportajları yapmam gerektiğini ve Brandon'la ilgili herhangi bir konuşmayı nasıl ele alaca ımızı tartı tıktan sonra dün gece geç saatlerde kulübeye döndük. Callum, Eli ve ben artıları ve eksileri tarttık. Callum aslında konuşmada çok yardımcı oldu. Hayatı boyunca medyanın önünde olmuş ve birçok halkla ilişkiler ko uyla  alı mı  biri.

Dax konuşmaya katılmış olsa da, gece buluşmamızdan bu yana karakteristik olmayan bir sessizlik içinde. Çizgiyi a tı ımız için sıkıntılı olduğunu söyleyebilirim ve oğlunun serpintileriyle u ra mak meselelere yardımcı olmuyor.

İstediuimin bu olduğunu bildiğinden emin olmak istiyorum. İstediuim kişinin o olduğunu. Brandon'la ya adı ım şey, Dax'le kurdu um ba ın yanında s n k kalıyor. Bana g r ld   m  ve değer verildi imi hissettiriyor. Beni geride tutmuyor. Beni daha iyi olmaya itiyor.

Korkunç bitebilir mi? Evet. Benim iki katım ya ında mı? Evet,  yle. Ama  u anda bunların hiçbiri önemli değil. En azından benim için.

Su  i emi yere bırakıyorum ve g le doğru yürümeden önce ayakkabılarımı ve  oraplarımı çıkartıyorum. İskeleye ilk adımı attı ımda omzumun üzerinden bakıyorum. Dax'in gözleri çoktan üzerimde. Yava  a ellerimi g le doğru kaldırıyorum.

gömleğimin kenarından tutup başımın üzerine kaldırıyorum. Bezi düşürmeden önce parmaklarımın arasından sarkıttığımda gözlerim hâlâ Dax'e kilitlenmişti.

"Letty..."

Sütyenimi çıkarıp tahtaya bırakmadan önce birkaç adım atıyorum. Serin hava tenimi okşuyor ve meme uçlarımın sert tepeler oluşturmaya neden oluyor. Ilık güneş tenimi okşuyor ve ışınları içime çekiyorum.

Eğilip parmaklarımı koşu şortumun yan tarafına geçiriyorum ve külotumla birlikte ayaklarımın dibine kadar çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Dax sessizce sorar.

Ona dönerek çıplak bedenimin tamamını görmesine izin veriyorum. Dudaklarını yalarken gözleri kıvrımlarımda geziniyor.

Sırıtiyorum. "Yüzmek için güzel bir sabah, sence de öyle değil mi?"

Cevap beklemeden geri dönüyorum ve koşmaya başlıyorum. Suyu düştüğümde soğuk tüm duyularımı sarsıyor. Nefes nefese yüzeye çıktım ve gözlerimdeki suyu sildim. İskeleye baktığımda Dax'in orada durmuş bana gülümsediğini görüyorum.

"Soğuk mu?" diye soruyor.

"Donuyorum. Gelip beni ısıtman gerek. Bilirsin, vücut ısısı falan. Hipotermiden ölmemi istemezsin, değil mi?"

Gömleğini kaldırır ve başının üzerinden çeker. Şakacı bir sırıtışla, "Hayır, bunu istemeyiz," diyor.

Ben kendi kişisel striptizimin tadını çıkararak izlerken o her bir giysisini çıkarmaya devam ediyor. Ona saatlerce bakabilirim ve bu adamın vücudundaki her kıvrımı ve kas dalgalanmasını görmekten asla yorulmam. Teni güneşten altın sarısı ve mavi gözleri ıslıl ıslıl parlıyor. Dövmeler göğsünden aşağıya doğru kıvrılıyor ve boxer külotunun içinde kayboluyor. Duraklıyor, parmakları lastiğe takılıyor ama henüz çıkarmıyor.

Gözlerim ona dönüyor ve o bağlantı yerine oturuyor. İkimiz de sessizce iletişim kuruyoruz.

Bunu yapıyor muyuz?

Başımı salladım.

O da başıyla onaylıyor ve boxer'ını çıkarmak için eğiliyor.

Ayağa kalktığında o muhteşem aleti ilk kez görüyorum. Uzun, kalın ve bir şekilde hayal edebileceğimden daha büyük. Daha şimdiden yarı sertleşmiş halde kendini kavırıyor ve yavaşça elinin içine doğru itiyor. Parlak bir şey gözüme çarpana kadar elinin heyecan verici hareketini izliyorum.

Vay anasını. Aleti delinmiş.

Ona bakarken gözlerim kocaman açılıyor. Aletin ucundan yukarıdan aşağıya doğru bir çubuk uzanıyor ve her iki ucunda da metal bir top var.

Bunu içimde hissetmek istiyorum.

Kanarya yakalamış kedi gibi sırttan Dax'e dönüp bakıyorum.

Kaşlarımı kaldırarak onunla alay ediyorum, "Geliyor musun, musun?"

"Küçük kız, o akıllı ağzını iyi bir şekilde kullanmak için sabırsızlanıyorum."

Bana *küçük kız demesinde* çok yasak ve seksi bir şey var.

"Beni iyi vakit geçirmekle kışkırtma, Dax."

Suya atlıyor ve sıçrama sesiyle gözlerimi kapatıp su yüzüne çıkmasını bekliyorum. Birkaç saniye bekledikten sonra nereye gittiğini görmek için suyun altına bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. Saniyeler geçiyor ve ben paniklemeye başlıyorum. Ya boğuldu ya da bir şey tarafından yenildi... Ne olduğunu bilmiyorum.

Gölde büyük bir şeyin gizlendiği düşüncesi beni ürpertiyor, bu yüzden bir şey bacağıma dokunduğunda kendi ayı kovucu çığlığımı çıkarıyorum. Ama işe yaramıyor. Canavar bacağıma tekrar yakaladı ve bu

suyun altına çekiliyorum. Su ağzıma doluyor ve burnuma batıyor. Bacağımı kavrayan şeyi tekmeliyorum ama kurtulamıyorum.

Ölmek için onca yol varken, bunun olacağını tahmin etmemiştim.

İki büyük el gövde mi sarıp sırtımı sert bir göğsün içine çektiğinde, nispeten kısa hayatımın anıları gözlerimin önünden geçiyor. Yüzeye çıkıyoruz ve nefes nefese , aynı zamanda bir ciğer dolusu su öksürüyorum. Dax, çocukları bir şey yerken boğulan ebeveynlerin yaptığı gibi sırtımı sıvazlıyor ve bir yandan da kıkırdıyor.

Öksürükler arasında "Sen tam bir siksın,"

diyorum. "Evet, büyük bir sikim var."

"Bu-öksürük-öksürük-benim söylediğim şey değil!"

"Bu onu daha az doğru yapmaz." Onun bu yeni ukala yanını seviyor muyum yoksa nefret mi ediyorum karar veremiyorum.

Ondan uzaklaşmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor. Vücutlarımız aynı hızda ve kıyafetlerimiz olmadan soğuk suyun içinde nefis bir sıcaklık var.

Saçımı bir omzuma doğru itiyor ve eğiliyor. "Özür dilerim," diyor kulağıma ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Hayır, değilsin," diye tükürüyorum öfkemi kontrol altında tutmaya çalışarak ama dudakları tenime değdiğinde tüm mantık pencereden uçup gidiyor.

"Biliyorum."

Yüzünü görmek için başımı yukarı kaldırdım.

Sırıttıyor. "Ama bu telafi edemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Gövde mi saran eller yukarıya doğru uzanıyor ve göğüslerimi avuçluyor. Onları avuçlarken başımı omzuna yaslıyorum. Göğüs uçlarımı baş ve işaret parmaklarının arasına alarak hafifçe çimdikliyor.

Dokunuşuyla inledim. Hassas meme uçlarım, boynumdaki dudakları ve yavaş daireler çizen parmaklarıyla boşalabilirdim.

"Çıkardığın küçük seslere bayılıyorum. Her nefes alışını. Her inilti. Her inleme sana olan arzumu besliyor. Büyümüş olarak kulübeme girdiğin andan beri seni istiyorum. Tanıdığım küçük kız ile dönüştüğün kadını bağdaştıramadım ama bu seni istememe engel olmadı."

Ağzından çıkan her kelimeyle daha da ıslanıyorum. Kalçalarımı onun sert aletine doğru itiyorum ve kendimi ona sürtüyorum. Boynuma doğru iniliyor ve bu ses içime bir sarsıntı gönderiyor. Sağ elini karnımdan aşağıya, bacaklarımın arasındaki boşluğa doğru uzatırken zevk daha da yükseliyor.

Patlamamın uzun sürmeyeceğini biliyorum.

Parmakları kıvrımlarımın arasından kayarken inlemelerim daha da yükseliyor. İki yüzgeç aynı anda içime giriyor ve orgazmım yüzeye çıkarken haykırıyorum. Amım parmaklarını sıkıyor, onu daha derine istiyor.

"Bu kadar duyarlı olmana bayılıyorum. Kukun çok sıkı bebeğim, sikimin etrafında nasıl hissettirdiğini görmek için sabırsızlanıyorum."

"Evet," diyorum, nefes nefese, orgazmımın doruğundan inerken. "Ben de bunu hissetmek istiyorum."

Bir elimi arkama uzatıp sikini kavırıyorum. Sert ve kalın olan siki, ben onu okşarken elimde nabız gibi atıyor. Ucuna ve deliğine ekstra dikkat gösteriyorum, dudaklarından bir inilti çıkarıyorum. Göğsü yükselip alçalıyor ve nefesi kısa pantolonlarla geliyor. Delinmiş ucunun her sıyrılışında seğiriyor ve merak ediyorum, içerideki o büyülü noktayı okşarken benim için de aynısını yapacak mı?

Parmakları hala yavaş ve tembel bir ritimle içimde hareket ediyor, ama istediğim onun parmakları değil.

"Seni istiyorum,

Dax." "Hmmm,"

diyor.

Bir sonraki orgazmın yaklaştığını hissedebiliyorum-ikimiz de yaklaşıyoruz. Elimi bir tirbuşon hareketiyle çeviriyorum, sikinin şiştiğini ve vücudunun titrediğini hissediyorum. Kendi arzusu elini yönlendiriyor, başparmağını klitorisimle oynamak için kullanırken parmaklarını hızlandırıyor.

"Dax, lütfen," diye yalvarıyorum.

Hırlıyor. "Yalvarmanı duymayı ne kadar sevdiğimi biliyorsun, küçük kız." "Lütfen," diyorum tekrar.

Parmaklarını içimden çıkarırken, kaybettiğim için inliyorum. Yüzümü ona dönmem için beni döndürüyor ve ben de hemen kollarımı boynuna, bacaklarımı da kalçalarına doluyorum. Kıçımın bir yanağını öyle sert avuçluyor ki, yarın sabah aynada her bir parmak izini göreceğimi biliyorum. Diğer eli yanağımı okşuyor ve ben de gözlerinin içine bakarak dokunuşa doğru eğiliyorum. İkimiz de nefes nefese kalmış, diğerinin ilk hamleyi yapmasını bekliyoruz.

Ne istediğimi itiraf etmekten utanmıyorum. *Kimi* . Bu adamı istiyorum ve istediğimi alacağım.

Boynunu daha sıkı kavrayarak yavaşça eğildim. Dudaklarımı onun dudaklarının üzerinde gezdiriyorum.... ama henüz almıyorum. Alt dudağını dişlerimin arasına alıyorum ve ısırmadan önce hafifçe çekiştiriyorum. Eli boynumun arkasına geçiyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpmadan önce beni daha da yaklaştırıyor. Bu nazik değil. Hayır, bu saf bir arzu ve bastırılmış bir saldırganlık. Eli saçlarımı kavıyor ve başımı geriye yatırarak öpücüğe hükmediyor.

Dillerimiz hakimiyet için birbiriyle savaşıyor. Daha önce hiç böyle öpülmemiştim. Elbette, öpüldüm ve iyi öpüldüm ama hiçbir şey Dax'ın dudaklarıyla kıyaslanamaz. Öpüşmelerde sonun başlangıcı. Beni tüketmesine izin verdim.

Kıyıya, sudan çıkıp kulübeye doğru ilerlerken beni kollarının arasına alıyor ve öpüşmeyi hiç kesmiyor. Kapıyı iterek açtı.

mutfak kapısı, içeri girdi ve beni adaya oturttu. Aralarında durabilsin diye bacaklarımı açıyorum.

Gözlerinde bir sürü soruyla bana bakıyor.

"Letty, zaten çok ileri gittik. Eğer daha ileri gidersek, geri dönüşü olmaz. Bunun ne anlama geldiğini anladığından emin olmak istiyorum. Bu karmaşık ve kolay olmayacak. İnsanlara kendimizden bahsedemeyeceğiz. Bunu halktan, gazetecilerden, hayranlarınızdan, ailemizden ve arkadaşlarımızdan saklamak zorunda kalacağız. İkimiz için de kolay olmayacak. Seni istiyorum ama istediğin bu değilse çekip gitmeye hazırım."

Bazen bu tatlı ve şefkatli adamı çoğu zaman takındığı huysuz ve seksi kişiliğiyle bağdaştırmak zor oluyor. Dax çok şefkatli ve düşünceli biri ve benim için duyduğu endişeyi ve ilişkimizin doğurabileceği sonuçları gerçekten takdir ediyorum. Diğer yanım, eşini sahiplenmeye hazır dişi kurt, onun bu kadar çok düşünmeyi bırakmasını ve beni hemen becermesini istiyor.

Ben de konuşmasına izin verdim. "Becer beni, Dax."

Kalçalarımı kavrayıp öne doğru çekerken bakışları ilkelleşiyor. Adaya geri düşüyorum ama başım granite çarpmadan beni yakalıyor. Bacaklarımı yana açarak, her bir öpücükler konduruyor. Bu açıdan, uyluklarımın arasından sadece başının üst kısmını görebiliyorum. İçimi bir huzursuzluk kaplıyor ve kaçmaya çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun?"

Dondu kaldı. "Bu tatlı amcığı yalayacağım. Gel buraya."

Duraksadım. "Hiç-" Birdenbire utangaç ve deneyimsiz hissetmeye başladım.

Başını eğiyor. "Yani bana daha önce hiç amını siktirmedeğini mi söylüyorsun? Oğlumun," sesi sertleşiyor ve omuzları geriliyor. "Brandon hiç mi?"

Brandon'la sikişmekten bahsedince irkildim. Babasının önünde çıtırçıtlak yatarken düşünmek istediğim son şey Brandon'ı becermek.

Başımı sallıyorum. Erkek arkadaşlarımdan hiçbirini benimle yatmak için zaman ayırmamıştı. Bu, okuldaki kızlar arasında yaygın bir şikayetti. Erkekler sevişmeyi sevmezdi ama yine de bizden sevişmemizi beklerlerdi. Pislikler.

"Benimle dalga mı geçiyorsun? Lanet olası ahmak. Ne kaybettiğini bilmiyor, değil mi? Ve asla da bilmeyecek," diyor, sanki bir sözden çok bir gerçekmiş gibi.

Elleri kalçalarımda kenetlenerek beni kendine doğru çekiyor. Her öpücük içimde bir şok etkisi yaratıyor ve sonunda tümseğimin tepesine bir öpücük kondurana kadar bacağımda bir yol açıyor.

Dilini yarığım boyunca yukarıdan aşağıya doğru gezdiriyor ve ben de yüzüne doğru eğiliyorum.

"Çok tatlı, nektar gibi. Tadının nasıl olduğunu bilen tek kişinin ben olduğumu bilmenin beni ne hale getirdiğini bilemezsin. Bunu tek kişi."

Dilini klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve bir coşku dalgası gelgit gibi yeniden ortaya çıkıyor. Göğüslerimi avuçluyorum, meme uçlarımı çekiyorum ve zevk yoğunlaşıyor.

"Tanrım, böyle çok güzel görünüyorsun. Benim için kızarmış ve damlıyor. Arzunun dibine vurmuşsun. Her şey boka sardığında, bu anı sonsuza dek aklımda kalacak."

Klitorisimle ilgilenmeye devam ederken aynı anda bir parmağını içime kaydırduğunda beynim kısa devre yapıyor. Kalçalarım hareket etmeye başlıyor, yüzünü sikiyorum.

"İhtiyacın olanı al, küçük kız. Kullan beni." Sözleri klitorisimde titreşiyor.

Onun dudakları benim felaketim.

Kalçalarım daha hızlı hareket ediyor. Tezgâhın kenarına tutunmak için kollarımı yukarı uzatıp kaldıraç olarak kullanıyorum. Yaklaşıyorum. Şok dalgaları merkezimden ayak parmaklarıma kadar yayılıyor. İkinci bir yüzgeç eklediğinde amım spazm geçiriyor ve içten dışa yanarak patlıyorum. Orgazm beni ele geçiriyor ve kesiyor. Dax klitorisime saldırmaya devam ederken ağzımı sessiz bir çığlıkla açıyorum, ta ki amım gevşeyene ve ben dünyaya geri dönene kadar.

"Lanet olsun," diye nefes nefese kaldım. "Yani tüm bu zaman boyunca buna sahip olabilir miydim? Vay anasını. Bu beni gerçekten kızdırıyor."

Dax kıkırdar. "Bir erkeğe ihtiyacın vardı, bir çocuğa değil." "Bunu yüksek sesle mi söyledim?"

"Evet, hâlâ konuşuyorsun."

Dirseklerimin üzerinde yükseliyorum ve üzerimde duran Dax'ın görüntüsüne bakıyorum. Dax dudaklarını yalayıp tadıma bakarken sularım yüzünde parlıyor. Bu kadar şehvet dolu, hayvani ve seksi bir şey bulacağımı hiç düşünmemiştim. Onu benim ve sadece benim olarak işaretledim. Eğer kurt olsaydık, diğer tüm dişileri uyarmak için yanında taşıdığı *benim* kokum olurdu. Çok doğal ve vahşi ama bir o kadar da basit bir şey.

Dax eğilirken elleri kalçalarımın üzerinde geziniyor. Karnımdan göğüslerime doğru öpücükler gönderirken siki amımla aynı hizaya geliyor. Şaftına sürtünürken onu daha yakına çekmek için bacaklarımı etrafına sarıyorum. Meme uçlarımı sırayla emmeden ve çimdiklemeden önce her bir göğsümü öpüyor. Ellerimi saçlarında gezdiriyorum, onu göğüslerime yaklaştırmak için saç tellerini çekiştiriyorum. Dişleri meme ucumu sıyrıyor ve sırtımı eğerek inliyorum.

Dudaklarını dudaklarımla birleştirmeden önce dilini boğazımda gezdiriyor. Tırnaklarım sırtına batıyor ve öpüşürken inliyor. Kolunu aşağıya doğru

merkezime doğru hizalanmadan önce sikini kavramak için.

Öpüşmeyi kesip tek hamlede içime girerken gözlerimin içine bakıyor. Gözlerim geri yuvarlanıyor. Amım Dax'in sikinin etrafında sınırına kadar geriliyor. Bu muhteşem.

Gırtlaktan gelen iniltisi beni ihtiyaçla dolduruyor.

"Vücudun benim için yaratılmış, küçük kız."

O kadar ıslağım ki kolayca girip çıkıyor. Daha sert. Daha hızlı.

Eli boğazıma dolanıyor ve beni sıkıyor. Piercingi içimin derinliklerindeki o noktaya vuruyor ve ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden oluyor. Bizi zevkin yeni doruklarına tırnaklarım sırtına batıyor.

Seks hiç böyle hissettirmemişti. Ezici ve her şeyi tüketen.

Boynumdaki eli her itişinde daha da sıkılaşıyor. Aşırı güçlü olma hissi iç duvarlarımın onun etrafında kenetlenmesine neden oluyor.

"İşte böyle küçük kız, dar amcığınla sikimi boğ."

Nasıl olduğunu bilmiyorum ama her kelimedede daha da ıslanıyorum. Kavernöz odaya karşı sert olan sevişmemizin sesleri, her nefesin ve inlemenin yankılarını bize geri gönderiyor.

Boynumu daha sert kavırıyor ve biliyorum yarın onun yüzgeçlerinin morluklarını kolye olarak takacağım. Dünyanın görmesi için bana verdiği her izi gururla sergileyeceğim.

"Benim için gel, küçük kız. Sikimin her yerine fışkırt."

Sikinin etrafında patladım. Amım onu çok sıkı kavırıyor, derinlere çekiyordu. Tükenene kadar orgazmımı dalga dalga yaşıyorum. Boğazımı serbest bırakıyor ve büyük nefesler alıyorum.

İçimden çıkarken sikini kavırıyor, eline doğru sarsılırken inliyor. Döl amımın üzerine püskürüyor, ılık sıvının beni kıcımdan kapladığından emin oluyor.

klitorise. Sanat eserine hayranlıkla bakıyor. Uğursuz bir sırıtış dudaklarını çekiştiriyor.

Dölüyle kaplı halime bayılıyor. Beni onun olarak işaretliyor.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Ah Letty, seninle ne yapacağım ben?"

Ben de ona gülümsüyorum. "Bunu kesinlikle tekrar ve tekrar ve tekrar yapıyorsun."

Kıkırdıyor ve elini tutmam için bana uzatıyor. Beni tezgâhtan kaldırıp gelin gibi duşa taşıyor ve orada sevişmemizin kalıntılarını nazikçe yıkıyor.

Ve sonra beni tekrar katlar.

O gece yatağında uzandık. Beni saran kolları sıcak bir beyazlık gibi ve nefesi boynumu gıdıklıyor. Penceresinden duyabildiğim orman seslerini dinleyerek uzanıyorum. Uzakta bir çakal ağlıyor ve bir baykuş ötüyor. Geyikler su içmek için göle doğru ilerliyor, yaprakları hışırdatıyor. Sakinleştirici ve yatıştırıcı.

İçimde kabaran enerjinin tam tersi. Koçumu becerdim. Brandon'ın babasını becerdim. Babam yaşında bir adamla yattım. Dışarıdan sakın ve toparlayıcıyım ama içimde çıldırıyorum. İstedğim şey buydu. Garajdaki o günden beri Dax'i istiyordum. Dax'le aramızdaki kimyayı daha önce hiç yaşamamıştım. Ama bu sadece seksle ilgili değil. Dax bana inanıyor. Sadece zamanla ve birbirimize duyduğumuz saygıyla oluşabilecek bir güven inşa ettik.

Sevişmemizi patlayıcı hale getirdi. Beni yeni zirvelere taşıırken hareketlerimiz akıcıydı. Bacaklarımın arasındaki başını düşünerek kalçalarımı birbirine kenetledim. Tanrım, o dille yapabildikleri gerçek dışı. Utanç ve sinir bir yana, beni ilk tadanın Dax olmasını seviyorum. Biz

Birlikte harika bir anı paylaştık. Ama sonra onun sözleri aklıma geldi ve içimdeki yanan ateşi soğuttu.

Birlikte olamayız. Kimse bilmemeli. Bu
bizim küçük kirli sırrımız olmak zorunda.

İçimde filizlenen acıyı görmezden geliyorum. Bunu ben seçtim. Dax'i seçtim.
Bu yüzden onu her şekilde alacağım.

Brandon'ın babasını becerdim ve bundan çok hoşlandım.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Letty

Sezonun ilk yarışına kadar geçen haftalar antrenmanlar ve görüşmelerle geçti ama bugün nihayet arabamı görebileceğim. Dax onu birkaç gün önce boyanması için bıraktı ve ben de nasıl göründüğünü görmek için sabırsızlanıyordum.

Jamison bizi boya atölyesinde yüzünde kocaman bir gülümsemeyle karşılıyor. Araç Unrefined Beauty logosunu sergileyecek, bu yüzden tasarımcılarla çalışırken ekstra özen gösterdi.

"Arabayı görmeye hazır mısınız?" Sorarken Jamison'ın yüzü aydınlanıyor.

Ayak parmaklarımın üzerinde zıplayarak, "Evet!" diyorum.

"Ben de gördüm. Yani tasarımı gördüm ama henüz bizzat görmedim."

Dükkânın arka tarafına doğru yürürken elimi tutuyor.

"Hey, koca adam," diyor Jamison omzunun üzerinden Dax'e bakarak, gözleri onu içine çekiyor. "Bugün iyi görünüyorsun, bu yeni bir fanila mı?"

Başımı sallayarak yüksek sesle güldüm. Kim demiş bunu?

Dax homurdanıyor ve içimdeki kurt onun cevap vermeyişine seviniyor.

"Gerçekten mi Jamison?" Azarlıyorum. "Bu hayatımda gördüğüm en kötü tavlama cümlesiydi. duydu."

Kaşları çatıldı. "Ciddiyim. Ekose giymiş bir erkeğin bu kadar seksi göründüğünü hiç görmemiştim. Grrr," elini havayı pençelemek için kullanarak sahte bir şekilde hırlıyor. "Beni avlamak istersen ayı olmaya da meyilli olabilirim."

"Jamison-" diye başlıyorum ama Dax'in yanıtı sözümü kesiyor. Garajda durduk ve tasarımcıyı bekledik.

"Benim dağ aslanı, senin de tavşan olmana ne dersin? Bu sabah kendimi çok aç hissediyorum," diyor Dax. Ama Jamison'a değil bana bakıyor. Yanaklarıma doğru yükselen sıcaklığı hissedebiliyorum.

"Ohh," Jamison coos. "Sapıkça! Gittiğin yeri seviyorum." Ama onun yerine bana baktığını fark ettiğinde sözlerinin hiçbir sıcaklığı kalmadı.

Onu.

Arkamı dönüyorum. Bu sabah kafasının bacaklarımın arasında olduğunu ve beni kahvaltısı olarak yediğini hatırladığımı gizlemek için kötü bir girişim. Uyanmak için yeni favori yolum.

"Hey, Jamison," diye selamlıyor tasarımcı Rhett, garaja vardığımızda. Gözleri kocaman ve gülümsemesi çok geniş. Bu onu sahibini karşılayan bir golden retriever gibi gösteriyor.

"Hey Rhett," diye karşılık veriyor Jamison ama gülümsemesi gözlerine ulaşmıyor. "Dax ve Letty'yi hatırlıyor musun?"

Gözleri ona sabitlenmişti ve onları ayırmak için mücadele ediyordu. "Ah, evet, sürücü ve ekip şefi. Araba hemen şurada."

Arabanın kumaş bir örtüyle kaplandığını gördüğümde Noel sabahındaki bir çocuk gibi oluyorum. "Jamison'ın tasarım konusunda harika bir gözü var," diyor Rhett, iltifatlarını sıralarken gözleri yeniden ona dönüyor. "Şefkat isterdi ve hayır cevabını kabul etmezdi. Kesinlikle sorumluluk sahibi bir kadın ve ben buna bayıldım."

Tamam, bu iş garipleşmeye başladı.

Jamison'a yan gözle bakıyorum. "Duydun mu Jamison? Sorumluluk alan kadınları *seviyor*."

Yan tarafıma dirsek attı. "Kapa çeneni," diyor sıkılmış dişlerinin arasından.

"Rhett," diye sorarken Jamison'ın sesi çok sakindi, "Bizi bir dakika yalnız bırakabilir misin?"

"Oh, ah, evet. Sorun değil. Bir şeye ihtiyacınız olursa bana haber verin. Hemen şurada olacağım." O yöne doğru yürümeden önce ofisi işaret ediyor.

Kulak mesafesinden çıkar çıkmaz kahkahayı patlattım.

"Jamison, zavallı adamın acısına son ver," diye onu kışkırttım. "Siz ikiniz ne tür bir '*tasarım*' yapıyordunuz?"

"Kapa çeneni Scar, o çok tatlı."

"Uh huh. Eminim şeker çubuğunun tadına bakmanızı çok isterdi."

Duraklıyoruz, ikimiz de kıkırdamaya başlamadan önce sözlerimi sindirmeye çalışıyoruz.

"Kahretsin kızım, bunun içine doğru yürüdüm. Bu iyiydi." Yumruk atmam için parmaklarını havaya kaldırdı.

"İkinizin de işi bitti mi?" Dax arkadan seslendi ve tekrar kıkırdamaya başladık.

Derin bir nefes alıyorum ve yüzüme sert bir ifade yerleştiriyorum. "Jamison, penisler hakkında konuşmayı kes. Bu ciddi bir mesele."

Kendini toparlıyor, dirseklerimizi birleştiriyor ve omuz silkiyor. "Peki," diye iç geçiriyor. "Sikler hakkında daha sonra konuşabiliriz."

Dax, "Hayır, şimdi ya da sonra penislerden söz edilmeyecek," diyor.

"Ohh, biri kıskanmış," diye fısıldıyor kulağıma, ama üçümüzün de duyabileceği kadar yüksek sesle. "Sanırım siki hakkında *konusmamızı* istiyor."

Jamison'ın dudaklarında Dax'in sikinden bahsedilmesinden rahatsız oluyorum ve yanaklarım kızarıyor. Jamison'ı seviyorum, gerçekten, ama onun flörtöz davranışları bazen biraz fazla olabiliyor. Ve şimdi Dax ve ben -her neyse artık- kıskançlığımı gizlemeyi daha da zorlaştırıyor.

Sinirlenen Dax, "Ben öyle demedim. Şimdi arabaya bakabilir miyiz?"

"Evet, araba tabii ki." Harekete geçer. "Dax, bu şerefe nail olur musun?"

"Tabii, eğer bu işi biraz daha hızlandıracaksa," diye homurdanıyor bezi almak için hareket ederken.

"Bunun senin için büyük bir şey olduğunu biliyorum," diyor bana, ses tonu ciddi. "Ama bu benim için de büyük bir mesele. Bu şirketi sıfırdan ve en başından itibaren ben kurdum."

Başlangıçta bunun dünyanın dört bir yanındaki kız çocukları ve kadınlar için bir ışık olmasını istedim."

Bana dönüyor, kollarımız hâlâ bağlı. "Bunu yapmama yardım ediyorsun, Scar. Bu ve çok daha fazlası. Dünyaya neler yapabileceğini göstermeni görmek için sabırsızlanıyorum."

Dax bezi çekip alıyor ve hayatım boyunca hayalini kurduğum şeyi ortaya çıkarıyor. Derin bir nefes alıyorum, dışarı taşmakla tehdit eden duygularımı dizginliyorum. Boğazım sıkılıyor ve bir elimi kalbime kendimi tutmaya çalışıyorum. Etrafımdaki her şey yok oluyor ve ben sadece kendi yarış arabasının hayalini kuran o küçük kız oluyorum.

"Aman Tanrım," diye
fısıldadım. Arabam. *Yarış*
arabam.

Yan taraflar yanık kırmızı renkte ve kapılarda beyaz renkte 11 rakamı göze çarpıyor. Ancak gözlerimi alan ön ve arka kısımlar. Koyu pas rengi, kırmızı, pembe, turuncu ve sarıların farklı tonlarına, ardından da kaputu ve ön çamurlukları kaplayan geometrik bir desenle mavilerin ve yeşillerin daha koyu tonlarına dönüşüyor. 3D tasarım, aynı anda hem kadınsı hem de sert bir sanat eseri.

Kaputun üzerinde *Unrefined Beauty* (*Rafine Edilmemiş Güzellik*) yazmaktadır. *Unrefined*'in yazı tipi rustik ve bitmemişken, altındaki *Beauty* kelimesi modern bir baskıdır. *Unrefined*'daki 'i' harfinin arkasında bir plumeria çiçeğinin silik şekli yer alıyor. 'i' çiçeğin merkezidir ve taç yaprakları onu yıldız benzeri bir şekilde çevreler.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum.

"Evet, çizimlerden bile daha iyi." Kolumu sıktı. Bu bebeği piste çıkarıp ona hava atmak için sabırsızlanıyorum.

"Hadi, onu kontrol edelim." Arabaya doğru yürürken dirseğini kendime çektim.

Parmaklarımı kaputun üzerinde gezdirirken logonun ve renklerin karmaşık tasarımına hayran kalıyorum. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Genelde yarış arabaları bir ya da iki ana renkten oluşan basit bir tasarıma sahiptir ama bu benzersiz ve arabayı diğerlerinin arasından sıyrıp öne çıkaracak. Fotoğrafını çekip Eli'a mesaj atıyorum.

Beni yuvarlanırken görünce nefret ediyorlar.

Kahretsin! Kızım, o arabayı sürerken çok seksi görüneceksin!

Eli: Cal 'iyi görünüyor' diyor ama iyi bir araba tasarımını kışından ısırsa bilemez.

Ben gülüyorum. İkisi arasındaki sıcak ve soğuk ikilemi bambaşka bir şey.

: Sanırım ona Reba Eli

diyeceğim: Fancccyyyy! ;)

Evet, Reba mükemmel.

Dax arabayı inceler, kabinin içine ve kaputun altına bakarak boya dışında hiçbir şeyi bozmadıklarından emin olur. Jamison yüzünün çizgilerine kazınmış derin duygularla bakıyor. Bunun onun için de önemli olduğunu biliyorum ve keşke bu anı en çok verdiği insanlarla paylaşabilseydi. Ailesiyle. Gözyaşlarını sildi ve bana baktı.

Yanına gidip kollarımı ona doladım.

"Oh, kes . Ben iyiyim," diye homurdanıyor saçlarıma doğru ama beni daha sıkı tutuyor.

İkimiz de birbirimize bakarak uzaklaşıyoruz. Arabanın ve bu hafta başlayacak sezonun heyecanı bizi sarıyor, kocaman gülümsemeler atıyor, küçük kız öğrenciler gibi zıplarken ciyak ciyak bağırıyoruz. Onun gibi bir sponsorum ve arkadaşım olduğu için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum.

Şimdi, Dax ile flört etmeyi bırakması için çöpçatanlık yapmalıyım.

Otuzuncu Bölüm

Letty

Sezonun ilk yarışından birkaç gün önce Daytona International Speedway'e giriyoruz. Daytona'da büyüdüğüm için her yıl sezon açılışına giderdik. Büyükbabam benimle tribünde otururken çocuklar da babamla birlikte sahada olurdu. Arabaların büyük ovalin etrafında dönüp durmasını izlerdik, sadece yanlarından geçip gittiklerinde onları bir anlığına görürdük. Diğer tarafta olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal ederdim. Saatte iki yüz mil hızla giden bir arabanın içinde olmak, o kadar hızlıydı ki tribünleri dolduran insan kalabalığının içinde bir yüz seçemezsiniz. Çılgınlıklarını ve tezahüratlarını duymak.

Onlardan biri
olmak için. Bir
şoför.

O küçük kızın ben olduğuma inanmak çok zor. Keşke ona güçlü olmasını, bu hayale tutunmasını söyleyebilseydim. Bir gün gerçekleşeceğini. Ona yapmaması gerektiğini ya da yapamayacağını söyleyenlerin sayısı ne olursa olsun, o bunu yaptı.

Çocukken heybetli stadyum bana çok daha büyük geliyordu ama şimdi farklı bir duygu. Endişe ve heyecandan oluşan canlı bir tel gibi, sistemimi eziyor. Birdenbire çok gerçekçi geldi. Uğruna çalıştığım her şey beni bu ana getirdi. Aynı anda hem gerçeküstü hem de mide bulandırıcı.

Sahaya girdik ve yanına park ettik. Ekip, Dax ve benim yarış sezonu boyunca içinde yaşayacağımız araba ve karavanla bizden önce geldi. Pistte kalmak, bir otel odasına girip çıkmaktan daha kolay.

Tüm römorklar, arabaları ön tarafa park edilmiş şekilde yan yana dizilmiş durumda. Her yarıştan önce araçlarda kolayca değişiklik yapabilmek için derme çatma garajlar kuruluyor. Kamyondan iner inmez, günlerce devam, devam, devam olacak. Önce medya röportajları ve pist toplantıları. Sonra tüm yarışçılar

final yarışı için hızlarını ve başlangıç sıralarını belirlemek üzere eleme yarışlarına katılırlar.

Arabamı sıralamada görmek için
sabırsızlanıyorum. Benim arabam.

Reba güneş ışığında daha da güzel.

Garajda fark etmediğim metalik süslemelerin ipuçlarıyla parlayan renkler. Hiç şüphesiz başları döndürecek.

Kamyondan iniyoruz ve sanki etrafımızdaki dünya donuyor. Herkes durup bize bakıyor. Tüm gözler üzerimdeyken, her hareketimi izlerken hissettiğim o huzursuz duyguya kapılıyorum. Bazıları birbirlerine fısıldarken, diğerleri açık bir küçümsemeyle bakıyor. Beni burada istemiyorlar. Ama umurumda olmadığını açıkça belirteceğim. Etrafıma bakıyorum, bakışlarıyla yüzleşiyorum. Bazıları başını çevirme nezaketini gösteriyor ama birkaçı sadece dudak büküyor. Bu saçmalıklar için vaktim yok. Yarışmak için buradayım ve eğer bununla ilgili bir sorunları varsa bu onların sorunu, benim değil.

Diğerlerinden daha uzun süre odaklandığım bir çift göz var. Babalarınıninkinden farklı bir mavi tonu, bakmayı sevdiğim berrak okyanus mavisinden daha bulanık. Brandon birkaç rampa aşağıda, kollarını kavuşturmuş, arabasına yaslanmış. Gözleri sert ve öfkesi dalga dalga yayılıyor. Chloe birkaç adım ötede duruyor, ona dokunmuyor ama yanından da ayrılmıyor. Chloe onu bir köpek yavrusu gibi takip ederken nasıl oluyor da birlikte olduğumuzu söyleyebiliyor?

Bir parçam onu her yarışta görmenin nasıl olacağını merak ediyordu. Herhangi bir duygu mıydı, herhangi bir pişmanlık ya da suçluluk. Ona bakıyorum ve hiçbir şey hissetmiyorum. Bu şüphelerin hepsi ortadan kalktı. Aslında onun için kötü hissediyorum, sadece biraz. Yani babasını beceriyorum.

Gülüyorum. Gerçekten gülüyorum ve kaşları çatılıyor. Muhtemelen beni aldattığı için hâlâ üzgün olduğumu düşünüyordur. Sanki aramızdaki en büyük şey-

Dava açıyor. Duygusal olmamı istiyor, sanki onu kaybetmek hayatımın en kötü günümüş gibi. Ona gülümsememi ve hiçbir şey olmamış gibi gülmemi beklemiyor. Elimi kaldırıp ona bir parmak sallıyorum ve şaşkın bir bakışla karşılaşıyorum.

"Letty," diyor Dax'in sert sesi arkamdan.

Brandon'la aramızda olanları değerlendirirken gözlerini üzerimde bulmak için dönüyorum. Gözleri ben ve oğlu arasında gidip geliyor.

"Hadi içeri girelim."

Beni karavana kadar takip etmeden önce benim hareket etmemi bekliyor. Karavan mutfağa ve oturma alanına açılıyor. Biri önde, diğeri arkada olmak üzere iki yatak odası var. Ben arkamdan sert bir göğse çekilmeden önce kapı çarpıyor. Eli at kuyruğumu tutuyor ve başımı geriye doğru çekiyor.

Sakalı boğazımı çizirken hem gıdıklıyor hem de acıtıyor. Dudakları kulağımın arkasındaki hassas noktaya çarpıyor, bu da içime doğru düz bir çizgi oluşturuyor. Isı çiçek açıyor ve seksim anında ıslanıyor.

"Küçük kız, sana neden burada olduğunu hatırlatmama gerek var mı? Neye odaklanman gerektiğini? Oğlum ya da sana bakmaya cüret eden herhangi bir erkek gibi sikik oğlanlar için değil."

Sahipleniciliği çok ateşli. Kulağımı dişlerken inliyorum. Eli kot pantolonumun üzerinden seksimi avuçluyor ve fermuarımın sert malzemesi klitorisime sürtünürken inliyorum.

"Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel. Açsan, bana gel. Tampona ihtiyacın varsa, bana gel. Tüm duygularını boşaltmak için sert bir sikişe ihtiyacın varsa, bana gel. Anladın mı?"

"Evet efendim," diye fısıldıyorum ve bir inilti ile karşılaşıyorum.

"Seni dizlerinin üzerinde, sikim için yalvarırken görmek için sabırsızlanıyorum." "Evet."

"Sonra görüşürüz."

"Şimdi." Surat astım.

"Şu anda bitirmemiz gereken görüşmelerimiz var ve senin sert bir şekilde sürülmüş ve ıslanmış gibi görünmene izin veremem. Bunu sadece ben görebilirim." İç çekerek saçlarımı avuçlarının arasından bıraktı.

"Ve Letty, Brandon'dan uzak dur."

Gülümsüyorum. Brandon'a yaklaşmak gibi bir niyetim yok ama onun bu yönünü görürsem aksini düşünmesini sağlayacağım.

"Ben Bob Stargent, Daytona International Speedway'den ARCA Menard serisini başlatmak üzere karşınızdayım."

İki haber spikeri medya çadırında konuşlanmış, stadyum'dan canlı yayın yapıyorlar. Ben de röportaj saatini bekleyen sürücüler için ayrılmış dinlenme alanında oturuyorum.

"Kırk üç araba var," diye devam ediyor Bob. "Ve binlerce taraftar yarın onları çalışırken görmek için gelecek. Carrie elemelerden çıkan istatistikleri değerlendirmek için burada."

"Teşekkürler Bob. Sezona başlarken Jesse Wood'un lider olması sürpriz değil. Kendisi bu pistte yılların deneyimine sahip tecrübeli bir sürücü. Onu ilk onda yer alan bir diğer tecrübeli pilot Joe Bailey takip ediyor. Bir gün daha elemelerimiz var, ancak çaylak sürücüler

herkes konuşuyor. Brandon McCain şu anda on numarada yer alıyor ve bu sürücü hakkında çok konuşuluyor."

Gözlerimi deviriyorum ve birazdan konuşacakları için kendimi hazırlıyorum. Lanet Brandon. Neden sürekli eski sevgilimle çevrili olacağım bir spor seçtim ki?

Carrie şöyle devam ediyor. "Brandon'ın babası Dax McCain zamanında NASCAR serisinde Yılın Çaylağı olmuştu, dolayısıyla oğlunun onun izinden gitmesi sürpriz değil. Ancak pistte konuşulan bir başka çaylak sürücü, ilk kadın sürücü olarak yarış dünyasını kasıp kavuran Scarlett Hayes."

"Scarlett kesinlikle sezonun mazlumu, ancak asıl soru, daha nitelikli yarışçılara karşı yarışmak için gerekenlere sahip mi?" Bob soruyor.

"Duruma göre değişir, Bob." Carrie gülümsüyor ama sözleri zehirle dolu. "Erkek oldukları için mi daha kalifiyeler?"

Nefesimin altında kıkırdıyorum. *Yakala onu kızım!*

Bob onun yorumuyla dalga geçmeye çalışarak kıkırdıyor. "Şöyle diyelim, pistteki bir kadın için endişelenerek uykularımı kaçırmayacağım."

"Scarlett," diye sesleniyor elinde pano olan bir bayan. Onu takip ederek birkaç gazetecinin önünde kurulmuş bir masaya gidiyorum ve oturuyorum. Odada panoyu tutan kadınla birlikte iki erkek ve bir kadın var. Işıkların sıcaklığı ve endişem beni etkilemeye başlıyor. Rahatlamama yardımcı olacağını umarak herkesin adını öğrenmek için aklıma bir not alıyorum.

Dax, her yarıştan önce pist görevlileri tarafından yapılan standart bir uygulama olan aracı kontrol ettirmek için ekiple birlikte kaldı. Bazı alıştırmaya soruları ve ne söylemem gerektiği konusunda bana koçluk yaptı. Yarışla ilgili sorulara bağlı kalacakları konusunda bana güvence verdi, ancak bu durumun devam etmesi durumunda burada olmasını isterdim.

Güneyde. Sırtımda bir hedef tahtası ile dolaşıyorum ve her an ayakkabım düşecekmiş gibi hissetmekten kendimi .

"Hazır mısın?" diye soruyor beyaz saçlı ve boğuk sesli bir adam. Sanki hayatı boyunca sigara içmiş gibi bir sesi var.

Başımı salladım ve ona gülümsedim.

"Scarlett, ARCA Menard serisinde yarışan ilk kadın olmak nasıl bir duygu?" diye soruyor.

"Harika bir duygu. Bu küçüklüğümde beri kurduğum bir hayaldi. Eskiden o tribünlerde oturur ve sürücülerin geçişini izlerdim, bir gün ben olacağım diye umut ederdim. Şimdi nihayet geldi ve daha fazla heyecanlanamazdım."

"Ailen yarışlarda yeni değil, baban en büyük kardeşinin ekip şefi ve Elijah da Callum Davis'in teknisyeni. Bazıları ailenizin yarış camiasında bir üçlü olduğunu söyleyebilir, ancak kariyerinize geç başlamışsınız gibi görünüyor, bunun nedenini bize söyleyebilir misiniz?" diye soruyor gözlüklü ve sert yüzlü bir esmer.

Nedenini tam olarak biliyorum ama onlara babamın beni desteklemediğini ve bunun beni sokak yarışlarından uzak tutmak için son bir girişim olduğunu söyleyemem.

Ben de gülümseyip en iyi *her şey yolunda ve mutlu* yüz ifademi takınıyorum ve cevap veriyorum.

"Dediğiniz gibi, ailemin çoğu yarış pistlerinde. Ben üç kardeşin en küçüğüyüm ve babam ve kardeşlerim yılın büyük bir bölümünde evde olmadıkları için antrenmanlarıma odaklanacak pek zamanım olmuyordu. Ama artık bir yetişkinim ve babam beni isteyebileceğim en iyi ekip şefiyle bir araya getirdi, bu yüzden benim için zamanlama mükemmel."

"Erkek arkadaşınızın babasıyla ekip şefi olarak çalışmak nasıl?" Bu soru son muhabirden geliyor, ufak tefek bir sarışın.

Brandon'a erkek arkadaşım demesine sinirleniyorum. Konunun ona geleceğini biliyordum ama yine de ana odağın onunla olan ilişkim olması beni rahatsız ediyor.

"Dax harika bir ekip şefi, ona sahip olduğum için şanslıyım. Onu tanıdığım kısa süre içinde bana çok şey öğretti ve ekibimde olduğu için ona minnettarım."

"Ama neden Dax koçluk yapmıyor-"

Daha fazla ilerlemeden erkek muhabirin sözünü kestim. "Bu onun cevaplaması gereken bir soru, benim değil. Süremiz dolmadan önce yarışla ilgili sormak istediğiniz herhangi bir soru var mı?"

"Ah, evet," diyor not defterine bakarak. "Hedefiniz şampiyonluğu kazanmak mı?"

Güvenli bir soruyla gittiği ve olay çıkarmak zorunda kalmadığım için raporlama tanrılarına teşekkür ederek bir nefes aldım.

"Dürüst olmak gerekirse, burada yarışmaktan ve sadece kendime değil, başkalarına da bu pistteki herhangi bir sürücü kadar iyi olduğumu kanıtlamaktan mutluyum. Eğer kazanmak için bir fırsat olursa, bunu değerlendireceğim. Bu fırsattan büyük onur duyarım. O zamana kadar sadece yarışacağım. Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim," diyerek masadan kalktım ve daha fazla soruyu geçiştirdim.

Söylediğimde ciddiydim, yarışmak için buradayım ve bunu yapmamın zamanı geldi.

Bölüm Otuz Bir

Letty

Herkes sırf benim eleme yarışımı görmek için gelmiş gibi görünüyor. Sona kalanlardan biriyim ama yine de sanki bu benim yarış denemem ve hepsi de jüri. Arabanın içinden onlara bakıyorum. Hepsi duvar boyunca dizilmiş, her hareketimi izliyor, layık olup olmadığımı belirlemek için beni ölçüp biçiyorlar.

Sıralama yarışları, yirmi bir turda en yüksek hızınızı ve en hızlı zamanınızı takip etmek için tasarlanmıştır. Bu sayılar daha sonra diğer tüm sürücülerle karşılaştırılarak en hızlıdan en yavaş a doğru sıralanır ve ana yarıştaki başlangıç pozisyonumuz belirlenir.

Dax görüş alanıma giriyor. "Odaklan Letty, onlar için endişelenme. Sen sadece en iyi yaptığın şeyi yap ve sür. Bu bir , gerçek bir anlaşma değil. Bunu bir antrenman turu olarak gör, başka bir şey değil. Bunu başarabilirsin."

Derin bir nefes alarak başımı sallıyorum. Görevli motorumu çalıştırmam için işaret veriyor.

Dax uzaklaşmadan önce elini arabanın üstüne vurur ve "Hızlı sür küçük kız, belki sonra seni ödüllendiririm" der.

Sırıtsı müstehcen, mümkün olduğunca hızlı sürmeye teşvik ediyor, sadece Dax'a ve sakladığı sins i plana geri dönmek için.

Motoru çalıştırıyorum ve gaza basmadan önce yavaş a vites e takıyorum. Eleme yarışları, yarışın başlangıcını işaret eden yeş il bayrak dalgalanmadan önce pistte bir tur atılarak gerçek yarış a benzer şekilde koş uluyor. Her sürücü sıralama turlarında yalnız, yani sadece ben ve istenmeyen hayranlarımdan oluşan seyircilerim var.

Piste çıkıyorum ve dünya etrafımda kayboluyor. Yeş il bayrak dalgalanmadan önce ilk turu atıyorum ve yüksek vites e geçiyorum. Daytona International Speedway üçgen bir oval olarak kabul edilir. Çoğunlukla büyük bir oval, ancak düz şeritlerden birinin tam ortasında, tribünlerin hemen önünde bir noktaya dalıyor.

"Letty, saatte yüz yetmiş sekiz mil hızındasın, onu daha hızlı itebilir misin?"
Dax telsizden sesleniyor.

"Hadi Reba. Onlara neler yapabileceğimizi
gösterelim." "Reba da kim?" Dax sorar.

"Benim bebeğim. Adı Reba," diyorum arabaya verdiğim isimden bahsederken.
"Neden Reba?"

Annemin ben çocukken yaşadığı anıları düşünüyorum. Reba McEntire tire büyürken en sevdiği sanatçıydı, bu yüzden her zaman onun albümleri çalardı. Ben onun en iyi şarkılarını söyleyerek büyüdüm ve bugün bile onun Noel albümü bana annemi hatırlatıyor.

"Annem Reba McEntire dinlemeyi çok severdi. Müziği her zaman çok küstahtı ve güçlü kadınlarla övünürdü. Onu kabilemize katmamız gerektiğini hissettim."

Kahkahası çizgiden geliyor. "Reba'ya söyle hızlansın, sadece birkaç turunuz kaldı."

Reba'ya birkaç sevgi dokunuşu yapıyorum ve onu sertçe itiyorum. Kalan turlar, durmadan önce yavaşlamamı söyleyen bayrak dalgalanmadan önce birkaç dakika içinde geçiyor. Arabayı karavana geri götürüyorum, park ediyorum ve iniyorum. Pistteki hava temkinli olmaktan çıkıp düşmanca bir hal almış gibi görünüyor. Zamanımı bile bilmiyorum ama sürücüler arasında dalga yarattığı açık. Dax yüzünde okunamayan bir ifadeyle yanıma geldi.

Kalbim sıkışıyor. Hayır, bu iyi olamaz.

"İçeride konuşalım."

Onu karavana kadar takip ettim ve kapıyı kapattım. Dönüp bana bakıyor, gözlerimin içine bakıyor. Onun baskın enerjisi beni gölgede bırakıyor ve kendimi küçük hissediyorum.

onun varlığını. Yüzünün taş kesilmesine neden olan haberi vermesini bekliyor.

Bir saniye sonra , dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. Sırtım bir gümbürtüyle kapıya çarpıyor. Dili dudaklarımın arasından kayarak ağzımı açıyor, dudaklarımı süpürüyor ve ben ellerinin kalçalarımın dolanıp beni kendine çekmesinin hissine kapılıyorum. Ellerimi boynuna doluyor ve parmaklarımı saçlarına daldırıyorum.

Geri çekiliyor ve ben de öpücüğü bozmak istemeyerek onunla birlikte hareket ediyorum. "Tanrım, seni yarışırken izlemek beni kaya gibi sertleştiriyor."

Elimi tutuyor ve pantolonundaki şişkinliğin üzerine yerleştiriyor. Onu nazıkçe sıkıyorum, dudaklarından bir inilti dökülüyor.

"tüm erkeklerden sertleştiğimi saklamanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun? Şoförüm için ne kadar ateşli olduğumu bilmelerini istemiyorum," diyor sinsi bir sırıtışla. İlişkimizi herkesten gizli tutmanın heyecanı, onu daha da ateşli hale getiriyor.

Gülümsüyorum, ellerini üzerime atmak için onu çaresiz bırakmam hoşuma gidiyor.

"Bu yüzden mi bu kadar somurtkan görünüyorsun? Belki de benim yarışma kızmışsındır diye düşündüm. Alt sıralarda falan mıydım?"

Kıkırdıyor ama gözleri sertleşiyor. "Şu anda düşündüğüm tek şey dudaklarının sikimin üzerinde olmasına duyduğum ihtiyaç." Alt dudağımı dişlemek için eğiliyor. "Bu sporda kendi payına düşen düşmanın var ama bugün bir yarışçı olarak yerini sağlamlaştırdın ve sonuç olarak daha da fazlasını kazandın."

. Liseyi tekrar yaşıyormuşum gibi hissediyorum. Farklı olmak beni dışlıyor ve ne yaparsam yapayım beni kabul etmiyorlar. Siktir et bunu da onları da. Hiçbirini mutlu etmek ya da onaylarını almak için yarışmıyorum.

Bir adım geri çekildi. "Brandon'ın hemen arkasında, on bir numarada kalifiye oldun." Brandon'ın adını sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor. "Ama asıl önemli olan ve herkesi ayağa , onun sadece yarım saniye gerisinde olman."

Bilerek gülümsüyor ama benim tek odaklanabildiğim Bran- don'u yenememiş olmam. Kanepeye oturup bunun ne anlama geldiğini düşündüm. İstatistikler kazananların çoğunun ilk onda yer aldığını gösteriyor. Bir sürücünün ilk ona girmeden kazanması nadirdir.

Beni takip ediyor ama ayakta duruyor. "Letty, bu iyi." Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu nasıl iyi?"

Başını sallıyor. "Az önce çoğu deneyimli kırk yarışçıyla birlikte kalifiye oldun. Hatta bazıları eski şampiyonlar. Brandon ilk ondaki tek çaylak ve sen birdenbire gelip on birinci olarak herkesi bir sıra geriye attın."

Benden gururla bahsederken gözlerinde bir parıltı var.

"Senden bunu beklemiyorlardı. Ne bekliyorlardı bilmiyorum ama sezona statükoyu bozarak başlamak sana göre değildi. Bugün onları varlığını kabul etmeye zorladınız ve bunu görmüyorsunuz bile."

Önümde diz çöküyor, bacaklarımın arasına sıkışıyor. Eğer bu bir fantezi olsaydı, o benim parlak zırlı şövalyem olur, kraliçesi olarak önümde eğilirdi.

Kulağa hoş geliyor.

Dizlerinin üzerinde, benimle göz hizasında. Elleri alt kalçalarımı kaplıyor ve başparmağını kot pantolonumun üzerinde gezdiriyor.

O haklı. Haklı olduğunu biliyorum ama tek düşünebildiğim ilk girmek için yapmam gerekenler. Brandon'ı yenmek için. Ne kadar önemsiz olursa olsun

Öyle görünüyor. Beni yarım saniyeyle geçtiği için kızgıyım. Benden önde olduğu için böbürlenmesine sinirlendim.

"Yarım saniye ha?"

"Tek duyduğun buydu, değil mi? Kafanın içinde dönen çarkları görebiliyorum, bir sonraki hamleni hesaplıyorsun. Yap o zaman. İnatçılığının seni ateşlemesine izin ver ve yarın onlara neyin var gösterelim."

"Yarın ne kadar sert olacaklarını düşünüyorsun? Sırtımda bir katran varmış gibi hissediyorum ve kime güveneceğimi bilmiyorum."

Dax ayağa kalkıyor ve yüzünü bana dönerek adaya yaslanıyor. Sözlerimi düşünerek gözlerini kısıyor. "Dürüst olmamı mı istiyorsun yoksa bu daha nazik bir yol izlememi istediğin bir an mı?"

Cevabımı zaten biliyordum ama zihinsel olarak onun cevabına hazırlanıyordum.

"Dürüst ol."

"Yarışlarda gördüğüm en büyük hedef senin sırtında. Diğer tüm çaylaklardan, hatta herkesin alt etmeye çalıştığı büyük isimli yarışçılardan bile daha fazla. Ama sen onlar için burada değilsin. Tek tavsiyem, pist dışında olan hiçbir şeyin pistteki sürüşünüzü etkilemesine izin vermeyin."

Söylemenin yapmaktan daha kolay olacağını bilerek başımı sallıyorum. Son birkaç gün fırtınalı geçti ve yarınki yarışın endişesi beni yıpratmaya başladı. Tüm gözler üzerimde olacak ve kendimi kanıtlama baskısı beni yıpratıyor. Bu gece kafamı her şeyden uzaklaştırıp rahatlamam gerekiyor. Ve bunu nasıl yapacağımı biliyorum.

"Evet efendim," diyorum, tavsiyesini kabul ederek ama bu iki kelimenin onu nasıl etkilediğini bilerek. Koltuktan kalkıyorum ama ayağa kalkmak yerine dizlerimin üzerine çöküyorum ve Dax'e bakıyorum. Ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküp

kot pantolonlu bacaklarına ulaşmak için gereken birkaç metre. Bacaklarımın üzerine oturup ona bakıyorum.

"Küçük kız, ayaklarımın dibinde diz çökmüş çok seksisin." "Ödül alacağımı söylemiştin. Paraya çeviriyorum."

Pantolonunu saran sert çıkıntıya ulaşana kadar ellerimi bacaklarında gezdiriyorum. Kalçalarını kavrayarak eğiliyor ve yüzümü ona sürtmeden önce kot pantolonunun üzerinden sikine bir öpücük konduruyorum. Kotunun üzerinden uyarılmışlığının kokusunu alabiliyorum. Baş döndürücü misk ve motor yağıyla karışık derin bir odunsu koku beni onun için damlatıyor.

"Yarışlarımın seni nasıl tahrik ettiğini anlat bana." Ona bakmak için yüzümü yukarı doğru eğiyorum. Bana bakarken gözleri ağırlaşıyor. Adanın çıkıntısını kavrarken kolları şişiyor ve bana kendini tuttuğunu söylüyor.

"Daha önce hiç görmediğim şekilde sürüyorsun" derken sesi arzuyla boğuklaşıyor. Öğretilemeyen doğal bir yetenek, ama talimat verdiğimde itaat ediyorsun. Bu çok ateşli. Çok basit bir şey, beni dinliyorsun, emirlerimi dinliyorsun ve ben buna doyamıyorum. İçimde daha önce hiç bilmediğim bir şeye sesleniyor. Hiç böyle bir şey yaşamamıştım... Ta ki sana kadar."

Düğmesini açıp fermuarını indirmeden önce parmaklarımı pantolonunun bandı boyunca gezdiriyorum. Komando, tabii ki. Noel sabahı bir hediye açmak gibi. Heyecanım artıyor ve arzularım içimin derinliklerinde birikiyor. Elimi yumuşak teninde gezdirerek sikini çıkarıyorum. Dokunuşumla titriyor ve dudaklarından bir inilti çıkıyor,

"Küçük kız, ödülü senin alman gerekiyordu, benim değil."

Cevap vermeden önce dilimi yarığının üzerinde gezdiriyorum. "Ne demek istiyorsun? Bu tam da istediğim ödül."

Dilimi şaftının kenarında, altında ve sonra ucunun etrafında gezdirmeye devam ederken başı geriye düşüyor. Piercinginin hassas etini yalarken kapüşonlu gözlerle bana bakıyor.

"Siktir," diye inliyor.

Dilimi üzerlerine götürmeden önce çuvalını nazikçe avuçluyorum. Her santimini keşfetmek için zaman ayırıyorum. Kafa vermeyi her zaman sevmişimdir. Erkeklerin bu pozisyonda gücü ellerinde tuttukları, sikleri yüzünüzdeyken üzerinizde yükseldikleri yaygın bir yanılgıdır. Ancak sadece diliyle bir erkeği meşhur dizlerinin üzerine çöktürebilme yeteneğiyle tüm gücü elinde tutan kadındır.

Heyecan verici.

"Beni en çok tahrik eden şey hepsinin seni izliyor olması. Çok güzelsin ve yetenekli bir yarışçısın." Kendimi ona o kadar kaptırmışım ki ne hakkında konuştuğumuzu unutuyorum. "Seni gizliden gizliye çekici bulduklarını asla kabul etmeyecekler. Egoları buna asla izin vermez. Ama sana sahip olamadıkları için aletim sertleşti. Sen *benimsin*."

Elleri saçlarımı çekiyor, canımı yakmamaya dikkat ediyor. Ama ben sert istiyorum, acıtmasını istiyorum.

Onu ağızıma alıyorum ve yassılaştırmış dilimi boğazımın arkasına gelene kadar şaftının altından geçiriyorum. Boğuk bir küfür savuruyor ve ben de prekumunun tuzlu tadını alıyorum.

Onun zevki sadece benimkini körüklüyor ve ağızımdaki horozunun her itişinde kalçalarımı sallıyorum. Tükürüğümle iyice kaplanmıştı ve ağızımın kenarlarından damlıyordu. Onu ağızımdan çıkarırken piercing'ine daha fazla dikkat ettiğimden emin oluyorum.

Elleri saçlarımı daha sıkı kavırıyor ama sınırı zorlamıyor. Kendini tuttuğunu anlayabiliyorum, bu yüzden daha sert emerek hazır olduğumu belli ediyorum.

vermek istediği her şeyi.

Ağzımı çekerek, elimle onu okşamaya devam ediyorum. "Dax, bana bir iyilik yapar mısın?" Masumca söylüyorum.

Sorumun garip zamanlaması karşısında kaşları çatıldı. "Evet, bebeğim." "Yüzümü sik."

Başı tavana doğru eğilirken gözleri büyüyor ve sonra kapanıyor. Evet demedi, ben de devam ettim.

"Lütfen."

Saçlarımı o kadar sert çekmeden önce homurdanıyor ki kafa derim acıyor. Aletini bir eline alarak ucunu ağzıma doğru yönlendiriyor ve dudaklarımın kenarına sürüyor.

"Bunun için yalvar. Sikim için yalvar." Sesi, tenimde karıncalanmalara yol açan, uğursuz bir tona bürünüyor.

"Lütfen," diye sızlanıyorum.

Başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağlıyor. "Lütfen ne?"

"Lütfen, şişko sakinle yüzümü sik." "Evet.

Benim için yalvarmana bayılıyorum."

Onun için ağzımı açıyorum ve sikini boğazıma öyle bir sokuyor ki burnumdan nefes almak zorunda kalıyorum. Onun etrafında yutkunuyorum.

"Oh lanet olsun, evet bebeğim."

Yüzümü sikiyor. Boğazıma girip çıkıyor. O muhteşem.

Kasketi ters, yanakları kızarmış, mavi gözleri erimiş ateş gibi. Onu bu hale ben getirdim.

Bu manzarayı hayatımın sonuna kadar izleyebilirim.

Bir elim hâlâ onun kalçasını kavırıyor ama diğer elim kendiliğinden hareket ederek pantolonumun içine dalıyor. Sırılsıklam oldum ve klitorisime ilk dokunuşundan itibaren boşalmamın fazla zaman almayacağını biliyorum. Sikişin etrafında boğuk bir inilti bırakıyorum.

"Evet, bebeğim. Ağzın ecstasy gibi hissettiriyor. Kendine dokunuyor musun?" Başımı sallamaya çalışıyorum ama saçlarımı tutuşu fazla hareket etmeme izin vermiyor. "Benim için ıslandın mı? Göster bana."

Parmaklarımı amımın içine daldırıp ıslaklığı topluyorum. Elimi çekiyorum ve ona kayganlığımı gösteriyorum. Eğilip parmaklarımı ağzına alıyor, tadıma bakıp inliyor. Onları ağzından çıkarmadan önce yalayarak temizliyor.

"Tanrım, çok güzelsin. Ben sıcak ağzını sikimle doldururken parmaklarınla kendini beceriyorsun."

İki parmağımı amımın içine daldırırken elimin topuğuna doğru sallanıyorum. Dax'in itme hareketleri mükemmel bir şekilde hizalanıyor ve ikimizin de sınıra yaklaştığımızı biliyorum. Küçük bir şok dalgası vuruyor ve horozunun etrafında bir gar- bled inilti bırakıyorum.

"Benim için gelecek misin, küçük kız? Baban için gel."

Sözleri beni uçuruma yolluyor ve serbest düşüşe geçiyorum. Dax ağzımın içinde hareket etmeye devam ediyor ama ben hissetmiyorum. Orgazmımın hissine kapıldım.

Sıcak döl boğazımın arkasına çarparak beni gerçekliğe geri döndürüyor. Onu açgözlülükle yutuyorum. Yanaklarımı emiyorum, her son damlanın tadını çıkarıyorum.

Kendini ağzımdan çekip bana bakıyor. Dudaklarımı yalıyorum ve ona gülümsüyorum.

Sırılsıklam gözlerle karşılık veriyor, elini uzatıyor ve beni ayağa kaldırıp öpüyor. Şehvet ve sıcaklık dolu bir öpücük değil. Hayır, bu dizlerinizin bağıni çözen bir öpücük. Beni hazırlıksız yakalayan bir hüznle birlikte tamamen duygusallık ve sahiplenme. Sanki küçük bir parçam

Kalbim kırılıyor ve nedenini bilmiyorum. Sorunun ne olduğunu sormak istiyorum ama sormak her şeyi gerçek kılacak ve henüz gerçeklerle yüzleşmeye hazır olduğumu sanmıyorum.

Beni kollarına alıyor, yatağa taşıyor ve ben onun kollarında güven içinde uykuya dalıyorum.

Otuz İkinci Bölüm

Letty

Ertesi sabah saçımı örüp bugünkü yarış için hazırlanırken telefonum çalıyor. Jamison yarışa geliyor ve kapıya vardığında bana mesaj atacağını söyledi. Telefonumu elime alıyorum ama bildirimlerde onun numarası yok. Mesaj uygulamasını açıyorum ve bilinmeyen bir numaradan gelen birkaç mesaj görüyorum.

Bilinmiyor: *Seni orospu, yarışta bir kadına yer yok.*

Bilinmeyen: *Asla yeterince iyi olamayacaksın.*

Bilinmeyen: *Umarım bugün kaza yaparsın.*

İlk ikisi daha önce duymadığım şeyler ve özgünlükten olmalarıyla alay ediyorum. Kanımı donduran son mesaj oluyor. Telefon elimden düşüyor. Göz kapaklarımın arkasında ateş parlıyor ve kolumdan hayali bir acı geçiyor. Kapana kısılmış olmanın hatırasında kayboluyorum. Nefeslerim hızlı geliyor. Duvarlar yaklaşıyor.

"Letty, hazır mısın?" Dax'in söylediğini duyuyorum ama sanki suyun altındaymışım gibi boğuk geliyor.

Tenimde soğuk terler oluşuyor ama yanıyorum.

"Letty? İyi misin?" Şimdi daha yakın. Eli omzuma dokunuyor. "Letty!" Sesi bu kez daha güçlü, beni transımdan çekip çıkarıyor. Beni göğsüne doğru döndürüyor, kollarını etrafıma sarıyor.

"Sorun yok, Letty. İlk yarışın için gergin olman normal." Sırtımı uzun vuruşlarla ovarak bedenimi rahatlatıyor ama zihnim hâlâ karmakarışık.

Ona sarılıyorum, beni rahatlatan odunsu kokusunu içime çekiyorum. Nefes alışım normale dönüyor. Dax'e mesajlardan bahsetmeyi düşünüyorum ama bu fikri reddediyorum. Bu aptalca. Sadece vasatın altında bir zorbalık girişimi ve benim için başka bir savaşa girmesine ihtiyacım yok. Her akıllı başında insanın yapacağını yapacağım.

Geçene kadar görmezden gelin.

Kendimi geri çekerek toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi takındım. "Tamam, ben hazırım."

Telefonum başka bir bildirimle çalıyor ve geriliyorum. Dax tepkim karşısında kaşlarını çattı.

"İyi olduğuna emin misin? Bir sorun mu var?" Sesi yumuşak ve endişeli.

Gözlerimi kaçırıyorum, gözlerine bakmıyorum. "Hayır, ben iyiyim." Telefonumu elime aldığımda ekranda Jamison'ın adı beliriyor ve rahat bir nefes alıyorum.

Jamison: *Kaltak ben buradayım! Başla!*

Gözlerimi deviriyorum. Bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Jamison'ın kişiliği her derde deva... hatta pislik korkutma taktiklerine bile.

Çok sevimsizsin.

Jamison: *Bayılıyorsun.*

Jamison: *Kapıyı aç!*

Kapının vurulması son mesajıyla mükemmel bir zamanlamaya denk geliyor. "Jamison geldi," dedim Dax'e.

"Evet, omzunun üzerinden okuduğum mesajlarda bunların hepsini yakaladım," diye kıkırdıyor. Burnunu sokmaktan en ufak bir utanç bile duymuyor.

"Tatlı olduğun için ," diyerek kapıya doğru yürümeden önce dudaklarına hızlıca bir öpücük konduruyorum.

O karavana dalmadan önce kapıyı zar zor açtım. "En sevdiğim şoför nerede?" diye şarkı söylüyor.

"Tek şoförünüz benim," diyorum soğukkanlılıkla.

Kıkırdıyor. "Oh, senden bahsetmiyordum." Dax'e dönmeden önce kaşlarını bana salladı. "Hey seksi şey."

O da ona gülümsüyor. "Hey Jamison, yolculuk nasıldı?"

Ben onu içeri götürürken onlar havadan sudan konuşuyorlar. Son derece şık giyinmiş, her şeyini göstermiş ve harika görünüyor. Koyu renk saçları parlak ve makyajı mükemmel. Bu arada ben spor sütyeni ve yarış kıyafeti içindeyim, makyajsızım ve saçlarım iki Fransız örgüsü şeklinde örülmüş. Dax'in bende ne bulduğunu ilk kez merak etmiyorum. Jamison gibi başarılı değilim. Yarışlarda zar zor geçiniyorum. Ve asla süslenip püslenmiyorum.

Onunla birbirimize uygun olmamamızın bir dizi nedeni var. Sadece babamın arkadaşı ve eski sevgilimin babası olmakla kalmıyor, aynı zamanda sürekli olarak bir kadın sürücüyü eğitmenin tepkisiyle uğraşmak zorunda kalıyor. En azından ben onun için bir dikenim. Ama onu istemekten kendimi alıkoyamıyorum. Yapmamam gerektiğini bildiğim halde ona aşık olmaktan. Bunun ikimiz için de kötü sonuçlanabileceğini bilsem de. Günün birinde o da Jamison gibi bir başkasına geçecek ve ben de tüm bu olanları izlemek zorunda kalacağım. Kalbim tekliyor ve şiddetli bir sahiplenme duygusu beni ele geçiriyor. Onun gidişini izlemek kolay olmayacak.

"Vakit geldi Letty," diyor Dax, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. Genelde başkalarının yanında lakabımı söylemez ve Jamison'ın yüzündeki ifadeden sormak istediğini ama kendini durdurduğunu anlayabiliyorum.

Başımı salladım ve en iyi gülümsememi takındım. "Ya şimdi ya da asla."

Jamison ellerini çırparak bir aşağı bir yukarı zıplıyor. Genelde heyecanı bulaşıcıdır ama bugün değil. Heyecanlanmalıyım. Hep hayalini kurduğum şey bu, değil mi? Öyleyse neden üzerimde kara bir bulut gibi dolaşan bir önsezi hissi var?

"Hey bebeğim, neden yarıştan sonra karavanıma gelmiyorsun? Yaralarını sarmana yardım edebilirim" diye sesleniyor yağlı saçlı ve dağınık sakallı bir adam kalabalığın arasından. Bir ağız dolusu kahverengi dişiyle bana gülümsüyor ve dudakımın tiksintiyle kalkmasına engel olamıyorum.

Yarışa hazırlanırken bugün her şeyi duydum. Hepsini görmezden geldim. Ama Dax, gazabını dünyaya salmaktan bir hakaret uzakta gibi görünüyor.

"Kapa çeneni Dave," diye bağılıyor Dax. "Dikkatli ol ve biraz saygı göster yoksa bir dahaki sefere ağzını açtığında sana bunu yaparım."

Dave'in gözleri büyür. Dönüyor ve ters yöne doğru yürüyor.

"Eğer bu orospu çocukları çenelerini kapatmazlarsa, kutsal olan her şeye yemin ederim ki, sana bir şey söyleyecek bir sonraki kişiyi öldüreceğim," diyor dişlerini sıkarak.

"Bunu görmeyi çok isterim," diye araya giriyor Jamison. "Önce tişörtünü çıkarabilir misin? Onu değil, sadece seni."

Bugün cidden çok ağır konuşuyor. Asabi bir ruh halindeyim. Beklemekten nefret ediyorum. Pistte yarışıyor olmayı tercih ederdim ama bunun yerine tüm protokolleri takip etmek zorundayız. Arabalar denetleniyor ve tanışma için pistte sıraya girmeden önce yarış öncesi bir toplantıya katılıyoruz.

Kaygım derimin altında uğulduyor ve beni gerginleştiriyor. Arabama binmeye ve etrafımdaki dünyayı susturmaya hazırım. Daha hızlı yürüyorum, kendimi Jamison ve Dax'ten uzaklaştırıyorum, kendime nefes almak için biraz yer açıyorum. Karavana ulaşır ulaşmaz sıraya girmem için anons yapılıyor.

"Gösteri zamanı!" Jamison koşarak yanıma geliyor ve arkamdan sarılıyor. Başını omzuma yaslayıp kulağıma fısıldıyor. "Stresli olduğunu biliyorum. Bu büyük bir gün ve bunun senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum ama bu yarışın ya da başka bir yarışın sonucu ne olursa olsun, buraya kadar gelebildiğin için zaten kazanmış olduğunu hatırlamanı istiyorum. Oradayken bunu hatırlamanı istiyorum. Sadece kendin için yarışmıyorsun. Benim için ve sosyal olarak kabul görmeyen bir şey olmayı hayal eden diğer tüm kızlar için yarışyorsun."

"Baskı yok," diye homurdanıyorum.

Beni bırakarak omuzlarımı kendisine doğru çevirdi. Benden biraz daha kısa ama çok değil. İki elini de omuzlarıma koydu. "Hey, söylemeye çalıştığım şey şu ki bu senin ilk rodeon değil ve kesinlikle son da olmayacak. Buraya kadar geldin ve eğer seni tanıyorsam, savaşımadan pes etmeyeceksin. O yüzden oraya çık ve bu pisliklere kimin patron olduğunu göster."

Sözleri içimden akıyor ve bana çok ihtiyacım olan bir tekme atıyor. Duygusal hissederek aramızdaki mesafeyi kapatıyorum ve ona sarılıyorum. Onun desteği

Annem ve büyükbabam sonra kalan boşluğu doldurmaya çalışıyorum. Keşke burada olsalardı ama biliyorum ki bana tepeden bakıyorlar.

Jamison'ı serbest bırakıyorum ve ön tarafta kurulan sahneye doğru yürüyoruz. Dax ve Jamison'ı sahnenin arkasında diğer sürücülerle sıraya girmeleri için bırakıyorum. Birkaç alaycı bakışla karşılaşıyorum ama çoğunlukla herkes sessiz, yarış öncesi ritüellerine odaklanmış durumda.

Sürücüler, kalabalığın içine doğru uzanan dikdörtgen bir sahnede yürümeleri için teker teker çağrılıyor. Tepeden tırnağa yarış kıyafetlerimizle kaplı olmamız dışında bir defile pistine benziyor. Duman makineleri beyaz dumanlar çıkarıyor ve rock müzik çalıyor. Bir yarışçı olarak ilk kez kalabalığın önüne çıkacağım düşüncesiyle içimde sinirler kabarmaya devam ediyor ve bir endişe dalgası beni vuruyor.

Brandon'ın adı söyleniyor ve kalabalık kükrüyor. Gürültülü ve güçlü. Tahtında oturan bir kral gibi karşılıyor.

Yarış arabası tanrıları benden gerçekten nefret ediyor olmalılar çünkü sıradaki adımı açıkladılar.

"Scarlett Hayes, Unrefined Beauty için 11 numaralı arabayı kullanıyor."

Sahneye çıktım. Tüylerim diken diken oluyor ve gözlerimin arkasında yaşlar birikiyor. Bu duyguyu açıklayacak hiçbir kelime yok. Eskiden büyükbabamla oturduğumuz bölüme doğru bakıyorum ama yüzler denizinde sadece bir leke.

Biri "Pistten çıkın!" diye bağırıldığında soğuk bir kova suyla ıslatılıyormuşum gibi hissediyorum. Tezahüratlar var ama yuhalamalar ve hakaretlerle boğuluyorlar. Ama yine de yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ayağa kalkıp el sallıyorum. Onları nezaketle öldürün diyorlar. Söylemedikleri şey ise onları ne kadar çok öldürmek istediğiniz... yüzünüzde bir gülümsemeyle. Onları gülümseyerek öldürün. Evet, bu her şeyi özetliyor.

"Yürü Scarlett!" Kalabalıktan Dax ve Jamison'ın seslerini tanıyorum. Sahneden inerken onlara küçük bir gülümseme veriyorum.

Brandon'ın kendini beğenmiş yüzünü sahnenin arkasında dururken yakalıyorum, henüz gitmemiş.

Pislik.

Brandon'ı sikmekle ilgili tek düşüncem bu.

Sahnenin arkasından çıkıyorum ve hemen bir dizi sert kol ve sıcak göğsün içine atılıyorum. Dax beni içine çekerek oğluyla aramda bir bariyer oluşturuyor. Başımı kaldırıp gözlerimi onunkilere dikiyorum. Tüm bu olumsuzluklardan o kadar etkilenmemiş gibi davranmaya çalışıyor ama çenesi gergin bir çizgiye oturmuş. Yine de yumuşak bir sesle şöyle diyor: "Bunları kafana takma. Respect kazanılır, verilmez. Yakında anlayacaklar." Başımı sallıyorum ama ikna olmadım.

Arabaya doğru yürürken kolunu omzuma atıyor. Kaskımı takıyorum ve kemerimi bağlıyorum. Dax elimi tutup ağzına götürmeden önce kayışlarımı kontrol ediyor. Elimin üstüne yumuşak bir öpücük konduruyor ve ben gerilerek bizi gören var mı diye etrafıma bakıyorum. Dudaklarının sıcaklığı içime işliyor ve içime yerleşiyor.

Hiçbir kelime söylenmez. Hiçbirine gerek yok. O benim en büyük destekçim. Benim dayanağım. Bunu onsuz yapabileceğimi sanmıyorum. O olmasaydı burada olamazdım. Gözlerim onun gözlerine dalarken tüm bunları anlatmaya çalışıyorum. Şu anda onu öpmeyi o kadar çok istiyorum ki. Kaybolmak ve kendimi günün tüm baskısından kurtarmak için. Ama yapamıyorum. Yapamayız. Burada ben onun şoförüyüm, o da benim ekip şefim. Başka bir yolu yok.

"Letty," diyor. "Hızlı sür." Bu cümle her yarıştan önce mantramız haline geliyor. Sırrımız. Aramızda kimsenin parçası olmadığı bir şey.

Hoparlörden "Sürücüler,... MOTORLARINIZI... çalıştırın!" diye bağırıldığını duyuyorum ve tüm motorlar ateşlenirken kalabalık çılgına dönüyor. Betonda yankılanan mekanik kükreme kulakları sağır ediyor.

Elimi geri çekip eldivenlerimi takıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Her araba pit sırasından çıkıp piste giriyor ve kalifiye olduğumuz sıraya göre iki sıra halinde diziliyor. Ben Brandon'ın hemen arkasında, iç tarafta on birinci sıradayım. Pistte motorlarımızı ısıtarak ilerleyen hız aracını yavaşça takip ediyoruz.

Ellerim terliyor.

Direksiyonu öyle sıkı kavıyorum ki eldivenlerim olmasa beyaz parmak eklemlerimi görebilirdiniz. Damarlarıma pompalanan adrenalinle kalbim hızla çarpıyor.

İşte bu kadar.

Kırk üç yarışçı.

Seksen tur.

Bir kazanan.

Hız aracı pisti terk edene ve yeşil bayrak dalgalanana kadar düzende kalıyoruz.

Hızımı arttırarak vites değiştiriyorum. Aramızdaki mesafe açıldıkça çift sıra azalıyor. Kırk üç kişiyiz ve pistte sadece bu kadar yer var. Pisti 'sınır dışı' alandan ayıran çift çizgiyi kucaklayarak ilk dönüşü alıyorum. Brandon'ın arkasındayım ama öndeki araba grubunun diğerlerinden uzaklaşmaya başladığını görebiliyorum, ama çok fazla değil.

"Letty, geçmeye başlamak için dışarıya doğru hareket etmek isteyeceksin. Bir boşluk oluşana kadar bekle ve oradan ilerle."

"Tamam," diyorum kameraları kontrol ederken. Arabanın bir sokak arabası gibi fiziksel dikiz aynaları yok, bu yüzden görüntüler içerideki bir ekranda görüntüleniyor

izgi.

Bir açıklık görmeden önce pistte birkaç tur daha döndük. Sağımdaki araba geri çekilirken ben de Brandon'dan uzaklaşarak sağa kayıyorum. Direksiyonu kavrayıp beton duvara en yakın dış şeride geçiyorum.

Brandon i şeritte  aralık bir grubu takip ediyor, ben de onun sağında ve dışındayım. Bir sonraki araba grubu birkaç araba boyu önümde, hızlanmam için bana yer bırakıyor. Hızlanıyorum, Brandon'ı ve önündeki aracı geçerek öndeki araçla aynı hizaya geliyorum. Tüm bunlar olurken, pistte daire çizmeye devam ediyoruz. Turlar bir çırpıda geçip giderken odak noktam sadece etrafımdaki arabalar ve srşm.

"40. tur, yolu yarıladsın. şimdiye kadar iyi gidiyorsun. Onları engelle ve sıkı tut, Letty," diyor Dax telsizden.

Yarış tamamen stratejiyle ilgilidir. Çoğu insan hızlı arabalar görür ve bunun sadece hızlı sürmekle ilgili olduğunu düşünür. Ama bu sadece piramidin tabanıdır. Evet, hızlı sürmek önemlidir ama size galibiyeti getirecek olan şey bu değildir. nemli olan hızlı ve akıllı sürmektir. Solumdaki araçla aynı hizada durarak arkamdaki araçların geçmesini engelliyorum. Bizden biri hızlanana ya da yavaşlayana kadar beklemek zorundalar ki hamle yapabilecekleri bir alan oluşsun.

Yanımdaki yedi numaralı araç da aynı şeyi düşünüyor olmalı çünkü sonraki birkaç tur boyunca kimsenin geçmesine izin vermeyerek birbirimizden ayrılmıyoruz. Brandon'ın şeritler arasında ileri geri sallanmaya başladığını görebiliyorum. Bir hamle yapmaya hazırlanıyor ama bunu yapmadan önce bizden birini beklemek zorunda.

"şu anda yedinci sıradasınız, yirmi beş turumuz .

Bakalım birkaç sıra daha yükselebilecek misin?" diyor Dax.

"Brandon huzursuzlanmaya başladı. Sence ne yapmalıyım?"

"İleriye doğru bastırın, gruptan ayrılın ve yapabiliyorsanız iç şeride geçmeye çalışın. İlerlediğinizde geçmek daha kolay olacaktır."

Etrafımdaki arabaları gözden geçiriyorum. Solumdaki arabanın yanı sıra, dört araba iç şeridin çizgisini takip ediyor ve ikisi önümdeki birkaç araba uzunluğundaki dış şeritte. Arabaların düzlükte ilerleyişini ve ardından dönüşlere geçişini izliyorum. Hızımı artırarak yedi numaralı aracı geride bırakıp gruptan ayrılıyorum. Dış şeritte kalarak, on sekiz numaralı arabanın arkasına geçmeden önce solumdaki iki arabayı geçiyorum.

"Bir sonraki viraja girerken araçların biraz uzaklaşmaya başladığını göreceksiniz, bu yüzden boşlukları arayın ve yavaşça girin."

"Ben pofuduk bir bulutum. Ben pofuduk bir bulutum," diye tekrarlıyorum kendi kendime. Arabalar 3'te arabalar arasında sıkışmaya çalışırken zihniyetinizi değiştirmek için kullanılan bir cümle.

"Sen neden bahsediyorsun?" Dax sorar.

"Arabalar 3, mi? İçimdeki Cruz Ramirez'e kanalize oluyorum." "Hayır, izlediğimi söyleyemem. O bir çocuk filmi değil mi?"

"Evet ve çok iyi. Değeri bilinmemiş bir film. Film gecemize ekliyorum-" Gözlerim önümdeki iki arabanın birbirlerinden uzaklaşarak aralarında bir boşluk bırakmasını izlerken sözümü yarıda kesiyorum. Arabaların arasına girmek için gaza basıyorum ama tam o sırada siyah bir araba görüş alanıma giriyor. Sol tarafıma doğru yaklaşıyor ve beni hazırlıksız yakalıyor. Gaza hafifçe basıyorum ve sıraya geri dönüyorum.

Yapmak istediğim bu değildi.

Kahretsin.

"Letty, neler oluyor?"

Dax'i görmezden gelip piste odaklanıyorum. Nefes alarak tekrar ileri itiyorum ama aradaki fark kapanmıyor. İki araba tekrar sıkıştı. İçine sıkıştım

dış şeritte ve duvarın yanında. Solumdaki araba bana yapışıyor, ancak yandan drift yapıyor ve son derece yakın. Klostrofobik hissetmeye başladığımda direksiyonu daha sıkı kavıyorum.

İnşaat halindeki bir otoyolda olmak gibi. Banket kaldırılmış ve yerine beton bariyerler dikilmiştir. Şeritler dardır, bu yüzden arabalar gerçekte olduklarından çok daha yakın hissederler. O açık alanın ortadan kalkması zihninizde oyunlar oynar.

Başka bir boşluğun açılmasını beklerken sırtımdan ter damlıyor.

"On beş tur kaldı, iyi misin?"

"Evet," diye fısıldıyorum kendimi ikna etmeye çalışarak.

Gözlerimi önümdeki piste odaklıyorum ama bunun bir faydası olmuyor. Görüşüm tünelleşiyor. Yemin ederim bu araba gittikçe yaklaşıyor.

"Letty, neler oluyor?"

"Dax, sanki yanımdaki araba giderek yaklaşıyor."

Brandon'ın yirmi bir numaralı arabasının siyah ön çamurluğu bana doğru savrulmadan önce ani bir hareketle soluma bakıyorum. Deli miyim ben? Beni duvara mı itmeye çalışıyor? Omuzlarım gergin ve kollarım direksiyona kilitlenmiş durumda.

"Letty, sadece birkaç tur . Odaklanmaya devam et. Harika gidiyorsun."

Ama şu anda kendimi iyi hissetmiyorum. Duvarlar yaklaşıyor ve nefeslerim hızlı geliyor. Bundan nasıl kurtulabilirim? Sürücülerin rekabetçi olduğunu biliyorum ama kasıtlı olarak birini korkutmaya ya da kaza yaptırmaya çalışmak bir üst seviye. Üzerime soğuk bir his çöküyor ve beynimde bir şeyler kıpırdanıyor. Bu garip bir déjà-vu duygusu ve ben daha bu duyguya neyin sebep olduğunu anlayamadan yok olup gidiyor.

Geri çekilmenin dikkatlerini üzerimden çekeceğini umarak gazı yavaşlatıyorum.

Tam tersi bir etkisi var.

Tekrar direksiyonu kırıyor ve ben de yanlışlıkla direksiyonu sağa kırıp duvara çarpıyorum.

"Letty!" Dax'in sesini duyuyorum ama metalin betona çarpma sesiyle bastırılıyor. Çabucak kontrolümü yeniden kazanıyorum ama hasar çoktan verilmiş. Etrafımda arabalar hareket etti ve birkaç nokta geriye düştüğümü biliyorum. Her dönüşte lastiğime çarpan metalin sesini duyabiliyorum ama ilerlemeye devam ediyorum. Eğer hala sürüyorsam, bu yarışı bitireceğim.

Son dönüşü yapıyoruz ve görevli damalı bayrağı salladığında rahat bir nefes . Önümde düzinelerce araba var, bu yüzden bitiş çizgisini geçtiğimde hangi pozisyonda olduğuma dair hiçbir fikrim yok. Duygularım kabarıyor ve taşmakla tehdit ediyor, ama onları kilitliyorum. Kimsenin beni ağlarken görmesine izin vermeyeceğim. Bu adamlar beni yıkamayacak.

Evet, kurt gibi ağlayabilirim. Bunun adil olmadığını savunabilirim ama bunun bir önemi olmayacak. Bu büyük olasılıkla benim aleyhime işleyecek ve onların kadınsı stereotiplerini besleyecektir. Erkeklerin dünyasında bir kadın olarak duygu göstermeme izin verilmiyor. Duygular zayıflık olarak görülüyor ve eğer çok güçlü hissederseniz, bir diva ya da sürtük olarak etiketleniyorsunuz. Bu yüzden pit sırasına dönüp arabayı park ederken her şeyi bastırıyorum. Dax, peşinde Jamison ile hemen orada ama onlara bakamıyorum. Hayal kırıklıklarını görmek istemiyorum. Başarısızlığımın gözlerine yansıdığını görmek istemiyorum. Ya da daha kötüsü, acımalarını. Bu şüphesiz ki içimde tuttuğum duygu barajını yıkacaktır.

Onları geçip doğruca çekiciye doğru ilerliyorum. Kazanan muhtemelen damalı bayrağı tutarak son bir tur atarken kalabalığın alkışları gecenin içinde yankılanıyor. Duvarlarım çatlamaya başlarken göğsümü acı bir sızı sarıyor. Daha hızlı yürüyorum. Hiç ben olacak mıyım? Hâlâ daha hızlı. Bir gün o sahneye çıkıp herkesin başarıımı mutlulukla alkışlamasını sağlayabilecek miyim? Hayır.

Bugünün nasıl geçeceğini düşündüğümü bilmiyorum. Kesinlikle umutluydum. Ama bu öyle değil.

Duydum. "'Sürtünmek' yarışmaktır, Scar. Başa çıkamıyorsan, pistten çekil."

Brandon'a bakıyorum ve üzüntümün yerini hızla öfke alıyor. Nasıl oluyor da her zaman buralarda olabiliyor? "Sürtünmek yarışmaktır", otuz yıl önce *Days of Thunder* filminde kullanılan eski bir pist terimidir, arabaların birbirine sürtündüğü ama kaza yapmadığı anlamına gelir. Ama bugün sürtünmeden daha fazlası vardı. Arabama çarpmadığı için şanslıyım.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum, eskiden onda gördüğüm her neyse onu görmeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Şimdi sadece güvensiz küçük bir çocuk görüyorum ve beni kırmasına izin verirsem lanetleneceğim. Kendini beğenmiş suratı sadece onu yenme isteğini körüklüyor. Tüm zorbalıkları geri teptiğinde yüzünün nasıl görüneceğini görmek için sabırsızlanıyorum.

Gözlerimi yere çeviriyorum ve sanki bir şey düşürmüşüm de onu arıyormuşum gibi davranıyorum. Dramatik bir hava yaratmak için birkaç kez etrafımda dönüyorum.

"Ne arıyorsun?" Davranışımdan dolayı kafası karışmış gibi görünüyor.

Başımı kaldırıp ona en iyi ölüm bakışıyla bakıyorum. "Taşakların." Omuz silktim. "Görünüşe göre onları kaybetmişsin. Bir sonraki yarıştan önce onları bulmak isteyebilirsin."

Nakliye aracına girip Brandon'ın ve ortak geçmişimizin üzerine kapıyı kapatıyorum.

Koca koca gözyaşları yüzümden aşağı akıyor.

Nakliye aracının kapısı kapanır kapanmaz, yüzümdeki ifade kayboluyor. Yüzeyin altında fokurdayan bir volkan gibi, gözyaşlarına boğuluyorum. Yatağa düşüyorum, bir topun içine kıvrılıyorum ve sadece ağlıyorum. Her şeyi serbest bırakıyorum. Aşağılanmış, harap olmuş, tayin edilmemiş ve düpedüz öfkeliyim. Her şey içimden fırlayıp yastığımın üzerinde bir pud- dle haline geliyor.

Bu şekilde ne kadar kaldığımdan emin değilim, ama hatırladığım bir sonraki şey uyandığımda kafamın karışmış olduğuydu. Uyuyakalmış olmalıyım. Üzerimde bir battaniye var ve odamın pencerelerinin dışı karanlık ama nakliye aracının ortak alanındaki ışıklar hala yanıyor. Gözlerim gözyaşlarımdan kabuk bağlamış ve şişmiş, üzerimde hala yarış kıyafetim var, terliyim, iğrencim ve bir duşa ihtiyacım var.

Ebeveyn banyosuna giriyorum, duşu açıyorum ve ısınmasını bekliyorum. Kıyafetlerimi yere atıyorum ve spreyin altına giriyorum. Üzerimden akan suyun sıcaklığı yaralı ruhumu rahatlatıyor.

Genellikle daha akıllı başında biriyimdir. Duygularımı sıralayabilir ve neden böyle hissettiğimi anlayabilirim. Düşüncelerimi mantıkla parçalara ayırabilir ve duygusal düzeyde neye ihtiyacım olduğunu ayırt edebilirim.

Evet, boktan bir gündü. İlk ona girme şansım olduğu için umutluydum. Çok umutlanmıştım ve bu hedefime ulaşamadığım için kendimde hayal kırıklığı yaşıyorum. Bu aşağılanma daha da arttı çünkü dünya zaten bana karşı ve ben de onları haklı çıkardım.

Ama en çok zorlandığım şey pistte ne olduğunu anlamamış olmam. Brandon'ın katılımı bir yana, vücudumun pistte verdiği tepki sürüşümü etkiledi. Kabuslarımda klostrofobik olma ve kapana kısılma duygularına aşındım ama araba kullanırken asla. Kafam net değildi ve yarışta bu en büyük ölüm tuzağıdır. Sürmek ya da ölmek arasındaki çizgi.

Tepkime neyin sebep olduğu üzerinde çalışmalıyım. Kulağa basit geliyor, değil mi? Ancak vücudunuzun neden belirli bir şekilde tepki verdiğini bilmediğinizde, ne üzerinde çalışacağınızı bilmek zor mu? İçgüdülerim bana sadece yarışmam gerektiğini söylüyor ama içgüdülerim bir şeyleri kaçırdığımı haykırıyor. Midem gurulduyor, beni düşüncelerimden çekip çıkarıyor ve üzerinde düşünmem gereken başka bir şey veriyor.

Erkek ol, Scarlett! Kendime söylüyorum.

Bulaşığımı bitiriyorum, giyiniyorum ve odadan çıkıp mutfığa doğru yürüyorum. Buzdolabını açarak bir şişe su, jambon, peynir ve mayonez alıp sandviç yapıyorum. Tezgâha yaslanarak yemek yerken karavandaki sessizliği fark ediyorum. Dax dışarıda olmalı. Hafif bas sesleri ve

insanların konuşmaları duvarları aşıyor. Pistlerde yarıştan sonra galibiyeti kutlamak için tam parti moduna geçildiği bilinmektedir.

Kapı açıldığında sırtım kapıya dönük, içeri müzik ve birkaç parti tezahüratı giriyor. Dax'in karo zemindeki ağır botlarını tanıyorum ve onu göreceğim düşüncesiyle geriliyorum. Beni fark ettiğinde adımlarında bir duraksama oluyor ama sonra adımları hızlanıyor. Güçlü kolları ortama dolanıyor ve beni sert bir göğse doğru çekiyor. Başını omzuma yaslıyor. Kaslarım gevşeyene ve ben onun kucağında rahatlayana kadar birkaç uzun dakika boyunca böyle kalıyoruz.

Gerçekten sarılmaya ihtiyacım vardı. Gözlerime yine ılık yaşlar doluyor ama onları geri itiyorum. Yeterince ağladım, yeniden başlamak istemiyorum.

"Bugün beni gerçekten korkuttun," diye fısıldıyor. "Tüm yarış kariyerim boyunca hiç bu kadar korktuğumu hatırlamıyorum ve ben de kendi payıma düşen kazaları yaşadım. Senin o duvara çarptığını gördüğümde..." duraklıyor, devam etmeden önce bir nefes alıyor. "O an hissettiğim korkuyu hiç hissetmemiştim. Sana ne olduğunu ve bunu durduramayacağımı bilmemek. Ve sen telsizden cevap vermediğinde..." diye devam ediyor, sesi kelimelerle birlikte çatlıyor.

Kollarımı ona dolamak için kucağında dönüyorum. İki elini kalçalarımın üzerine koyuyor ve beni tezgâha oturmam için kaldırıyor. Onunla göz hizasında ben de içine alıyor. Şiş gözlerimi gördüğünde endişesi kaşlarını çiziyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum otomatik olarak.

Elleri yüzüme geliyor ve birkaç damla gözyaşımı siliyor. İçgüdüsel olarak yüzümü ondan saklamak için arkamı dönüyorum ama o buna izin vermiyor.

"Ah, küçük kız," diyor usulca, sanki lakabım değerliymiş gibi. Sanki ben değerliymişim gibi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Senin için endişeleniyorum. Orada sana ne oldu?"

Aklımdan milyonlarca düşünce geçiyor. Aşırı bilgi yüklemesinin ezici hissi beni düşündürüyor, *nereden başlayacağım?* Ona anlatmalı mıyım?

Pistteki tepkim hakkında ne düşünüyorsun? Brandon'ı hem pistte hem de pist dışında anlatayım mı? Bütün gün aklımdan çıkmayan mesajlardan bahseder miyim? Tüm bunların birleşiminin beni gerçekten korkuttuğunu söyleyeyim mi?

Bununla nasıl başa çıkacağımı bilmediğimi kabul ediyor muyum?

Hayır, bırakın Dax'i, kimseye baskıyla başa çıkamayacağımı ya da yarışmaya hazır olmadığımı düşünmesi için bir neden vermem gerekmiyor.

Gözlerimi ondan kaçırıyorum. "Gerçekten emin değilim. Sanırım hazırlıksız ." Aslında bu bir yalan değil.

"Letty, bana bak," diyor Dax, sesi sert ama sert değil. Gözlerim onun bebek mavilerine kayıyor. "Bir yolunu bulacağız. Bu sadece senin ilk yarışın, bu konuda kendini hırpalamayı bırak." Sadece başımı sallayabiliyorum.

"Bir olsa bana söylerdin, değil mi?"

Duraksıyorum, sorusu karşısında hazırlıksız yakalanmış gibiyim. Şaşırmalı mıyım? Bektan bir yalancıym ve yüzümdeki her şeyi okuyabildiğine şüphe yok.

"Benimle her zaman konuşabilirsin. Her şeyden sonra beni koçundan daha fazlası olarak göreceğini umuyorum. Ben senin arkadaşınım da."

Dostum.

Ben onun arkadaşıyım. Bu koçluktan bir adım yukarı mı yoksa bir adım aşağı mı bilmiyorum. Normalde arkadaşlarıyla yatar mı? Onun başka bir kadınla birlikte olduğu düşüncesi tenimde soğuk bir ürperti yaratıyor. Bu cilveleşmeden ne bekliyordum ki? Bundan sonra ne olacağı hakkında hiç konuşmadık. Etrafta gizlice dolaşmanın dışında bir geleceğimiz var mı? Mantıklı olmalıyım. Bana arkadaş demesinin beni bu kadar incitmesine izin vermemeliyim. Biz şu anda sevişen arkadaşlarız, bundan sonra ne olacağını sonra düşünürüz.

"Tabii ki." Dax beni gerçekten önemsiyor. Tüm bunları ondan saklamaktan nefret ediyorum ama kendi başıma çözene kadar Dax'in endişelenmesine ihtiyacım yok.

Bu konuda. Onu kendime çekiyorum, kollarının beni sarmasına ihtiyaç duyuyorum. Parmaklarımı saçlarında gezdirip yüzünü yaklaştırırken bacaklarımın arasına giriyor. Çenesi boyunca, sonra da dudaklarının köşesine öpücükler konduruyorum. Dudaklarını ayırmadan önce dilimin dikiş boyunca ilerlemesine izin veriyorum. Öpücük yumuşak başlıyor. Her birimiz diğerinin nefesini içimize çekiyoruz, alay ediyoruz, ikimiz de hakimiyet için savaşıma kadar tadına bakıyoruz. Öpüşme açılığa dönüşüyor ve Dax'ın elinin saçlarımın tellerini çektiğini hissedince inliyorum. Kafa derim acıyor, zevk ve acı öpücüğü güçlendiriyor. Bu hissin içinde kayboluyorum.

Dax çekiliyor ve az önce durduğu yerde soğuk bir boşlukla baş başa kalıyorum. Bir saniye önce ona bir koala gibi sarılmıştım, sonra o nakliye aracının diğer tarafındaydı. Pantolonunu ayarlarken yüzünde bir bıkkınlık maskesi var, aleti kumaştan belli oluyor. Ellerimi sikine götürdüğümü hayal ederek sırtıyorum. Aleti ağzımda. İçimde. Kapıdan gelen tanıdık bir ses duyana kadar neden geri çekildiğini merak etmeyi bırakıyorum.

Jamison nakliye aracına doğru yürürken, "Sıra sende," diye bağıyor. Önce bana sonra da Dax'e bakıyor ve neye bulaştığını açıkça değerlendiriyor.

Ne yapacağımı bilemeden donup kalıyorum ve Dax ile ilişkiyi sakladığım için inanılmaz derecede suçlu hissediyorum. İçgüdülerim beni yönlendiriyor. Söyle, . Suçluluk, heyecan, korku, beklenti. Berbat durumdayım.

"Bir şeyi mi bölüyorsunuz?" Jamison bize şüpheyile bakıyor.

"Hayır!" Dax ve ben aynı anda söyledik, bu da bizi daha da suçlu gösteriyor.

"Hayır," diye vurguluyorum ona gülümseyerek. Tezgâhtan inip onunla Dax'ın arasında duruyorum. "Az önce uyandım ve yemek yemek için dışarı çıktım. Dax ve ben yarış hakkında konuşuyorduk."

Yarıştan bahsettiğimde yüzü düştü. Yanıma gelip elini kolumun üzerine koyuyor.

"Nasıl hissediyorsun? Dax'e uyandığında bana mesaj atmasını söyledim." İstedini yapmadığı için gözlerini Dax'e dikti. Bu açıdan onu göremiyorum ama sözleri karşısında özür dilemeden omuz silkişini hayal edebiliyorum. Gözlerini deviriyor ve tekrar bana çeviriyor. "Hey, neşelen güzelim. Bir dahaki sefere onları yakalayacaksın. Eğer o sikik çocuk seni duvara çarpmasaydı, şu anda kutlama yapıyor olacaktık."

Sözlerindeki duygusuzluk karşısında gözle görülür bir şekilde irkildim. Ya da belki de bu benim yorumumdur. Jamison'ın duyarsız olduğunu hiç bilmiyordum ve başka bir gün olsa onunla Brandon hakkında konuşmak isterdim ama bugün yaşananlar hâlâ taze. Kan sızmasını engellemek için çok çalıştığım açık bir yara.

"Jamison, dur," diyor Dax.

"Çok mu erken?" Gülümsemesini gizlemeye çalışırken yüzünü buruşturuyor ve kalçasını sallıyor. Bu o kadar Jamisonvari bir şey ki kıkırdıyorum. Bu yarışı geride bırakmalıyım. Duyguları geride bırakıp yoluma devam etmeliyim.

"Bıçağı daha derine sok, neden yapmıyorsun?" Ona dirsek atıyorum.

"Hayır kızım, ben bıçağı sırtından çekip çıkaran ve onunla tüm düşmanlarına saplayan arkadaşınıam."

Ondan bir saniye bile şüphe etmezdim. Jamison, gecenin bir yarısı aradığınız ve ne olursa olsun, her şeye hazır bir kürekle ortaya çıkan bir arkadaş türüdür.

"Sanırım hepiniz Game of Thrones'u çok fazla izliyorsunuz," diye itiraz ediyor Dax, nakil aracının kendi tarafında kalarak ve daha fazla yaklaşmadan.

"Hiçbir şey bilmiyorsun Jon Snow," diyor Jamison ve ben aynı anda kahkahalara boğulmadan önce. Elimi kaldırdım ve o da bana beşlik çaktı.

bir tokatla. Dax odasına girip kapıyı arkasından kapatıyor. Jamison'ı yanıma çekip kanepeye oturtuyorum. Televizyonu açıyorum ve haber spikerini duyar duymaz bir hata yaptığımı anlıyorum.

"Hayes'in altmış beşinci turda tam burada hareket ettiğini ve arkasındaki araçların geçmesini engellediğini görüyorsunuz. Amatörce bir hareket, çaylak bir sürücünden bekleyebileceğim bir hareket ama pistteki yeri için savaşıyor birinden daha fazlasını beklerdim. Hiç etkilenmedim," diyor ilk erkek. Ekrandaki adamları pistten tanıyamıyorum, bu yüzden bir spor kanalından gelen muhabirler olmalılar.

İkinci bir erkek daha katılıyor. "McCain'in Hayes ve Martin'in arkasına geçerek ön eleme sıralamasındaki yerini yükseltmeye çalıştığını görebilirsiniz. McCain'in öz babası Hayes'i eğitiyor, bu konuda ne düşünüyorsun Jeff?"

"Joey, Dax McCain'e büyük saygı duyuyorum ama bir kadın sürücüyü işe alırken ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Özellikle de oğlunun başladığı sezonda. Daha önce şampiyonluk kazanan pek çok sürücüyü eğitti ama görünüşe göre bu galibiyet serisi Hayes ile sona eriyor."

"Her şeyi bilen, pislik torbası! Kim olduklarını sanıyorlar bunlar?" Jami'nin oğlu televizyona bağırıyor. Verdikleri kararın ülke çapında yayınlanmasından duyduğum utançla yanaklarım kızarıyor.

"Yetmiş beşinci turda öndekilere yetiştiğini görüyorsunuz, ancak Brandon McCain'in küçük bir itişiyile tir tir titreyerek duvara çarpıyor." Brandon ön çamurluğumu itip beni duvara çarptırırken ekran yarışın video görüntülerine geçiyor. Duvara çarptığım anı yeniden yaşayarak nefesimi tutuyorum.

Bunu kasetten izlemek tam bir akıl . Arabadayken zaman yavaşlamış gibiydi ama saatler süren işkence aslında sadece saniyelerdi.

Çarpmanın etkisiyle kıvılcımlar uçuşuyor ve arabalar arbedeye dahil olmamak için etrafımda dönüyor. Kasette ses yok ama sanki hala arabanın içindeymişim gibi. Tek duyabildiğim metal ve betonun yüksek perdeden sürtünmesi. Duvardan uzaklaşıp yarışı bitirdiğimi izlerken kalbim göğsümde çarpıyor.

"2023 ARCA serisinde Hayes için harika bir başlangıç değil," diye devam ediyor Joey ama ben onu duymazdan geliyorum.

Jamison elimi tuttu. "Scar, zor bir gün geçirdiğini biliyorum. Yarış umduğun gibi gitmedi ve yanlış giden her şeyi gözden geçiriyorsun. 'Olabilirdi' ve 'olmalıydı'ları listeliyorsun ama kendine daha fazla kredi vermelisin. Duvara toslamak ve yine de yarışı bitirmek için çok fazla kontrol gerekiyordu. Yani, uzman değilim ama bugün o pistte ve yine o kasette ne gördüğümü size söyleyeyim.

"O aptallar," diye devam ediyor, "Brandon'a karşı sinmiş olduğunuzu söylerken yanılıyorlar. Sen kimseye karşı sinmedin. Evet, duvara fırlatıldın, ne olmuş yani? Bunun seni durdurmasına izin vermedin. Sürmeye devam ettin ve yarışı bitirdin. Bu senin hakkında çok şey söylüyor. Sana her şeyi yapabilirler ve sen bunun üstesinden geleceksin. Sana inanıyorum." Sözlerini vurgulamak için elimi sıkıyor.

Sözlerini takdir etsem de bugün yaşadığım kargaşa beni bitkin düşürdü. Gerçekten sadece bugünün bitmesini ve yatağa gitmeyi istiyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum elimi onun elinin üzerine koyarak. "Desteyiniz için minnettarım ama sizin için de uygunsa, gerçekten yatağa gitmek istiyorum."

"Elbette," diyor ve ayağa kalkıyor. "Bu hafta antrenmanda görüşürüz. Bana mesaj at, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul ediyorum ve onun nakil aracından ayrılışını izliyorum.

Kendimi yatağa sürüklüyorum ve neredeyse hemen uyuyorum. Gece boyunca bir süre dönüp duruyorum, kollar beni sarıyor ve Dax'ın göğsüne çekiliyorum, sonunda derin bir uykuya dalıyorum.

Otuz Üçüncü Bölüm

Letty

Daytona'daki yarışın üzerinden bir haftadan biraz fazla zaman geçti ve Dax antrenman programımı hızlandırdı. Bu hafta her gün pistteydik. Kalabalık ve arabalar arası geçişler üzerinde çalışmama yardımcı olması için ek sürücüleri geri getirdi. Daytona'da karşılaştıklarına benzer simülasyonlar yaptırıyor. Bu taktik araçların etrafındaki rahatlık seviyeme yardımcı oldu ama bu mükemmel bir sistem değil.

Bir kez bile Daytona'daki gibi ezici klostrofobi veya panik duygusu . Burada kendime güveniyorum, hatta özgürüm. Sanki yeniden kendimmişim ve Daytona sadece kötü bir rüyaymış gibi. O kadar kolay olmadığını biliyorum ama bir sonraki yarış geldiğinde tüm bunların çok az ya da hiç fark yaratmayabileceği gerçeğiyle yüzleşmektense bu iyimserlik balonunun içinde saklanmayı tercih ederim. Dax, eğer bir sorun varsa bunun üzerine gitmemiz gerektiği görüşünde. Ben de aynı fikirdeyim, ancak hala gerçek *sorunun* tam olarak ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Hazırlan, bu gece seni dışarı çıkaracağım."

Pistten eve döndüğümüzde Dax'in sözleri karşısında donup kalıyorum. Bugün Cuma, yani yarın izinliyiz ama yine de beni daha önce hiç insan içine çıkarmadı. Onunla gerçek bir randevu gecesi geçirme düşüncesiyle gülümsüyorum.

"O güzel küçük kafanın içinde dönen çarkları görebiliyorum. Dikkatli olmamız gerekecek ama akşam yemeği alarm zillerini çaldırmamalı. Şimdi acele et," diyor odasına gitmeden önce.

Yüksek belli, siyah, yırtık skinny jean'lerimi giyiyorum ve üzerime bol göğüs dekolteli ve gömleğin göbeğimin hemen üzerinde durduğu yerde bir parça teni gösteren dar, V yakalı, bebeksi bir bluz giyiyorum. Deri botlarım ve siyah bomber ceketimle eşleştiriyorum. Saçlarımı, saçımı örerken taktığım örgülerden kurtarıyorum.

pratik yapıyorum ve normalde düz olan saçlarıma plaj dalgası görünümü veriyor. Giyinmeyeli uzun zaman olmuştu, bu yüzden imzam haline gelen kanatlı göz kalemimi sürüp siyah rimel ve allık sürüyorum. Görünümü kiraz kırmızısı bir dudak parlaticısıyla tamamlıyorum ve odamdan çıkıyorum.

Dax her zamanki kot pantolonu ve flanel gömleğinin üzerine siyah bir ceket giymiş halde mutfakta beni bekliyor. Arkası dönük kasketinin yerine saçlarını bir tarafa doğru taramış. Kalın sakalları özenle kesilmiş ve mavi gözleri beni tepeden tırnağa süzüyor. Bakışları her santimimde gezinirken tenim ısınıyor.

"Buraya gel küçük kız," diye parmağıyla işaret ediyor Dax.

Sırıtarak ona doğru yürüyorum. İyi göründüğümü biliyorum, ama ateş mavisi gözleri gördüğünden hoşlandığına dair bana güven veriyor. Yaklaşır yaklaşmaz beni göğsüne çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma yapııştırıyor. O dudaklarıma saldırırken ben de ceketini tutuyorum. Tenimde karıncalanmalara yol açan ve çekildiğinde beni soğukta bırakan yakıcı bir öpücük.

"Muhteşem görünüyorsun ama eğer şimdi gitmezsek, seni tüm kıyafetlerinden soyacağım, seni burada hızlı ve sert bir şekilde becereceğim, seni benim olarak işaretleyeceğim, böylece seni gören her erkek kime ait olduğunu bilecek."

"Evet," diyorum nefes nefese. "Onun yerine bunu yapalım."

Hırlıyor. "Mutfakta sert sikişlerden ve gizli öpücüklerden daha fazlasını hak ediyorsun. Seni dışarı çıkarmak istiyorum." Kıçımı tokatlayarak geri çekiliyor. "Şimdi, gidelim."

Onu garaja kadar takip ediyorum, kamyonet yerine bisiklete yöneldiğinde şaşırıyorum. Küçük bir kask alıp bana uzatıyor. Aklımdan bir düşünce geçiyor - neden ikinci bir kaskı var ve onu kim takıyor? Kıskançlık ağzımda ekşi bir tat bırakıyor. Bu adamı çok az tanıdığımı fark ettiğimde içimi bir sıkıntı kaplıyor. İlişkimiz o kadar

Şimdiye kadar, daha iyi bir tanım bulamadığım için, onun benim koçum olmasından ibaretti. Hafif ve diyebilirim ki *kolay* oldu. Kimyamız alışılmışın dışında, akıllara durgunluk veren seksimizden buna hiç şüphe yok. Ama hepsi bu, değil mi?

Peki neden Dax'i başka kadınlarla düşündüğümde vahşi bir buldog köpeğine dönüşüyorum?

"Kimin kaskı bu?" Biraz sinirli bir şekilde sordum.

"Letty," diyor Dax, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Her ne kadar kıskançlığın beni çok sertleştirse de, ki bu sürüşü çok rahatsız edecek, o kask sadece senin. Aylar önce senin için sipariş etmiştim."

Cidden... kelebekler.

Kaskı takıyorum ve onun bisiklete binişini izliyorum. Bacağımı sallayarak arkasına geçiyorum ve kollarımı beline doluyorum. Motoru çalıştırıyor ve bacaklarımın arasındaki titreşim dudaklarımdan bir inilti çıkarıyor. Dax karanlık bir şekilde kıkırdıyor ve onun önünde kendimi tatmin ettiğim gecenin anıları aklıma geliyor.

Kulağına eğilerek, "Vibratörü geri getirmem gerekiyor," diyorum.

"İhtiyacın olan tek vibratör, amının üzerindeki ağzım." Sesi karanlık bir ton alıyor.

Dax'in amımı yalamasını her oyuncağa tercih ederim.

Garajdan çıkıyor ve önümüzde kıızıla çalan gün batımı gökyüzüyle toprak yoldan otoyola çıkıyoruz. Ilık hava yüzüme ve saçlarıma doğru esiyor. Dax'in ellerinden biri kemerinin hemen üzerinde benimkinin üzerine yerleşiyor ve parmaklarımızı birbirine geçiriyor.

Otoyoldan kasabaya doğru yola çıkar ve çok geçmeden yerel et lokantasının önüne park eder. Kasabanın ortasında, eskiden bir sıra eski evin bulunduğu yerde yer alıyor. Yıllar içinde her ev bir iş yerine dönüştürülmüştür.

ness, eski dünya hisleriyle klasik bir şehir merkezi yaratıyor. Et lokantası, etrafını saran bir verandası olan tek katlı eski ahşap bir ev. Arkadan dumanlar yükseliyor ve tütsülenmiş etlerin ve baharatların kokusu burnumu okşuyor.

Verandaya doğru yürürken Dax elimi tutuyor ama bu kısa sürüyor. İçeri girdiğimizde, yaşlı bir çift çıkarken Dax'i hemen fark ediyor.

"Dax, seni görmek çok güzel." Adam elini uzatır ve Dax elini sıkar.

o.

"Richard, Sheila," diye sormadan önce her ikisini de selamlıyor. "Nasılsınız?"

"İyi gidiyor. Brandon'ın bu sezon ARCA serisine başladığını gördüm.

Onu eğitmiyor olman çok yazık," diyor Richard.

"Ah, evet, çocukları bilirsiniz." Brandon'ın kendisini koç olarak istemediği gerçeğini görmezden gelerek omuz silkiyor. "Ama Scarlett," bana doğru işaret ediyor, "bu sezon da yarışıyor."

"Evet," diyor Richard, ilk kez beni süzüyor ve ilk bakışta beni görmezden geliyor. "Senin için biçilmiş kaftan, değil mi?" Hakaretine gülüp geçiyor. "Seni görmek güzeldi. Sezonda iyi şanslar."

"Hoşça kal Richard. Seni gördüğüme sevindim Sheila," diyor Dax kibarca ama yüzündeki sert gülümseme hiç de kibar değil. Kendini tutuyor ama her kimlerse, savaşıma değmeyeceğine karar veriyor.

Hostes bizi masamıza götürüyor, arka tarafta bize biraz mahremiyet sağlayan rahat bir yer. Ortasında bir masa olan yuvarlak bir kabin, bu yüzden Dax'ın yanımda oturması sıra dışı görünmeyecek. Uzaklaşmadan önce içki siparişimizi alıyor. Menülerimize bakarken ikimiz de sessiziz. Garson geliyor ve içkilerimizi masaya koyarken gömleğimin altına bakarak kendini Peter olarak tanıtıyor.

Dax sert bir şekilde, "Gözleri gömleğinde değil, yüzünde," diyor.

Peter'ın gözleri Dax'a döndüğünde faltaşı gibi açılmıştı. "Özür dilerim efendim, kızıma saygısızlık etmek istememiştim." Bir kahkaha attım. Oh, bu çok iyi.

Peter bana "*Ne dedim ben?*" der gibi bir ifadeyle bakıyor. Oh Peter, o çukuru kazmaya devam et, yakında Çin'e varabilirsin.

Biz ona emirlerimizi verirken Dax gözlerini Peter'dan ayırmıyor ve o da koşarak uzaklaşıyor.

"Hey baba," diyorum kaşlarımı yukarı aşağı kaldırıp onunla alay ederek. Yüzündeki ifadeden hiç de eğlenmediği anlaşıyor.

Dax, Richard ve Sheila ile karşılaşmamızı kastederek, "Seni eğitmeye başlayana kadar arkadaş çevrem ne kadar yargılayıcı olduğunu hiç bilmiyordum," diyor.

"Özür dilerim," diyorum, sadece öyle olduğum için. İçim çalkalanıyor. Sırf beni eğitmeyi seçtiği için bu kadar kötü bir şöhrete sahip olmasından nefret ediyorum.

"Letty, bu sözleri bir daha ağzından duymak istemiyorum," ısrar ediyor. "Bu onların kaybı ve hayallerinin peşinden koştuğun için asla utanmamalısın."

Sert ses tonundan irkiliyorum ama bunu kötü olmak için söylemediğini biliyorum. "Ama bu senin için adil değil. Sen şampiyonlar yetiştirdin ve ben ilk yarışta bile dereceye giremedim."

"O pistteki hiçbir yarışçı sizin kadar mücadele etmek zorunda değil. Yarış camiasının bir yarışçı için bu kadar ayaklandığını hiç görmemiştim. Elbette herkesin nefret etmeyi sevdiği Kyle Busch'lar var ama o sizin her gün verdiğiniz savaşın yanında sadece bir eğlence." Ben sessizce otururken o duraksıyor ve bu sözlerin birkaç dakika daha aklımda kalmasına izin veriyor.

"Sadece sürücü olarak değil, koç olarak da yıllardır birlikte çalıştığım insanlar saygımı kaybetti." Eğer suçluluk katı bir ağırlık olsaydı, şu anda boğuluyor olurum. "Sadece onları biraz sarsmak istiyorum ama önyargıları onların düşüşü. Bir gün sözlerini yiyecekler."

"Koç olmaya karar vermenize ne sebep oldu?" Kısmen konuyu değiştirmek için, ama aynı zamanda onu merak ettiğim için soruyorum. Dax McCain hakkında bilinmesi gereken her şeyi öğrenmek istiyorum

"Açıkçası bunun pek çok nedeni var. Kısacası o kadar uzun süredir yarışların içindeyim ki sakatlanıp emekli olmaya karar verdiğimde en mantıklısı bu oldu. Şimdiye kadar benim için işe yaradı," diyor gülümseyerek.

"Çok mu kibirlisin?" Bir kahkaha atıyor ama itiraz etmiyor. "Peki uzun versiyonu nedir?"

Cevap vermeden önce içkisinden bir yudum alıyor. "Çoğu kişinin bilmediği şey, yaralanmadan önce zaten şoförlükten emekli olmayı düşündüğümdür. Hayatımda artık durulmak istediğim bir noktadaydım. O noktada on yılı aşkın bir süredir yollardaydım ve Brandon'ın büyümesini çok özlemiştim. Brandon'ın annesi ve ben asla birlikte olamayacaktık. O hamile kaldığında çok gençtik ve ben de kariyerime yeni başlamıştım. Bir babanın olması gerektiği gibi yanlarında olamadım ama onlara destek olmak için elimden geleni yaptım. Yarışlar arasında ve sezon dışında zaman ayırdım ama zaman çok hızlı geçti. Bir de baktım ki dokuz yaşında ve yarışçı olmaktan bahsediyor." Gözlerinde uzak bir bakış var, sanki masada benim yerime onunla konuşan dokuz yaşındaki Brandon'ı görüyor.

"Bu sözlerin onun ağzından çıktığını duyunca çok heyecanlandım ve bunun gerçekleştiğini görmek için orada olmak istedim. Ancak işler hiç de düşündüğüm gibi gitmedi. O zamana kadar Brandon benden uzaklaşmaya başlamıştı ve benim varlığım her şeyi daha da kötüleştirdi. Annesi benim etrafta olmamama alışmıştı. Brandon söz konusu olduğunda her şey üzerinde tam kontrole sahipti ve hayatlarını bozmamı istemediğini açıkça belirtmişti. Onu suçlamıyorum. O sırada yeniden evlenmişti ve hayatına devam etmek istiyordu. Buradaki kulübeyi satın almadan önce birkaç yıl Daytona'da kaldım. Yeterince yakın

Onu hâlâ görebiliyordum ama kimsenin ayağına basmayacak kadar da uzaktaydım."

O yılları hayal meyal hatırlıyorum. Brandon ve ben birlikte büyümüş, ilkokuldan beri aynı okullara gitmiştik. Annem vefat ettikten sonraydı ve ben büyükbabamla yaşıyordum. Dax'in tedavi gördüğünü ve herkesin onun tekrar yarışıp yarışmayacağını konuştuğunu hatırlıyorum. Yaralarının tam boyutunu bilmiyorum ama sol bacağıının tamamı alçıdaydı. Büyükbabam ve ben onu ziyaret ederdik ve ben ona hep kurabiye götürürdüm. Hatırladıkça gülümsüyorum. "Sana kurabiye getirdiğimi hatırlıyorum. Cevizli çikolata parçacıklı. Çiğnenebilir, sert değil."

Gülümsüyor. "Benim favorim."

Gülüyorum. "Orada oturup sürekli kurabiye yemekten nasıl balinaya dönüşmedin anlamıyorum."

Alaycı bir tavırla elini kalbinin üzerine koydu. "Ben yaralıydım. En sevdiğim küçük kızın yaptığı kurabiyelerin tadını çıkarmama izin verilmedi mi?"

'Küçük kız' kelimesini bu kadar masum bir şekilde kullanınca yanaklarım kızardı. Bu iki kelimeyi benim için mahvetti. Nakliye aracında dizlerimin üzerindeyken benimle konuşan sert kenarlı sesinin ve kendimi unutana kadar parmaklarken dudaklarımda gezinen aletin anıları zihnimi dolduruyor.

Sanki Dax düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, eli masanın altından bacağı buluyor. İç bacağı okşarken eli tüm genişliği kaplayacak kadar büyük. İçimde yükselen ateşle kot pantolonum yerine tenimi okşuyor da olabilirdi, külotum her vuruşta daha da ıslanıyor. Koltuğumda kıpırdanıyorum ama Dax beni durdurmak için bacağı sıkıyor, tam da garson yemeğimizle dönerken.

Garson uzaklaştığında, Dax kalçamı serbest bırakıyor. Bifteklerin nefis kokusu beni onun dokunuşunun yokluğundan uzaklaştırıyor ve yemeğe yumuluyorum. Biz

Yemek yerken sessizce, yemeğimizin tadını çıkararak. Rahat ve kolay. İkimiz de tabaklarımızı bitirdiğimizde Dax hesabı ödüyor ve bisiklete doğru giderken kimseye rastlamadığımız için şanslıyız.

Kaskımı takmak için hareket ediyorum, ama başıma geçiremeden Dax beni derin bir öpücüğün içine çekiyor.

"O garson gözlerini senden alamadığından beri bunu yapmak istiyordum." Sıcak dudakları ve boğuk sesi daha önce körüklediği ateşi yeniden alevlendirdi. "Hadi, seni eve götürmeden önce bir durağım daha var."

Home.

Sadece bir kelime ve sanki sıcak bir battaniye etrafımı sarıyor. Burası *bizim evimiz* değil ama şu anda öyle olmasını istiyorum. Dax'in kulübeyi evim, *evimiz* olarak görmesi bana sezon dışında günlerimizi orada geçirdiğimizi, gölde yüzdüğümüzü, belki bir köpek aldığımızı hayal ettiriyor. Bu fikri sevdim. Barınaktan hüzünlü gözleri olan kabarık bir dev. Bakıma ve sevgi dolu bir yuvaya ihtiyacı olan bir köpek.

Tekrar motora atladık ve yola koyulduk. Bu kez Dax bizi kasabadan uzaklaştırıp dağın yamacına götürüyor. Artık karanlık, etrafımızdaki manzara ay ışığı ve motosikletin önündeki tek farla aydınlanıyor. Yolun yarısına geldiğimizde, Dax bizi ağaçların arasından geçen toprak bir yola çekiyor. Bizi dik bir yokuşa çıkarırken Dax'e daha sıkı tutunuyorum ve bisikletin her oturuşunda zıplayıp sarsılıyorum.

Bunun arazi motosikleti olduğunu mu sanıyor? Bizi hangi cehenneme götürüyor?

Ağaçlar bir uçurumun kenarını kucaklayan bir açıklığa açılıyor. Derin lastik izleri birçok insanın bu noktayı ziyaret ettiğini kanıtlıyor ancak hiçbir tabela olmadığı için burası küçük kasaba sırlarından biri.

Ayağıyla kickstand'i indirdi ve motoru kapattı. Bisikletten ve elini bana uzattı. Elimi onunkine koydum ve salladım.

Bacağımı bisikletin üzerinden geçirdim. Bizi uçurumun kenarına götürüyor. Karanlık, bir yıldız denizi altında yuvalanmış kasabanın manzarasına açılıyor. Sokaklardan gelen ışıklar bize doğru parılıyor. Ay büyük ve parlak ve bu yükseklikten uzanıp ona dokunabilirsiniz.

"Vay canına, çok güzel," diyorum.

Dax kollarını arkamdan sarmak için elimi bırakıyor. "Biliyorum," diyor ve ben ona bakmak için döndüğümde, o da bana bakıyor.

Klişe, evet, ama gizliden gizliye seviyorum. Beni yanlış anlamayın, soğuk ve sert dış görünüşü seksi, ancak şaşırtıcı derecede tatlı olduğu bu anlarda onunla bir hayat hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Manzaraya geri dönüyorum ve bu fırsatı bir süredir kafamı kurcalayan bir soruyu sormak için kullanıyorum.

"Dax, grştğn biri var mı? Yani her ne yapıyorsak onun dışında?" Arkama geçiyor ama yüzünü görmek için bilerek dönüp bakmıyorum. "Hayır güzelim, senden başka kimseyle görüşmüyorum."

Tuttuğum nefesi dışarı veriyorum. "Güzel."

"Yıllardır kimseyle çıkmadım. Hiç kimse, tüm dünyamı altüst eden, alt st eden dik kafalı bir sarışın gibi ilgimi çekmeyi başaramadı." Beni tarif ederken sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. Sözleri bana ihtiyacım olan güvenceyi verdi.

"Sana aşık oluyorum, Dax," diye fısıldıyorum. "İyi bebeğim, çünkü ben çoktan düştüm."

Kollarında dönüyorum, ayak parmaklarımın üzerinde yükseliyorum ve onu öpüyorum. O bir uyuşturucu ve ben bağımlıyım. Neden birlikte olmamamız gerektiğiyi umurumda değil. Dax McCain'e takıntılıyım.

Yatak odasına giderken giysilerimiz kulübenin her tarafına savrulmadan önce ön kapıdan zorlukla geçiyoruz. Daha doğrusu Dax'in yatak odasına. Odayı ya da buraya ilk kez geldiğim gerçeğini düşünecek zamanım yok. Hayır, yüzde yüz önümdeki adama odaklanmış durumdayım.

Sadece külotum ve sütyenimle yatağa düşüyorum. Dağınık dalgalarım etrafıma yayılmıştı.

Yalınayak, üzerinde sadece kot pantolonu var ve kemeri açıkta. Sanki açlıktan ölüyormuş ve ben de onun bir sonraki yemeğiymişim gibi bana bakıyor. Gözleri tenimde gezinirken arzuyla dolup taşıyor. Ayağımı ellerinin arasına alıyor ve parmak eklemleriyle kemeri yoğuruyor. İnliyorum. Masaj vücuduma muhteşem karıncalanmalar gönderiyor. Kaydırmadan önce bir sonraki ayağa geçiyor.

ve sonra da kalçalarım. Başparmağıyla tenimi yoğururken parmakları merkezime yaklaşıyor.

İleri geri, kalçalarımın bir aşağı bir yukarı hareket ediyor. Her seferinde daha yükseğe çıkıyor ama asla ona en çok ihtiyaç duyduğum yere ulaşamıyorum. Aynı anda hem rahatlamış hem de cinsel hayal kırıklığına uğramış durumdayım. Kalçamdan yukarı doğru hareket ettiğinde inliyorum ama durmak yerine, kollarıma geçmeden önce göğüslerimi tamamen görmezden gelerek karnıma doğru devam ediyor.

Eğer hemen harekete geçmezse, bayılabilirim.

Gerçekten seksi, Scar.

Omzumdan, çene çizgimden, burnumdan ve alnımdan öpücükler kondurarak üzerime eğiliyor ve sonunda dudaklarıma ulaşıyor. Alt dudağımı ısıırıyor ve ben de isteyerek ona doğru açılıyorum. Ellerim saçlarını buluyor ve tırnaklarını hafifçe kafa derisine sürmeden önce parmaklarımı üstteki uzun tellerde gezdiriyorum. İnliyor ve öpücüğü derinleştiriyor. Tatlı ve şehvetli ve hiç bitmesini istemiyorum.

Elleri dolaşmaya başlıyor, önce sütyenimin düğmelerini açıyor, öpüşmeyi kesip sütyenimi çıkarıyor. Göğüslerimi arasına almadan hemen önce odanın içinde bir yere fırlatıyor. Dokunduğunda inliyorum ve ellerine doğru eğiliyorum. Parmakları meme uçlarımı buluyor ve onları sıkıp sert yumrular haline getiriyor. Öpüşmeyi keserek parmaklarını diliyle değiştiriyor. Sakalının sertliğiyle karışan yumuşak dokunuşlar aşırı duyuşal yüklenme yaratıyor. Sadece bundan bile boşalabilirim. Dilinin her hareketinde içim kasılıyor, kalçalarım Dax'ın kalçasına sürtünmek için kalkıyor.

"Lütfen, Dax."

"Şşş."

Parmakları tenimi takip ederek merkezime doğru bir yol açıyor. Külotumu yırtarken kumaşın sesini duymadan önce bir çimdik atıyor. *Oh. Aman Tanrım. Tanrım. I*

kumaşı cebe indirmesini izliyorum. Parmakları içime girmeden önce ipeksi kıvrımlarımın arasından kayıyor. Kukum hemen parmağının üzerine kapanıyor, gerçeğinin yerini tutmuyor. Parmağını çekiyor ve ıslaklığımı göğüslerimde kullanıyor, sıcak dudaklarıyla meyve sularını emmeden önce bir meme ucunu ve ardından diğerini daire içine alıyor.

Tanrım, bu çok ateşli.

Dudaklarını dudaklarıma yaklaştırıyor. Gözlerimin içine bakmadan önce hızlı ve yumuşak bir dokunuş, ağzımı yalayıp yutmadan önce bir anlığına bakışlarımı tutuyor. Onunla alay etmesi, kendimi onun üzerinde tatmakla birleştiğinde o kadar inanılmaz derecede sıcak ki, parmağı amıma geri döndüğü anda yanıyorum. Amımın kasılması durana kadar parmağını pompalarken dudaklarına doğru inliyorum. Ben ayrı düşerken beni izliyor - gözleri her hareketimi takip ediyor, anıyı zihnine kazıyor.

Beni ters çevirip kalçalarımı kaldırmadan önce yatakta dizlerinin üzerine çöküyor. Elleriyle iki yanağımı da kavradıktan sonra bir tokat atıyor. Ani acı şokuyla çığlık atıyorum ve yorganı ellerimle kavıyorum.

"Küçük kız, seni becermeme hazır mısın?"

"Evet," diye sızlanıyorum yatağın içinde.

Eli, tekrar tokatlamadan önce acıyan yanağımı hafifçe ovuyor. Acıdan irkiliyorum ama dudaklarımdan dökülen iniltiye engel olamıyorum. Islaklığım iç bacaklarımdan aşağı kayarak çarşafları ıslatıyor. Zevk ve acı ilkel yanıma çağırıyor.

Bu adam tarafından sahiplenilmek istiyorum.

Bir tokat daha atmadan önce "Seni duymadım," diyor.

"Evet, baba!"

Islak bir hamleyle içime girmeden önce duyduğum tek şey kot pantolonunun hışırtısı ve kemerinin şingirtısı.

"Bu doğru, küçük kız. Ben senin babanım," diyor itişler arasında.

Elleri omuzlarıma geliyor, beni kendisine doğru çekiyor ama ellerimin ve dizlerimin üzerinde tutuyor. Pozisyon hareketlerimizi kısıtlıyor ama derinlemesine itiyor, delici darbeleri içimdeki o noktaya çarpıyor ve beni başka bir orgazmın eşiğine getiriyor. Coşku bedenimi sular altında bırakırken haykırıyorum, içimde hareket etmeye devam ederken amım onun kalın uzunluğunun etrafında spazm geçiriyor. Sikinin içimde sarsılmaya başladığını hissedebiliyorum ve yakın olduğunu biliyorum. İçime sıcaklık dolana kadar itiş kakışları vahşi ve çılgınca bir hal alıyor. Omuzlarımı bırakıp kalçalarının üzerine oturuyor.

"Gidip temizleneyim," diyorum yataktan kalkmaya çalışırken.

"Hayır, döllerimin bu amdan damladığını görmek istiyorum. Bu şimdiye kadar gördüğüm en seksi şey. Seni benim olarak işaretliyorum."

Parmaklarını kullanarak damlayan döllerini tekrar akıtıyor.

Milyon yıl geçse de içimden döller akarken kığım havada bir yatağa uzanmanın bu kadar ateşli olacağı aklıma gelmezdi.

Otuz Dördüncü Bölüm

Letty

Sezonun ikinci yarışı Ari- zona'daki Phoenix International Raceway'de. Jamison ve ben birlikte uçarken Dax birkaç gün önce ekiple birlikte aracı piste götürmek için ayrıldı. Antrenmanlar başladığından beri Dax ve ben ilk kez ayrı kaldık ve onu özleyorum. Beni yemeğe götürdüğü geceden beri onun yatağında uyuyoruz, böylece sadece tüm gün onunla antrenman yapmakla kalmıyor, geceleri de onun kollarında uyuyorum. O kadar uzun zaman geçmediğini biliyorum ama mecbur kalmadıkça bir daha yalnız uyumak istemediğimi biliyorum.

Jamison ve ben havaalanında uçağımızı bekliyorduk. Bize kahve almaya gitti, ben de yalnız kaldığım birkaç dakikayı ona mesaj atmak için kullandım.

Letty: *Seni özledim. Bu sabah soğuk bir yatağa uyandım.*

Dax: *Güzel, demek ki yalnızdın.*

Letty: *Pek yalnız sayılmam.*

Dax: *Beni test etme. Ben yokken evde birinin olduğunu öğrenirsem, kıcını yırtarım.*

Letty: *Kulağa eğlenceli geliyor ;)*

Dax: *Evde kim vardı?*

Letty: Merak etme, tanıştığın biri değildi. Dax:

Ben ciddiylim, Letty.

Letty: *Şu ayıyı hatırlıyor musun... Geçen gece çığlıkları duyunca çok endişelendi. Görünüşe göre, bir çeşit ayı tehlike sinyali veriyordum ve o da iyi olup olmadığımı görmek için yanıma geldi.*

Dax: *Küçük kız.*

Letty: *Çığlıkların hepsinin mutlu sesler olduğunu ama bana ayı çağırma kılavuzu getirirse bir dahaki sefere onu korkutmamaya dikkat edeceğimi söyledim.*

Dax: *Söyleyecek sözüm yok.*

Letty: *O da yapmadı! Korkunç bir kükreme çıkardı ve kaçtı. Kaba, değil mi?*

Dax: *Çok kabasın.*

Letty: *Sadece ben olmadığımı biliyordum!*

Kendi kendime gülüyorum. Onu kızdırmak gerçekten çok kolay. Onu kızdırmaya .

Jamison bana fincanımı uzatıyor, ben de karamel ve kahve çekirdeklerinin aromasını içime çekiyorum.

"Neye gülüyorsun?" diye soruyor.

Hızlı bir yanıt bulmaya çalışırken donup kalıyorum. Çok uzun sürmüş olmalı çünkü "Oğlan, değil mi?" diyor. Yanımdaki koltuğunda bir aşağı bir yukarı zıplıyor. "Aman Tanrım! Bana her şeyi anlat! O pejmürde kıçlı Brandon'la konuşman hariç. Brandon'la konuşmuyorsun, değil mi?" Elini önce yanağıma sonra da hasta olup olmadığımı kontrol eder gibi alnıma koyuyor. "Müdahale etmem gerekiyor mu?"

Ona inanamayarak bakıyorum. Brandon'a geri döneceğimi nasıl düşünebilirdi ki? Ama yine de tüm zamanımı antrenman yaparak geçiriyorum, o halde ne zaman tanışacak vaktim olabilirdi ki? Beni hayatımda en mutlu eden kişinin sürüş koçum olduğunu bilmiyordu.

"Hayır, tabii ki hayır." Brandon fikrini tamamen reddediyorum.

Gözlerini bana dikeyor, söylediklerime gerçekten inanmıyor. "Tamam, peki kim o?"

"Hiç kimse, sadece pistte tanıştığım bir adam." Soruyu geçiştirmeye çalışıyorum. "Ohh, onu tanıyor muyum? Bu hafta sonu orada olacak mı?"

"Hayır ve hayır. Daha çok yeni, o yüzden büyötmeyin. Şimdi, sorularınız bitti mi?"

"Sinirlenmene gerek yok. Sadece kız muhabbeti yapıyorum." Biraz sönökleştim. Kötü bir niyeti yok, o zaman neden Dax'i ve ilişkimizi bu kadar savunuyorum? Diğer

Eski sevgilimin babası ve koçum olduğu için herkese söyleyememek gibi bariz yüksek noktalar dışında. Bir de babamın arkadaşı. *Bunu unutup duruyorum.*

"Görüştüğün biri var mı? Gelecekte gözünüze kestirdiğiniz bir Bay Jamison var mı?"

Alay ediyor. "Ah kızım, bekar olmak çok daha eğlenceli. Ayrıca, ben hâlâ yakışıklı babam Dax'i bekliyorum."

Hiç sormamalıydım. Jamison her zaman Dax'i konuşmaya dahil etmenin bir yolunu bulur. Zaten gerginim, bir de onun adını duyunca kendimi kaybediyorum.

"Dax'e asılmayı keser misin? Milyonlarca kez onunla flört etmene rağmen hala ilgi göstermediyse, vazgeç artık. Seninle ilgilenmiyor."

Bağırmak istememiştim, gerçekten . Gözleri kocaman açıldı ve ben hemen kendimi bok gibi hissettim.

Çekiniyorum. "Üzgünüm Jamison. Yarış yüzünden biraz gerginim."

"Sorun yok kızım." Önemli bir şey değilmiş gibi geçiştirmeye çalışıyor ama onu incittiğimi görebiliyorum. "Eğer Dax'in tamamen sana ait olmasını istiyorsan, bunu söyleyebilirdin."

Sözleri beni şaşırttı. *Az önce ne dedi?*

Ona bakıyorum ve yüzünde kocaman bir gülümseme var. Bana göz kırpmadan önce gözleri benimkileri tutuyor. *Bu kaltak. Bana göz kırptı.*

Zihnim milyonlarca düşünceyle yarışıyor. O

biliyor mu?

Ama nasıl?

Eğer biliyorsa, kimseye söyleyecek mi?

Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi hâlâ bana bakıyor. "Sen tam bir kaltaksın," diye fısıldayarak ona bağıriyorum.

Başını salladı. "Bu adil."

Yemin ederim biliyor ve bunca zamandır benimle uğraşıyor. Şampuanına çamaşır suyu koyacağım. En iyi arkadaşlar ne içindir, değil mi? Ona sormak istiyorum ama şu an Dax'le ilişkimizin en ince ayrıntılarına girmenin zamanı değil. Zaten ne diyeceğimi bile bilmiyorum.

Evet Jamison, koçumu beceriyorum ve oğlunu da becerdim.

Harika bir sohbet başlatıcı. Kesinlikle.

Havayolu şirketi biniş numaramızı arıyor. Sonraki durak Phoenix Uluslararası Yarış Pisti ve Dax'in kolları.

O kazada ölmeliydin.

Vazgeç artık. Asla kazanamayacaksın.

BİLİNMEYEN: *YANIK KALTAK*

Fıstık galerisi geri döndü.

Piste varır varmaz mesajlar tekrar başladı. Her numarayı engelliyorum ama yeni bir tane çıkıyor. İlk yarışım da yaşadığım heyecan bu yarışa gelirken ciddi şekilde tükenmişti. Görüşme çadırına gitmeden önce yeni mesajlarla rahatsız edilmemek için telefonumu nakliye aracında bırakıyorum.

Pistteki atmosfer en iyi ihtimalle buz gibi. Her ne kadar hala bana seslenenler olsa da, yarışçıların ve takımların çoğu beni görmezden . Hangisinin daha kötü olduğundan emin değilim, ilgi odağı olmak mı yoksa onların ilgisine layık görülmemek mi? Sanki ben bir . Kesinlikle rekabet değil. Çadıra giriyorum ve

Koltuğum. Ana yayıncıların yokluğuyla onurlandırıldım ama her bir perdeli bölmenin arkasındaki diğer yarışçıları duyabiliyorum.

Brandon'ın sesi perdedeki aralıktan net bir şekilde duyulabiliyor. İlk yarıştaki sıralama zamanı ve derecesi hakkında konuştuğunu duyabiliyorum, ama sonra bir kadın röportajcı rotayı değiştiriyor ve soruyor: "Birçok kişi sizin ve Scarlett Hayes'in son yarışta pistte geçirdiğiniz zamanı konuşuyor ve hepimizin bilmesi gereken bir sevgili kavgası olup olmadığını merak ediyor? Çaylak çiftin arası mı bozuk?"

Ciddi misin? Yarış dünyasının umursadığı şey bu mu?

Brandon cevap vermeden önce kıkırdar. "Hayır, kadınları bilirsin. Pistte geçirdiğimiz zaman bizim için ön sevişme gibidir. Scarlett biraz sert sever."

Olamaz!

Siktir, hayır, öyle demedi!

"Evet, kadınlar," diye katılıyor erkek röportajcı ve ikisinin de gizli bir kanka şifreleri varmış gibi yumruklarını tokuşturduklarını hayal edebiliyorum.

Az önce beni duvara toslatacağını ima ettiğinden değil. Perdeye doğru fırlamadan önce ayakta olduğumu bile fark etmedim. Kumaşı geri sallıyorum. Şok olmuş çeşitli yüzler bana bakıyor.

Genişçe gülümsedim. "Özür dilerim, partiye davet edilmeyi kaçırmış olmalıyım." Brandon'a doğru yürüyorum, yanındaki koltuğa oturuyorum ve elimi koluna koyuyorum. "Bebeğim, ön sevişme hakkında konuştuğunu duyuyorum," diyorum tatlı bir sesle. "Tanrı biliyor ya, bunu telafi etmek için sert önlemler almak zorundasın." Görüşmecilere dönüyorum ve kasıklarını işaret ederken fısıldıyorum. "Biliyorsun...."

Kadın mülakatçı kendini tutamadan bir kahkaha atar. Erkek mülakatçı ise sadece şaşkın görünüyor. Bu muhtemelen verdiğim mesajdan ziyade kendisi hakkında çok şey söylüyor.

"Ne oluyor Scar? Onu dinleme, benim aletim gayet normal boyutlarda," diye karşı çıkıyor.

Sik geni McCain aile ağacında bir nesli atlamış.

"Sorun yok, bebeğim." Başını okşadım. "Herkes bilir ki önemli olan boyutu değil, onu nasıl kullandığınızdır. Değil mi çocuklar?" Her iki izleyici de heyecanla başını sallıyor.

Brandon bu noktada öfkeleniyor ve patlamak üzere olduğunu söyleyebilirim. Artık görüşme odasında bir kalabalık toplanmıştı. Herkes Brandon ve benim aramda neler olduğunu görmeye çalışıyor. Kalabalığın içinde Dax'i fark ediyorum ama gözleri benden uzağa odaklanmış durumda. Onları kolumun Brandon'ın koluna değdiği yere kadar takip ediyorum. Sert bakışları bana dönüyor ve ben onun ağına yakalanmış bir böceğim. Çok öfkeli. Daha önce Brandon'ın bana elini sürmesi halinde bunun benim için hiç de iyi olmayacağı konusunda beni uyarmıştı. Geri çekilmek yerine, vücudumdan akan elektrik bana devam etme gücü veriyor.

Brandon'a dönüp baktığımda, babasıyla benim aramda gidip gelirken gözlerini kırıştırıyor. Kafasında uçuşan soruları görebiliyorum ama ona cevap vermeyeceğim.

İç çekiyorum. "Ne yazık ki, istediğin kadar ovabilirsin ama yine de o tatlı noktayı bulamazsın." Kalabalıktan Ohh'lar ve Aah'lar geliyor.

Brandon aniden ayağa kalkıyor, oturduğu sandalye duvara çarpıyor. "Siktiğimin orospusu!" diyor ve kolumu tutuyor ama o sırada Dax onu benden uzaklaştırıyor.

"Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

Brandon ikimizin arasına bakıyor ve sanki bir ampul yanıyor. Kaşları çatılmadan önce yüzünde bir tiksinti ifadesi belirliyor.

Lanet olsun.

Bu hiç iyi değil. Brandon'ın Dax ve benim ilişkim hakkında bilgi sahibi olması, o perdeden hışımla geçerken isteyebileceğim en kötü sonuçtu. Tekrar basın karşısına çıkıp söylemeye hakkı olmayan şeyler söylediği için o kadar sinirlenmiştim ki düşünmedim bile. Beni duvara çarptırmayı bir çeşit sapıklık olarak gösteriyordu. Ciddi misin lan sen? Keşke sineye çekseydim ve onu görmezden gelseydim. Beni etkilemesine izin vermemeliydim. Bak beni nereye getirdi. Birkaç kahkaha ve epik bir karmaşa.

Kim bilir Brandon ilişkimizi bana karşı nasıl kullanacak. Kendi babasına karşı.

Oh, lanet olsun.

Güvenlik içeri girer ve herkesin tavrı değişir. Onların varlığı odadaki herkes için bir şok etkisi yaratıyor. Kalabalık büyüyor ve izleyiciler ateş hattından uzaklaşmak için köşeye çekildiler. İşte o zaman kameraları fark ediyorum, tepelerinde yanıp sönen kırmızı ışık, tüm bu süre boyunca kayıta olduklarını gösteriyor. Basın bununla bir gün geçirecek.

"Max, Tom," diye selamlıyor güvenlik görevlilerini. Elbette güvenlik görevlilerini tanıyordur. Bu adam kimi tanımıyor ki? "Her şey yolunda. Brandon ve ben sadece biraz sohbet ediyorduk. Oğullar nasıldır bilirsin." Önemli bir şey değilmiş gibi gülüyor.

İki muhafız da gülerek anlayışla başlarını sallar. "Evet, bazen huysuz olabiliyorlar. Yardıma ihtiyacınız var mı? Bu yaşta onlara şaplak atamazsın ama yıkanmaya ihtiyacı olan bir kruvazörüm var. Onu çalıştırmak ister misin?"

Dax'ın yüzüne bir sırıtma yayılır. "Evet, bence bu iyi bir fikir."

"Baba, ciddi olamazsın. Benim hakkımda ne dediğini duydun mu?" Bran-Don karşı çıkar.

"Evlat, ona elini sürmeni gerektirecek hiçbir şey söylemedi. Şimdi bu iyi beyefendileri dışarıda takip et ve sana söyleneni yap." Dax talep ediyor.

Brandon dönüp bana bakmadan önce hançer gibi ona bakıyor. Gözlerinin arkasında öfke yanıyor ve bunun sadece yangına körükle gitmek olduğunu biliyorum. Muhafızların peşinden yürümeden önce dudak büküyor. Brandon şu anda dolu bir silah ve patladığında etrafta olmak istemiyorum.

Pistte öfkesini bana yöneltecek. Yapacağını biliyorum. Gururum beni alt etti ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğim.

Dax uzaklaşmadan önce, "Gidelim," der.

Sahibinin peşinden giden üzgün bir köpek yavrusu gibi onu çadırdan dışarı kadar takip ediyorum. Omuzları gergin ve öfkesi dalga dalga yayılıyor. Nakliye aracına doğru yürüyor ve kapıyı açıyor. Onu takip ediyorum ve Jamison'ın kanepede oturduğunu görüyorum. İkimizin de tavırlarını görünce sandalyesinden kalkıyor.

"Ne oldu?" diye soruyor, aynı anda Dax bana dönüp "Ne düşünüyordun?" diye bağırıyor.

Sesinin tonu karşısında geri çekiliyorum. İlk kez öfkesini başkasına değil de bana yöneltiyor. Bundan hoşlanmadım.

"Düşünmüyordum. Brandon'ın medyaya beni duvara çarptırmanın bizim ön sevişme anlayışımız olduğunu söylediğini duydum ve kendimi kaybettim. Herkesin onun davranışlarını görmezden gelmesinden ve benim de görmem gerekiyormuş gibi davranmasından bıktım. Bu saçmalık!"

Neden herkes bir durumu görmezden gelmenin onu ortadan kaldıracığını düşünüyor? Bunun asla işe yaramadığını bilmiyorlar mı? Ve neden her seferinde *daha büyük insan* olmak zorundayım?

"Bunun doğru olmadığını biliyorum, ama bu onu kıskırtman gerektiği anlamına gelmez. Siktir Scarlet. Durumu tırmandırmadan da bunu yapmanın yolları var.

Durumu daha da kötüleştirdiniz ve bununla da kalmayıp bunu tüm dünyanın önünde yaptınız. Ne yaptığınızın farkında mısınız yoksa umurunda değil mi? Bu mudur yani? Başkalarını nasıl etkilediğini düşünmeden istediğini her şeyi yapacak mısınız?" diyor bıkkın bir sesle.

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Babamın beni Dax ile çalışmaya göndermeden önce söylediğı sözlerin aynısı. Aldığım her nefeste duvarlarım tuğla tuğla örölüyor. Tüylerim diken diken oluyor ve hemen savunmaya geçiyorum. Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökölüyor. "Bu ne cüret! Her zaman çenemi kapalı tutmamın söylenmesinin nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Her hakareti ve her tehdidi görmezden geliyorum."

"Ne tehdidi?" diye soruyor ama onu duymazdan geliyorum.

Jamison, "Çocuklar, bir dakikalığına sakinleşelim," diyor.

"Pistte büyük adammış gibi dolaşıyor. Kadın düşmanı bir pislik olduğu için herkes onun sırtını sıvazlıyor. Bu olaya karıştığın için üzgünüm ama kendimi savunduğum için özür dilemeyeceğim." Yumruklarımı sıkıp açıyorum. Bastırılmış öfke boşalmaya ihtiyaç duyuyor. Öfkem yükselirken gözlerimden yaşlar süzölüyor. "Senden daha fazlasını beklerdim," sesimdeki hayal kırıklığıyla boğuluyorum.

"O benim oğlum!" diye kükrer.

Sözleri sanki kendi eli yanağıma değmiş gibi tokat gibi çarpıyor. Gözlerimden yaşlar dökölürken kalbim küçük küçük parçalara ayrılıyor. Ondan asla Brandon ve benim aramda bir seçim yapmasını istemedim. Benimle oğlu arasında bir seçim yapmasını *asla istemezdim*. Ama beni seçmemiş olması beni öldürüyor.

"Sanırım söyleyecek bir şey kalmadı. Bana başka bir antrenör bulması için babamla konuşacağım." Hiçbir şey söylemiyor. Bana öyle küçümseyerek bakıyor ki. Bu benim tanıdığım Dax değil. Karşımdaki bu adamı tanımıyorum.

"Scar-" diye başlıyor Jamison ama onu durdurmak için elimi kaldırıyorum. Başımı salladım, odama doğru yürüdüm ve kapıyı kapattım. şu anda kimsenin etrafında olmak istemiyorum.

Buraya nasıl geldik?

Bunun olmasına nasıl izin verebilirim?

İçimdeki acı, ezici bir dalga gibi beni boğmakla tehdit ediyor. Dax.

O benim antrenörümünden daha fazlası oldu. Mümkün olduğunu düşündüğümünden daha fazlası. Brandon'ı sevdiğimi sanıyordum. O pisliği sevdiğimi düşündüğüm için bile ürperiyorum ama bu aşk değildi. Ona karşı hissettiklerim, Dax'e karşı hissettiklerimin çok küçük bir kısmı. Onu kaybetmek kendimi kaybetmek gibi geliyor.

Bunu babama nasıl açıklayacağım? Ya Eli'ye? Bir sürü soru soracak ve bu konuşmayı yapacak kadar uzun süre kendimi toparlayabileceğimden emin değilim. Bir hikaye uydurmam gerekecek. Uyumlu olmadığımızı söyleyeceğim ve beni sezondan tamamen ekmemesini umacağım.

Bir kız umut edebilir. Değil mi?

Bir ping sesi duyuyorum ve telefonumu arıyorum. Yastığımın altında buluyorum ve çok sayıda kısa mesaj ve cevapsız arama olduğunu fark ediyorum. Telefon uygulamasına giriyorum ve aramaların Eli'dan geldiğini görüyorum. Onu şimdi ararsam bir şeylerin ters gittiğini anlayacağını biliyorum, bu yüzden onu daha sonra aramaya karar veriyorum. Uygulamadan çıkarken, kısa mesajlarımın üzerindeki kırmızı bildirim düğmesinde on iki yeni mesaj yazıyor. Mesaj uygulamasını açtığımda içimi bir korku kaplıyor. Mesaj üstüne mesaj geliyor, her zamanki kezzapları kusuyor, her birini siliyorum ama sonuncusunu açmadan önce parmağım duraklıyor.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve ellerim titreyerek telefonu yatağa düşürüyorum.

En büyük korkum.

Sırrını biliyorum.

Sikeyim.

Bölüm Otuz Beş

Dax

"I Sanırım söyleyecek bir şey kalmadı. Bana başka bir antrenör bulması için babamla konuşacağım." Letty orada meydan okurcasına durmuş bana bakıyordu.

Aşağı. Kabul etmemi istiyor ama etmeyeceğim. *Yapamam*. Onu koruma ihtiyacım, onu rahatlatma ihtiyacımın önüne geçiyor. Gözlerimiz kilitli kalıyor, ikimiz de bir şey söylemiyoruz.

İstediğim bu değil. Ben sadece gerekeni yapıyorum.

Bunu onun için yapıyorum.

Gözlerinde acı parlıyor ve neredeyse pes ediyorum. Onun incindiğini asla görmek istemiyorum ve buna sebep olanın ben olduğumu bilmek içimde öyle derin bir sızı yaratıyor ki, dudaklarımdaki nefesi kesiyor. Letty istediğim ve isteyeceğim her şey. Onu önemsemiğim için aramıza mesafe koymam gerekiyor.

Yumruklarımı sıkarak, ruhumun bir parçasını da yanında götürerek uzaklaşmasını izliyorum.

Bu bir son değil. Gitmesine asla izin vermeyeceğim. Sadece bu karmaşada hem ona hem de oğluma zarar vermeyecek bir yol bulmam gerekiyor.

Lanet olası oğlum.

Eylemleri giderek artıyor ve bugün ellerini onun üzerinde gördükten sonra, onu gerçekten incitebileceğine inanmaya başlıyorum.

Ama neden onun peşinden gidiyor?

Kaçırdığım bir şey var. Bu iki sevgili arasında kötü giden bir ilişki değil. Bu savaşa girmek gibi ve rakibiniz tüm sırlarınızı biliyor. Brandon onu avlıyor. Ondan bir tepki almak için hangi kolu çekeceğini çok iyi biliyor. Kabul ediyorum, onun karşılık verdiğini görmek çok ateşli. O inanılmaz ama ikisi saatli bomba gibi ve patlamadan önce neler olup bittiğini öğrenmem gerekiyor.

Bu almak istemediğim bir risk.

Bana cevap verebilecek tek kişiyi aramak için nakil aracından ayrıldım. Onu garajın yanında, kruvazörü bitirirken buluyorum. Süngerli ayaklarının dibindeki turuncu kovaya atarken gözleri bana takılıyor, kenarından sabunlu su sıçrıyor.

"Ne istiyorsun lan?" Beni küçümsüyor.

"O ağzın son zamanlarda sana çok sorun çıkarıyor, listeye yenilerini eklemek ister misin?" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum.

Daralmış gözlerle orada dururken tehdidimi görmezden geliyor. "Neden buradasın? Prensesin kalesinde saklanırken, verdiğin cezayı izlemeye mi geldin?"

Öfke kanımı kaynatıyor. Gerçekten anlamıyor mu? "Tüm dünya ondan nefret ederken o *prenses* sadece kendine bir isim yapmaya çalışıyor. Benim sorum, sen neden nefret ediyorsun? İkiniz de birbirinizi hayatınız boyunca tanıdınız, hatta onunla çıktınız, bir noktada ondan hoşlanmış olmalısınız. Düşmanlığın nereden geldiğini ya da ona el sürmenin bir çözüm olduğunu düşündüren şeyin ne olduğunu anlamıyorum."

Arka cebinden bir havlu çıkarıp ellerini siliyor. "Neden bu kadar önemsiyorsun?"

"Senin için endişeleniyorum. Bu davranışlar sana yakışmıyor."

Kollarını göğsünde kavuşturup omuzlarını dikleştirerek, "Nereden biliyorsun? Beni tanımıyorsun. Rol yapmayı bırakabilirsin *baba*. İkimiz de biliyoruz ki sen hiç öyle biri olmadın."

Orada durup ona bakıyorum. Onun saçmalıklarına kanmayacağım. Beni sinirlendirmeye çalışıyor ve ben onun çocukça tavırlarının beni etkilemesine izin vermeyeceğim. Brandon'ın davranışlarının sorumluluğunu almasını ve bir ilişkinin yürümesi için iki kişi gerektiğini fark etmesini ne kadar istesem de. Yürümesi için ne kadar uğraştığımı çok iyi biliyor. Keşke bir kez olsun beni içeri alsın.

"Senin sorunun Scarlett'le, onu eğittiğim için mi?" Alay ediyor. "Her şey seninle ilgili değil."

Bana ulaşmak için Letty'yi kullanmadığına ikna olmadım ama tek amacının bu olduğuna da inanmıyorum.

"Sizden onu desteklemenizi istemiyorum, ikimiz de bu konuda ne hissettiğinizi biliyoruz. Senden tek istediğim oyun oynamayı bırakman. Onu kışkırtmayı bırak."

Sırıttıyor. "gelenin o olmadığını nereden biliyorsun? Yatağıma geri kaymaya çalışıyorum."

"İkimiz de bunun doğru olmadığını biliyoruz. Seni Chloe'yle bulduktan sonra olmaz," diyorum sıkılmış dişlerimin arasından. Letty'nin Chloe'yi Brandon'ın önünde diz çökmüş halde bulduktan sonraki yüzü hâlâ hafızamda. Hayır, Letty'nin asla Brandon'a dönmeyeceğini kesinlikle biliyorum. Ona asla izin vermezdim.

Kollarını indirdi ve gözlerinden şok geçti. Benim bilmemi beklemiyordu. "Onu benim tanıdığım gibi tanımıyorsun. Sana her şeyi anlatmaz."

Omzumu geri çekiyorum ve derin bir nefes alıyorum. Letty'nin benden bir şeyler sakladığını ima etmesi beni şaşırtmadı. Bir şeylerin yanlış olduğunu biliyordum ama onu asla zorlamak istemedim. İlişkımız ikimiz için de hâlâ çok yeni ve keşfedilmemiş bir alan. Her zaman birbirimize açılmak için bolca zamanımız olacağını düşünmüştüm. Kabusları ve son iki yarıştaki hareketleri, hepsi birbiriyle bağlantılı. Sadece *nasıl olduğundan* emin değilim.

"Buna ihtiyacı yok. Sana geri çekilmeni söylüyorum Brandon. Bunun sonu ikiniz için de kötü olacak."

Kaşı kalkıyor. Aynada kendimin daha genç bir versiyonuna bakmak gibi. Tek fark, omuzlarımda Teksas büyüklüğünde bir çip ve buna eşlik edecek bir tavır olduğunu hatırlamıyorum.

"Peki ya sen? Tüm bunlardan ne kazanacaksın? Bir kadın yarışçıyı desteklediğiniz için itibarınız sorgulanıyor. Gerçekten onun için her şeyden vazgeçecek misiniz?" diye soruyor.

Evet.

Ama bunu ona söyleyemem. Kimse doğuştan sarışın yarışçıya aşık olduğumu bilmemeli. Onun yerine, "Benim için endişelenme. Sen kendi yarışına odaklan ve Letty'yi bu işin dışında tut."

Kahretsin. Kendimi tutamadan lakap dudaklarımdan dökülüveriyor.

Kaşları çatıldı. "Letty?"

"Sadece yarışına odaklan Brandon." Topuklarımda üzerinde dönüp uzaklaşmadan önce tükürdüm. Eski kız arkadaşına koçluk yapmaktan daha fazlasını yaptığımı anlamasını izlememe gerek yok.

Daha dikkatli olmalıyım.

Kurşun ayaklarla nakliye aracına doğru yürüyorum. Günün olayları tüm enerjimi tüketmişti. İçeri girip kapıyı kapattığımda nakliye aracı sessizleşiyor. Letty'nin kapalı kapısı, duygusal bariyere karşı gerçek bir bariyer oluşturuyordu.

daha önce konuştuk. İnşa ettiğim güven şimdi paramparça oldu ve bu o kadar kolay affedilmeyecek. Ama onu geri alacağım. O kollarıma dönene kadar durmayacağım. Sadece önce Brandon'la aramı düzeltmem gerek.

Otuz Altıncı Bölüm

Letty

Ateş.

*Etrafım ateşle çevrili. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama
acıyor. Her şey acıyor.*

İnsanlar bağılıyor ama ne dediklerini anlayamıyorum. Sanırım benim adım.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kimse beni duymuyor.

Başım çatlıyor ama gözlerimi açmaya zorluyorum. Baş aşağı duruyorum.

Neden baş aşağı duruyorum?

Neredeyim ben? Ne oldu?

Odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim zımpara kağıdı gibi.

*Derin bir nefes alıyorum ama boğuluyorum. Duman ciğerlerimi
yakıyor. Çok sıcak! Neden hareket edemiyorum?*

Bir şey yanıyormuş gibi kokuyor.

Sonunda görüşüm açıldı ve onu gördüm.

*Ön camım olması gereken bakıyorum ama cam patlamış ve kaputtan çıkan
alevler bana doğru yaklaşıyor.*

*Etrafıma bakıp bir çıkış yolu arıyorum ve gözlerim yanımdaki cesede
takılıyor.*

İri yarı, siyah saçlı ama yüzünü göremiyorum.

Brandon benimle miydi?

Hayır. Hayır. Neden onu düşündüğümde başım ağrıyor?

Nasıl kaza yaptım? Zonklayan ağrı başımda zonkluyor.

*Bunu kim yaptı? Bir hatıra içeri girmeye çalışıyor ama sanki kafama bir bıçak
saplanıyormuş gibi hissediyorum, bu yüzden anlamaya çalışmayı bırakıyorum.*

Ateş. Gittikçe ısınıyor. Yüzümden aşağı ter damlıyor.

*Sağ kolumu kullanarak adamı dürtmek için uzandım. Başı, yüzünü
görebileceğim kadar bana doğru eğiliyor.*

Kesilmiş sakalı yüzünün yarısını kaplıyor ama güzel cildini çoktan çürütmüş olan morlukları gizleyemiyor. Alnından ve burnundan kan damlıyor. Ama morarmış olsa bile, o yüzü her yerde seçebilirim.

Dax.

Hayır! Hayır! Dax! !

Biri bize yardım etsin!

Ateş yaklaşıyor. Tenimde hissedebiliyorum.

Uyanmıyor.

Kimse bizim için

gelmiyor. Onu ben

öldürdüm.

Soğuk terler içinde uyanıyorum, nefesimi zor tutuyorum. Neden bu rüyaları görmeye devam ettiğimi anlamıyorum. Gittikçe kötüleşiyorlar. Kaçırdığım bir şey var. Bir araya getiremediğim bir şey.

Yorgunum, bitkinim ama ondan sonra uyku hiç gelmiyor.

Sabaha karşı, röportajın video klipleri Amerika Birleşik Devletleri'ndeki tüm yarış haber kanallarına gönderildi. Yarışlarla ilgili haber yapmayanlar bile bu dramaya müdahil olmak istedi. Ayrıca bunu 'Güney'de akraba evliliğini durdurma' gündemlerini ilerletmek için bir araç olarak kullanan birkaç kişi de vardı. Sonuncusunun beni güldürdüğünü itiraf etmeliyim. Pist, gevezelik ve dedikodularla çalkalanıyor. Daha önce çok fazla istenmeyen olumsuz ilgiyle karşılaştığımı düşünsem de, bugünle kıyaslanamazdı.

Gerçek medya formunda, Brandon'ı hala hor görülen sevgili olarak tasvir ettiler ve beni kötü niyetli, top kıran bir kaltak olarak gösterdiler. Tüm klipler onun patlamasından önce kesildi ve beni çamurda sürüklediler. Dax haklıydı. Onu kışkırtmanın bir faydası olmadı, sadece her şeyi berbat etti.

Sezonun ikinci yarışı Phoenix International Raceway'de General Tire 150 ile başlıyor. Bazı yarışlar adını pistin kendisinden alır

Bazıları da bu yarışta olduğu gibi ana sponsorun adını taşıyor. Son yarışın en fazla iki katı olan 150 tur ve toplamda 150 mile eşit. Daytona'ya benzer şekilde, pist üç ovaldir, ancak kapasite açısından çok daha küçüktür.

Ekip arabayı hazırlarken ben de Jamison ve Dax ile birlikte pit sırasındaayım. Geçen seferkine kıyasla biraz daha az alay ve yuhalama ile tanıtımları geçmeyi başardım ama bunun nedeni beni en sona koymaları ve kalabalığın Daytona'dakinden daha küçük olması. Küçük bir kazanç sanırım, ama bu sefer elemelerde on beşinci oldum, yani bir tehdit değilim.

Dax'in tavrı dün gecedan beri en iyi ihtimalle soğuk. Her zamanki yarış hazırlıklarını ekiple birlikte tamamladı ama benimle konuşmasını gerektirecek her şeyden kaçınıyor. Bu düşünce kalbimi yeniden paramparça etse de muhtemelen en iyisi bu. Eğer bana mesaj atan her kimse Dax ve beni , belki de en iyisi bunu şimdi bitirmek.

Dalgınca omzumu ovuyorum. Bu sabah acı içinde uyandım. Yanlış uyumuş olmalıyım ve şimdi her hareket zonkluyor. Arabaya gitmeden önce birkaç kez silkeliyorum.

Dax yüklenmek için işaret verdi. Eşyalarımı giydim ve arabaya bindim. Dax güvenli olduklarından emin olmak için kayışlarımı kontrol ediyor. Bana bakmak için duraklıyor ve ben de bugün ilk kez ona bakıyorum. Her zamanki kasketini takmıyor ve saçları ellerini çok fazla karıştırmış gibi görünüyor. Gözleri kan çanağına dönmüş ve koyu halkalarla çevrili.

Tıpkı dün gece gördüğüm rüya gibi. Dax arabamda ölmüştü. İkimiz diri diri yanıyorduk. Onu ben öldürdüm. Uyandığımda hüngür hüngür ağlıyordum ve bir daha uyuyamadım. Bu sabah hazırlanırken aynaya bile bakmadım. Sadece saçımı ördüm ve nakliyeciden ayrıldım. Bana bakma şeklinden, karanlık, hırpalanmış gözlerimin de ona geri yansıdığını biliyorum.

"Letty." Adımı neredeyse bir fısıltı gibi söylüyor. "Hızlı sür."

Başımı sallıyorum. Gözümden bir damla yaş süzülüyor ama onu silmiyorum. Dax üzgün gözlerle gözyaşımın yüzümden aşağı süzülüşünü izliyor. Arabadan uzaklaşmadan önce uzaklara bakıyor.

Motorlarımızı çalıştırmamız için hoparlörden anons geldiğinde eldivenlerimi giyiyorum. Kendi motorumu çalıştırıyorum ve tüm bunları başlatan şeye odaklanırken bizi geride bırakarak piste çıkıyorum.

Yarış.

Otuz Yedinci Bölüm

Letty

Yarış yavaş başlıyor ve ilk elli tur boyunca hepimiz birbirimizi rahat bir tempoda takip ediyoruz. On beşinci sırada başladığım için şanslıyım ki Brandon'la hemen karşılaşmak zorunda kalmıyorum. Dokuzuncu sırada kalifiye oldu, yani benden birkaç sıra önde. Bu yarış 150 tur olduğu için hızımı sabit tutuyorum ve henüz önümdeki araçlarla kapışmak yerine yerimde kalmaya odaklanıyorum. Kaplumbağa ve tavşan hikayesine benzer şekilde, başlangıçta aşırıya kaçmak istemiyorum.

Bu da bana düşünecek çok zaman bırakıyor ki şu anda ihtiyacım olan son şey de bu.

Dünkü olayları kafamda tekrar tekrar canlandırıyor, her ayrıntıyı analiz ediyor ve irdeliyorum. Brandon'ı kışkırttığım için pişman olduğumu rahatlıkla söyleyebilirim. Bana hiçbir şekilde yardımcı olmadı ve sadece daha fazla soruna yol açtı.

Basında çıkan kötü haberlerden bağımsız olarak, Dax ve benim aramdaki tartışma buzdağının sadece görünen kısmı. Dünkü olaylar olmasaydı bile Dax ve benim aynı yerde olacağımızı kabul etmek bana acı veriyor. Belki şimdi değil ama bir noktada insanlar bizi öğrenecek. Asla birlikte olmamamız gerekiyordu. Bunu şimdi anlıyorum. İhtimaller bize karşı yığılmış durumda ve birileri kuleyi yıkacak Jenga parçasını çekecek. En azından bu şimdi oldu, ilişkimizin derinliklerinde ona çaresizce aşık olduğumda değil.

Ama bu hiç de doğru değil.

Göğsümdeki ağrı, eskiden kalbimin olduğu yerde açılan boşluğun etrafında büyüyor.

Beni o seçmedi. Beni
asla seçmediler.

Tüm bunlardan çok yoruldum. Değişmek istemeyen bir dünyayı değiştirmeye çalışmaktan yoruldum. Herkesten daha fazla mücadele etmekten yoruldum, peki ne için? Hedef gösterilmek ve zorbalığa uğramak için mi? Gerçekten kazanma şansım var mı yoksa bunu da elimden almak için başka bir yol mu bulacaklar?

Kulaklıktan statik sesler, boğuk homurtular ve bağırışlar geliyor- "Scar!"

Jamison'ın kulağıma bağırın sesiyle irkiliyorum.

"Jamison? Kulaklıkta ne yapıyorsun?"

Boğuk bir ses duydum, "Geri çekil mağara adamı." Sonra, "Yemin ederim kadın."

"Jamison? Orada mısın?"

"Evet, eğer bu vahşi konuşmama izin verirse. Biliyorum dün, basının senin bir sürtük olduğunu söyleyip Brandon'ın tarafını tutması yüzünden pek de iyi bir gün değildi. Tanrım, toplum neden bu kadar boktan? Hep kadının suçu."

"Jamison, bir şey mi demek istiyorsun? Bir tür yarışın ortasındayım."

"Oh! Elbette. Herkes yarışı izliyor olabilir, bu yüzden kimse sosyal medyayı tam anlamıyla ele geçirdiğinizi fark etmiyor. Birisi tüm röportajın görüntülerini sızdırdı. Şimdiden altı yüz bin kez izlendi!"

Ne oluyor lan? Ciddi mi bu kız?

"Bu yirmi dört saatten daha kısa bir süre içinde olacak. Sosyal medya dünyası Brandon'ın senin hakkında söylediklerine ve sana el kaldırmasına isyan ediyor. Kadınlar ortaya çıkıyor ve senin için savaşıyor. Sana belalı diyorlar. Hikâyenin senin tarafından anlatılmasını istiyorlar."

"Ne?" Bu gerçekleşiyor olamaz. Hikaye nasıl bu kadar hızlı bir seksen yapabilir?

"Videoyu kim sızdırdı?"

"Hiçbir fikrim yok ve kimin umurunda. Kadınlar ayaklanıyor Scar ve tüm güçleriyle geliyorlar. Neden bu konuda mutlu görünmüyorsun? Bunun seni neşelendireceğini düşünmüştüm."

"Teşekkürler Jamison, sadece bu konuda ne düşünmem gerektiğinden emin değilim. Beklenmedik bir şey. Ve dürüst olmak gerekirse, gerçek olamayacak kadar iyi."

"Hayır... tam olarak doğru olan bu. Gerçeğinin söylenmesini hak ediyorsun ve dünyanın Letty Hayes'in kim olduğunu öğrenmesinin zamanı geldi. Sen kötü bir kaltaksın!" Kıkırdıyorum. Amigo Jamison.

"Söyle," diyor.

O görmese de gözlerimi deviriyorum. "Ben kötü bir kaltağım."

"Oh, bundan daha iyisini yapabilirsin. Tekrar dene."

Onu ikna edemezsem bütün gün buna devam edeceğini biliyorum, bu yüzden derin bir nefes alıp "Ben kötü bir kaltağım!" diye bağıyorum.

"Tabii ki öylesin. Şimdi yarışa geri dön," diyor Jamison telsizi kapatmadan önce.

Yüzüncü tura yaklaşıyoruz ve sürücüler birbirlerini sıkıştırmaya başladılar. Araçlar hatlarda delik aramaya başladıkça her turda baskı artıyor. Bazı noktalar diğerlerinden daha dar. Ben dış şeritte, duvara yakın bir yerde, altı araçlık bir gruptayım. Üçü içeride, üçü dışarıda. Düzlüğe dönüyoruz ve bu bana önümdeki arabaları daha iyi görme imkanı veriyor. Öndeki birkaç araba ikinci altı arabalık grubun çok önünde ve sonra bizim grubumuz geliyor.

Bir anda, mavi bir bulanıklığı havaya fırlıyor ve ben ne olduğunu anlamadan hemen yanındaki arabaya çarpıyor.

"Letty! Kaza yapıyorlar! Yavaşla ve dış şeritte kal," diyor Dax kulaklıktan. Etrafımdaki arabalar gibi ben de hemen vites küçültüyorum.

Enkaz havada uğarak n cama ęarpıyor. Gerekirse direksiyonu kırmaya hazırlanarak direksiyonu kavırıyorum. Dış şeritte kalıyorum ve yanından geçerken paręalanmış cam ve metal enkazlar iç sahayı dolduruyor. Tüm bunların ortasında, iç şeritlerde ęeřitli katliam aşamalarında olan üç araba var. Araçlardan ikisi hala birbirine bağlı ve birlikte pistten kayarak bariyerlere ęarpmış gibi görünüyor. Alevler bir arabanın kaputunu yalıyor. Turuncu ve kırmızı tonlar beni büyülüyor.

Ateş.

Yanıyor.

Tenim ısınıyor ve kalbim ęarpmaya başlıyor.

Başka bir yangının anıları gözlerimin önünden geçiyor. Kapana kısılmanın.

Sürücü kapana mı kısıldı?

Sürmeye devam etmek

zorundayım. Duramam.

Görüşüm bulanıklaşıyor ve ilk başta tekrar olduğunu düşünüyorum. Ama siyah noktalar ve duvarların yaklaştığını hissetmek yerine, gözyaşlarım yüzümden aşağı akarken hıķkırıklara boğuluyorum.

Dax arabamda.

Biz yanıyoruz.

Onu ben ldrdm.

"Letty, ben ." Adını yüksek sesle mi söyledim? "Her şey girecek.

Sarı bayrağı gösteriyorlar, bu yüzden çukura gelmeniz gerekiyor."

Başımı sallıyorum ama belli ki beni göremiyor. Derin bir nefes alıyorum ve bu biraz yardımcı oluyor, bu yüzden birkaç kez daha yapıyorum.

Dax iyi.

Sadece bir rüyaydı.

Pistte ilerliyorum ve diğer tüm araçlarla birlikte pit sırasına giriyorum. Bir kaza olduğunda sarı bayrak dalgalanıyor ve yarışa devam etmeden önce pisti enkazdan temizlemeleri gerekiyor. Bu mola vermenin yarış versiyonu. Mürettebat lastiklerimi değiştiriyor ve ben yanaşır arabaya yakıt dolduruyor. Dört lastiği ne kadar hızlı söküp değiştirdiklerine her zaman çok şaşırmışımdır. Hangi takımın en hızlı olduğunu görmek için yarışlar bile yapıyorlar. Bijon anahtarının üzerine çıkıp zıplamadan bir bijonu bile yerinden oynatamıyorum. bir santim hareket ettirmek için.

Dax arabaya doğru adım attı ve ben hemen "Hepsi iyi mi?" diye sordum.

Gözlerime ve yüzümdeki ıslaklığa bakıyor. Daha yakına eğiliyor, kollarını kapıya dayıyor.

Başını salladı. "Evet, iyiler." İçimdeki rahatlama, tuttuğumun farkında bile olmadığım bir nefesi serbest bırakmama neden oldu. "Görünüşe göre Jones, Johnson'ın arabasının arka çamurluğuna çarpmış ve onu diğer iki arabaya çarptırmış. Araçlardan en az üçü yarışa geri dönemeyecek. Neyse ki fark ettik, yoksa çapraz ateşin ortasında kalabilirdin."

Ne dediğini duyuyorum ama tek gördüğüm alevler, tekrar tekrar, zihnimde dönüp duruyor. Bu neden sürekli başıma geliyor? Kazadan beri rüyalarla boğuşuyorum. Neredeyse bir yıl oldu ama zihnim bunun peşini bırakmıyor. Bana bir şey anlatmaya çalışıyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. Sadece gittikçe kötüleşiyor. Dün geceye kadar yangında sadece ben vardım ama Dax'in gerçek ya da değil benimle birlikte yandığını görmek yaşadığım en kötü kabus türü.

"Letty, iyi misin?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Samimi olup olmadığını anlayamıyorum. Samimi olmasını istiyor muyum? Dün geceki duygular hala çok taze ve eğer tatlı Dax olmaya karar verirse, bununla başa çıkabileceğimi sanmıyorum. Eğer son-

Her ne idiysek, soğuk ve otoriter Dax'i tercih ederim. O adamla başa çıkabilirim.

İğneleyici olmayı çok istiyorum ama kendimi tutuyorum ve "Evet" demekle yetiniyorum.

İkimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyoruz. Ağzı seğiriyor ve daha fazla soru sormak istediğini anlayabiliyorum ama kafamı çevirip onu . Ekibin işi bitiyor ve piste dönmemiz isteniyor. Pit sırasından çıkıp üç araba eksilmiş olarak piste çıkmadan önce Dax'e dönüp bakmıyorum bile. Yarışın başladığını gösteren yeşil bayrak sallandığında bu beni on ikinci sıraya .

Hepimiz tam gaz kalkıyoruz. Sadece kırk beş tur kala, yoğun bir yarış olacak. Yarışa odaklanıyorum ve diğer her şey . Sürekli aklıma gelen bu düşünceleri bastırmanın bir yolunu bulmalıyım. Kendimi korkularıma, duygularıma ya da gururuma kaptıramam. Yarışmak için buradayım. Kazanmak için. Beni takip edenlerin gözünde en iyilerden biri olmak için. Ve kimsenin bana yapmadığı gibi ben de onların yanında, onlara tezahürat yapıyor olacağım.

Ya adam olacaksın ya da pistten çekileceksin.

Önümdeki iki araba birbirinden ayrılıyor ve bana aralarına girmem için mükemmel bir açıklık bırakıyor. Arabaların arasından geçmeye başladığımda turlar geri saymaya başladı. Brandon'a yaklaşıyorum ama o hızla öne geçiyor. Bu sefer onu kovalamıyorum ya da kışkırtmıyorum. Bu yarış bizimle ilgili değil.

Yarış sekizinci sırada bitiyor. Arabayı park ederken gülümsüyorum. Ben arabadan inerken Jamison da aynı şekilde sırtarak yanıma koşuyor. Kollarını bana doluyor ve ikimiz de heyecanla zıplıyoruz. Bu her zaman kazanmakla ilgili değil. Geçen haftadan sonra, sekizincilik çok iyi.

Otuz Sekizinci Bölüm

Letty

Jamison ve ben ertesi gün geri dönüyoruz, Dax ise ekiple birlikte geri dönüyor. Bir saat önce beni kulübeye bıraktı ama henüz içeri girecek cesareti bulamadım. İskelede oturmuş babamı aramak için zihinsel olarak kendimi hazırlıyordum. Bunu yeterince erteledim ve meşhur yara bandını söküp atmam gerekiyor. Beni kulübeye bıraktığından beri onunla konuşmadım, bu yüzden Dax'i eğitmenim olmaktan çıkarmasını istemek için onu arıyor olmam gerçeği aklımdan çıkmıyor.

Gönder tuşuna basıyorum ve çalmasını dinliyorum. Üçüncü çalıştan sonra telefonu açtı.

"Alo?" diye hışırtılı sesi geliyor hattan. Babam birkaç yıl öncesine kadar sigara içerdi, bu yüzden sesinde her zaman törpülenmiş bir kalite vardı. Günde bir paket içiyormuş gibi bir ses değil ama yine de fark ediliyor.

"Selam baba," diyorum.

"Scarlett? Sen misin?" Bu yanıtın alınmalı mıyım emin değilim ama neden aradığımı düşününce, onunla tartışmaya girmemek daha güvenli.

"Evet, baba, benim."

"İhtiyacın olan bir şey var mı? İyi misin?"

"Evet, ben . Phoenix'ten yeni döndüm."

"Seni haberlerde gördüm, Scar. Kameraya öyle çıkarken aklımdan ne geçiyordu? Pistteki her erkeğin kızımın televizyonda penisler hakkında konuştuğunu bilmesinden ne kadar utandığımı biliyor musun? Brandon'la bir çift olduğunuzu sanıyordum."

Öfkelendim. Biri nasıl olur da hayatımdaki önemli bir dönüm noktasını alıp *onu* incitecek bir şeye dönüştürebilir, hiçbir fikrim yok. "Hayır baba, değiliz. Benimle yarışa katılmadı ve tam bir pislik oldu. Hak ettiğini buldu."

Kıkırdıyor. "Evet, sanırım yaptı. Seni duvara çarptığını gördüm." "Yarışımı mı izledin?"

"Eli'de vardı. Pistte yaptığın her hareket hakkında söylenip duruyordu. Yardım edemedim ama kulak misafiri oldum."

Daha iyi bilmeliydim. Neden benim yarışlarımı takip etsin ki? Daha önce hiç umursamamıştı.

"Bu konuda, Dax'in koum olmasının işe yarayacağını sanmıyorum. Başka bir alternatifin olup olmadığını öğrenmek için aradım."

"Neden? O bu işin en iyisi. Sadece bu da değil, bir kızı eğiterek itibarını riske atmak isteyen tek kişi o. Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece tarzlarımız çatışıyor."

"*Tarzlarınız çatıştığı* için antrenrnz m değiştirmek istiyorsunuz?" Son kısmı sanki dilinde asit varmış gibi söylüyor.

"Scarlett, ben pes eden insanlar yetiştirmedim. Her ne sorun yaşıyorsan, bir yolunu bul. Kimse hayatın kolay olduğunu söylemedi." Tanrım, bu cümleyi kim bulduysa, keşke kafasını kırabilseydim. Hayır, hayat kolay değil ama hayatı kolaylaştıracak kararlar alabiliriz. "Ayrıca, başka bir eğitmen bulabileceğimden emin değilim."

Ve işte burada. Acı gerçek.

"Kendimi kanıtladım, değil mi? Az önce sekizinci sırada bitirdim. En azından deneyecek misin?"

"Scarlett, bu konuyu gelecek hafta seni Talladega'da gördüğümde konuşuruz. şu anda gençlerin kaprisleriyle uğraşacak zamanım yok."

Bir sonraki yarışın Callum ve Eli'nin yarışıyla çakıştığını neredeyse unutuyordum, bu yüzden hepimiz pistte birlikte olacağız.

"Tamam, haftaya görüşürüz."

"Hoşça kal Scarlett," der ve telefonu kapatır.

Gelecek haftaya kadar beklemek, o zamana kadar burada Dax'le kalmak zorunda kalacağım anlamına geliyor. Ayrılmış olmamız yeterince kötü, ama onunla yaşamaya devam etmek işkencenin en kötüsü. Bunu gerçekten berbat ettim, değil mi? Dax ve benim aramdaki çizgileri bulanıklaştırmanın kötü bir fikir olduğunu biliyordum. Ama umurumda değildi. Onu istiyordum. Her şeye rağmen onu hâlâ istiyorum. Sadece bunun yeterli olup olmadığını bilmiyorum.

Dax gelmeden önce işkence dolu iki gün geçirdim. Yine kendi yatağında uyudum ama fark etmedi. Kokusu her yerdeydi. Mutfağa her girdiğimde, beni tam orada, ada tezgahının üzerinde sert ve hızlı bir şekilde aldığı zamanı hatırlıyorum. İlk seferimiz hafızama kazındı ve bunun asla sanmıyorum. Dax McCain gibi biri asla olmayacak. Bu gerçeği kabullenmek zorundayım. Ondan sonra kim gelirse gelsin, birlikte olmayı dilediğim kişi hep o olacak. Bu çok üzücü bir gerçek.

Dax eve geldiğinde hiçbir şey olmamış gibi davranıyor. Hâlâ her sabah koşuyoruz ve öğleden sonraları antrenman yapıyoruz. Tek fark, her şeyi çok profesyonelce yapıyor olması. Gizli öpücükler yok ya da piste gidip gelirken elimi tutmuyor. Sanırım ikimiz de statükoyu koruyacak kadar olgunuz, ama bir şeyler geliyor. Hangisi daha kötü bilmiyorum, hiçbir şey olmamış gibi davranması mı yoksa bir kez bile benimle konuşmaya çalışmaması mı?

Bu. Ne olursa olsun, acıtıyor. Aramızdaki güven kayboldu ve kolay kolay yeniden inşa edilemeyecek.

Bu , bir sonraki yarış için yola çıkmadan önceki akşam yemeğinde, "Bana başka bir koç bulması için babamla konuştum" dedim. Dax'in gözleri benimkilere kaydı, belli ki bunu beklemiyordu. Tam olarak ne olmasını bekliyordu? Her şeyin hiç gibi geçip gitmesini mi? "Bunu bu hafta sonu yarışta konuşacağımızı söyledi."

Mavi gözlerini hüzün kaplıyor. "Letty, bu işi başarabiliriz."

"Bana öyle deme... Ben artık senin Letty'n değilim. Ben senin hiçbir şeyin değilim. Bunu açıkça belirtmiştin. Bu yüzden sanırım en iyisi koçumu değiştirmem."

"İstedığimin bu olmadığını biliyorsun, değil mi?" "Biliyor muyum? Tam olarak ne istiyorsun, Dax?"

Düşüncelere dalmış gibi benden uzağa bakıyor. "Bunun olmasını hiç istemedim" demeden önce birkaç saniye sessiz kaldı.

"Bunu beni becermeden önce düşünecektin." Sözlerim karşısında irkildi. Onları kastetmedim. Bu onun hatası *değil*. *Onu* takip ettim. Bunun olmasını ben istedim.

"Öyle demek istemedim," demeye çalışıyorum ama olan olmuş bile.

"Hayır, haklısın," diyor masadan kalkarken. "İşin bu noktaya gelmesine asla izin vermemeliydim. Belki de yeni bir koç ikimiz için de daha iyi olur."

Gözyaşlarım gözlerimde birikiyor ama izin vermeyi reddediyorum. Ağlamam bitti. Derin bir nefes alıp içimden akmasına izin veriyorum ve nefesimi verirken duygularımı da beraberinde götürüyorum. Kalbimi çelik zırhlı bir kafesle güçlendirerek hissizleştirim.

Devam etme zamanı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Letty

Talladega Superspeedway'e giriyoruz ve pisti gördükçe sinirlerim geriliyor. Devasa bir pist, şimdiye kadar yarı tı ım en büyük pist. Pistler normalde a a ı yukarı bir mil civarındadır ama Talladega'nın çevresi iki buçuk milden fazla. Bu yarış sadece yetmiş altı tur ama sonunda iki yüz iki mile eşit olacak.

Sadece pistin uzunluğu değil, tasarımı da benzersiz. Daha uzun bir pistte düzlükler daha uzundur, ancak d n  ler daha dik eğimlidir, böylece d n  lerde yan yattı ımı hissedece im. Aracımın yarısı diğerlerinden daha yüksek bir açıda olacak. Bu da arabaların optimum yüksek h zlara ulaşmasını sağlıyor. Diğer pistlerden daha yüksek. Dezavantajı ise, bazen bir seferde on iki veya daha fazla arabayı saf dışı bırakan daha büyük kazalarla bilinmesidir. Bu düşünce kollarımdaki tüyleri diken diken ediyor. Geçen haftaki yarı tan sonra kaygım hiç olmadığı kadar yüksek. Bu hafta hiç k bus görmedim ama ne yalan söyleyeyim uyumak da kolay olmadı.

Kamyonu çekip nakliye aracının önüne park ediyoruz. Kamyondan inip Callum'un nakliyecisini bulmak için etrafa bakıyorum ve Eli'ı arıyorum. Bizim sıradaki nakliyeciyi göremiyorum, bu yüzden diğer sıralara bakmaya devam ediyorum. Yirmi kişilik bölümlere ayrılmış seksen kadar nakliyecisi var. Sıralar halinde dizilmi ler, bir sıranın iki kenarı var ve diğer ikisi ana garajı çevreliyor, böylece büyük bir U oluşturuyor.

Kollar beni arkamdan tutup kendi döndürüyor. "Eli! Beni yere bırak!"

D nm yor. Dönmeye devam ediyor. "Ah hadi, kardeşim, rahatla."

Sonunda beni yere bıraktı ve ben de dönüp onu ittim ama yerinden . Sadece gülüyor. Benden çok daha büyük. Gülümsemesi bulaşıcı ve ben kendimi gülümserken buluyorum. Kollarımı ona doladım.

ve onu görmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmeden sıkıca tuttum. Bu hafta başında onu arayıp babamdan antrenörünü değiştirmesini istediğimi söyledim. Bir şeyler olduğunu biliyordu ama zorlamadı.

Beni daha sıkı sıkıyor. "Abla, her ne olduysa, her şey yoluna girecek. Olmazsa, seni incittiği için onun kışını tekmeleyeceğim." Kendimi çekip ona baktım.

"Gerçekten mi?" Gülümsüyorum.

"Hayır, ben bir aşığım, savaşçı değil, ama belki Cal'i bunu yapmaya ikna edebilirim." Sanki kafasında bir plan kuruyormuş gibi gözleri kısılıyor.

"Eli, hayır."

"Ne?"

"Bu bakışı biliyorum."

"Ne bakışı?" Masummuş gibi davranıyor.

"Sen ve Jamison bir elmanın iki yarısı gibisiniz, yemin ederim." "Gerçekten mi? Bu Jamison'la tanışmalıyım, seksi mi?"

Sanki onun sırası olduğunu biliyormuş gibi. "Eğlence geldi," diye bağıyor Jamison arkamızdan.

Eli'dan uzaklaşıp kollarından kurtuluyorum. Ona doğru dönerek gülümsüyorum. "Jamison, bu kardeşim Eli. Eli, bu Jamison, benim sponsorum "Bin ya da öl sürtüğ."

"Ne?" Eli bir tavırla "Ne?" dedi. "*Ben* de senin öl ya da öldür sürtüğün olduğumu sanıyordum."

"Ah tatlım," diyor Jamison Eli'a, onu bir aşağı bir yukarı süzerek. "Trenimize binebilirsin. Sana her zaman binerim."

"Tanrım, işte başlıyoruz." Ona Eli'ın eşcinsel olduğunu söylemeli miyim? Hayır, sanırım bunu kendi başına anlamasına izin vereceğim. Bu iyi olacak.

"İki bezelye, bir bakla. Scar, sanırım haklıydın. Seninle tanıştığıma memnun oldum Jami-oğlum, harika şeyler duydum," diyor Eli.

"Aynı şekilde," diye yanıtlıyor.

Bana dönerek, "Babamı görmeye hazır mısınız?" dedi.

Hayır, değilim ama sanırım bu işi şimdi bitirmek daha iyi olacak. "Evet, sanırım öyle. Jamison, birazdan dönerim."

Başını sallıyor. "Harika, gidip mağara adamını bulacağım ve onu biraz kızdıracağım." Dönüyor ve garaja doğru yürüyor.

Eli ve ben garajın diğer tarafındaki nakliyecilere doğru yürüyoruz. "Mağara adamı mı?" Eli soruyor.

İç çekiyorum. "Dax'i

kastediyor." "Bilmiyor mu?"

Omuz silkiyorum. "Sanırım öyle, ama bana çıkma teklif etmedi. Sanırım artık bir önemi yok."

Bir kolunu bana doladı. "Scar, yasak aşkın sonu asla iyi bitmez.

Sakın sahte ölüm numarası yapmaya kalkma. Bu numara asla işe yaramaz."

Bir kahkaha attım. "Gerçekten mi Eli? Az önce Romeo ve Juliet'e mi gönderme yaptın?"

Omuz silkiyor ve kıkırdıyor. "Kulağıma daha hoş geliyordu."

Callum'un nakil aracına vardığımızda gözlerimi deviriyor ve başımı sallıyorum. Babam dışarıda ekiple birlikte Cal'ın arabasının etrafında. Eli beni bırakıyor ve kaputun altına bakmak için yürüyor. Cal arabanın içinde, ayarlamalar yaparken birkaç dakikada bir motoru deviriyor.

"Hey, baba," diyorum ona doğru yürürken.

"Hey, Scar," diyor, bana doğru yürürken ellerini cebinde taşıdığı bir beze siliyor. Ona ne söyleyeceğimden pek emin değilim. Daha önce hiç havadan sudan konuşmamıştık. "Elemeler için hazır mısınız? Geçen yarışta on beşinciydin, kazanma şansın olsun istiyorsan yükselmen gerek."

"Nasıl yaptın-" Kalifiye olduğum yeri nasıl bildiğini yüksek sesle merak ediyorum.

"Ona söyledim." Ses tenimde buz gibi kayıyor. "Babana düzenli olarak gelişimin hakkında bilgi veriyorum." Dax arkamdan yaklaşıyor. Onun varlığıyla geriliyor, ona bakmak için arkamı dönmüyorum.

Yine de babamın söylediği şeyler karşısında savunmaya geçmemek zor. "O zaman on beşinci olmama rağmen sekizinci olduğumu biliyorsun. Yani, evet, hazırım."

Başını sallıyor ama gözleri Dax ve benim aramda gidip geliyor, aramızdaki bariz gerilimi okuyor ve bunu kafasında çözmeye çalışıyor.

"Madem bu kadar iyisin, o zaman neden eğitimcileri değiştirmek istiyorsun? Eğer bozuk değilse, neden tamir edesin ki?" diyor babam.

Bu çok utanç verici. Dişlerimi sıkıyorum. Dax bu konuşmayı yapmayı beklemiyordum. sessiz duruyor, bunun neden iyi bir fikir olduğunu somutlaştırmaya yardımcı olacak hiçbir şey sunmuyor. Bunu istememin sebebinin bile o olduğunu çok iyi biliyordu.

"Bunun en iyisi olacağını düşünüyorum." Muhtemelen bunu sorduğum için bile çocukça davrandığımı düşünüyordur. Bana bu fırsatı veren o ve ben burada aslında onun eğitimci seçiminin yanlış olduğunu söylüyorum. Ama bunun Dax'ın eğitimci becerileriyle bir ilgisi yok. O harika biri. Başa çıkamadığım diğer her şey. Keşke yıldızların altındaki geceye geri dönebilseydik. Her şey alevler içinde kalmadan önceki zamana.

"Dax, sen ne düşünüyorsun? sezon ortasında yeni bir antrenör bulmak Scarlett için en iyisi mi?" Babamın alaycılığı gözümde kaçmadı.

"Scarlett'in istediği buysa, evet," diyor ama sesi gergin çıkıyor. Sanki buna gerçekten inanmıyormuş gibi.

Babamın gözleri Dax'e kayıyor ve ben kendimi rahatsız hissetmeye başlıyorum. Hani şu öldürölmek üzere olduğunuzu düşündüğünüzde hissettiğiniz türden bir rahatsızlık.

yakalandı. "Bunu dikkate alacağım. Şimdilik yarışa odaklanmaya çalışalım. Yoğun bir hafta sonu olacak," diyerek konuşmayı sonlandırıyor. Ekibe geri dönüyor ve ben de bunu gitmem için bir işaret olarak kabul ediyorum.

Gitmek için arkamı döndüm ama Dax tam oradaydı. Bana bu kadar yakın olduğunu fark etmemiştim ya da belki de aynı anda hareket etmişti. Her iki durumda da ona doğru tökezliyorum ve beni tutmak için kollarımdan tutuyor. Onun dokunuşuyla tenimden elektrik akıyor. Sanki bana dokunmayalı sonsuzluk kadar uzun zaman olmuş gibi geliyor. Sistemimi sarsıyor ve onun içinde erime dürtüsüyle savaşmak zorunda kalıyorum. Gözlerim beni eve çağıran fırtınalı mavilerine gidiyor. Ama o benim evim olamaz. Artık olamaz.

"Letty," diye fısıldıyor. "Lütfen bana ne yapacağımı söyle, bunu nasıl düzeltebilirim?"

Sesindeki acıya hazırlıksız yakalandım. Beni içine çeken bir ip gibi, kendi sesimi çağırıyor. Ona her şeyin yoluna gireceğini, iki yetişkin gibi yolumuza devam edebileceğimizi söylemeyi o kadar çok istiyorum ki, ama çok fazla şey oldu. Çok fazla değişken var. Ve her sonuç ikimiz için de acıyla bitiyor.

Başımı salladım. "Yapabileceğin hiçbir şey yok."

Nefesini içine çekiyor, kaderimize boyun eğiyor.

"Dax," diye sesleniyor babam arkamızdan. Yerimden sıçıyorum ve Dax'ten uzaklaşıyorum. Etrafımda babama doğru ilerliyor ve arkama baktığımda babamın gözleri benimkilerle buluşuyor. Ne gördüğünü biliyorum ama o az önce ne gördüğünü *anlıyor* mu? Parçaları birleştirmeye çalıştığını görebiliyorum ve daha az şüpheli görünmeye çalışıyorum. Dönüp kamyonuma doğru ilerlemeden önce ona küçük bir gülümseme veriyorum.

Lütfen Tanrım, bu hafta sonunu her şey kendi üzerine çökmeden atlatmama izin ver.

Kırkınıc Bölüm

Letty

Ertesi gün Brandon bir araba önümdeyken dokuzuncu sırada finiş görüyorum. Tanrı aşkına, neden Brandon'ın önünde bitiremiyorum? Sadece bir kez. Geldiğimizden beri ondan kaçıyorum. Sanırım yetkililer tüm pist etkinlikleri için bizi kasıtlı olarak ayırdılar.

Nefret etmiyorum.

Eli, Jamison ve ben yarıştan bir gece önce karavanımda, kanepede mısır patlağı yiyip Mean Girls izlerken telefonum çaldı. Eli'ye en yakın sehpanın üzerine bırakmıştım, o da bana vermek için aldı.

"Bu da ne böyle?" diyor telefona bakarak.

Hemen alarma geçip telefona uzanıyorum. Eli telefonu elimden çekip alıyor ve en sert adamı bile alt edebilecek bir bakışla beni hizaya getiriyor.

"Kim sana böyle mesajlar gönderiyor?" diye soruyor ve ben de bunun 'BİLİNMEYEN'den gelen bir mesaj olduğunu düşünüyorum.

"Sen neden bahsediyorsun?" Jamison telefonu Eli'nin elinden kaparak sorar. Telefonu almasına izin veriyor ve o da mesajları gözden geçirmeye başlıyor. Çoğunu sildim ama hafta sonundan gelenleri silmedim.

Dudaklarımı birbirine bastırıp bir açıklama bulmaya çalışıyorum ama bulamıyorum. "Kim olduklarını bilmiyorum."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. "Onlar mı? Birden fazla kişi mi demek istiyorsun? Bu ilk değil mi?"

Başımı hayır anlamında sallıyorum. "Numarayı engelleyip duruyorum ama her seferinde yeni bir numara çıkıyor."

"Bu ne zamandır devam ediyor?" Jamison soruyor. "Geçen gece tehdit edildiğini söylediğinde kastettiğin şey bu muydu?"

"Ne?" Eli kanepeden kalktığını söylüyor. Bir şeyi çözmeye çalışırken yaptığı gibi volta atmaya başlıyor.

"Evet," diye itiraf ediyorum. "İlk yarıştan beri mesajlar alıyorum. İlk başta, çılgın bir hayranın numaramı aldığını düşünerek görmezden geldim, ama sonra kişisel şeyler söylemeye başladılar, sadece birkaç kişinin bilebileceği şeyler." Dax ve benimle ilgili şeyler, içimden söylüyorum ama yüksek sesle değil.

"Neden bir şey söylemedin?" Jamison soruyor.

Omuz silktim. "Kimseyi rahatsız etmek istemedim. Yarışmaya başladığımdan beri yeterince şeyle uğraşıyoruz. Aptal mesajların buna degeceğini düşünmedim."

"Scar, *sen* buna değersin. Bunlar aptalca mesajlar değil. Hayatını tehdit ediyorlar. Bunu ciddiye almalısın," diyor Jamison ve Eli başıyla onaylıyor.

Nakliye aracının kapısı açılıyor ve Dax içeri giriyor. Eli ona doğru ilerliyor ve bunun nasıl sonuçlanacağını bildiğim için içim cız ediyor. Eli benim için her zaman büyük ağabey olmuştur.

"Scar'ın tehdit edildiğini biliyor muydun?" diye kükrer Dax'a.

Dax, Eli'nin patlaması karşısında şaşırmış görünüyor ve gözleri Eli'ninkilere geri dönmeden önce benimkilere kayıyor. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Scar ilk yarıştan beri bilinmeyen numaralardan mesajlar alıyor. Bazıları çocukça saçmalıklar ama diğerleri hayatını tehdit ediyor. Pistte öleceğini söylüyorlar" diyor Jamison.

Dax'ın omuzları gerildi. Gözleri tekrar benimkilere döndü. "Bu doğru mu?"

Başımı sallıyorum ve Jamison ona telefonumu uzatarak mesajları kendisinin okumasına izin veriyor. Mesajları karıştırıyor ve sanki bir termometrenin yükselişini izliyor. Omuzları büyümüş gibi görünüyor ve boğazına kırmızı bir renk tırmanıyor. Bana dönüp bakıyor, gözleri öyle bir vahşilikle içimi deliyor ki büzülüp kalıyorum. Topuklarının üzerinde dönüyor ve Eli'yi de peşine takıp kapıyı arkalarından çarparak dışarı çıkıyor.

Ellerimi yüzüme sildim.

"Hey," diyor Jamison elini sırtıma sürterken sessizce. Ona bakmak için avuçlarımı açıyorum. "Sakın bu sıkıntıya değmeyeceğini düşünme. Sen ve Dax hakkında hiç konuşmadığımızı biliyorum ama o adam senin için her şeyi yapar. Ve bu gece birisi kışına tekmeyi yiyecek. Silahlı kavgayı kaçıracağım için üzgünüm." Bana parmakla ateş ediyor. "Pew! Pew!" Gerçek silahlardan bahsetmediğini biliyorum, 'güneş çıkarsa silahlar da çıkar' diye düşünüyor ve Dax'ın kol kasları kadar seksi.

Bir kahkaha attım. "Jamison," diye azarlıyorum.

"Biliyorum, . Artık *erkeğin* hakkında konuşmak yok." Gülümsüyor.

Gülümsemem düşüyor. "O benim erkeğim değil. Artık değil."

"Tatlım, istersen benimle konuşabilirsin. Ama konuşmazsan da sorun değil."

Bir dakika düşündüm. Uzun zamandır her şeyi içime attım ama belki de biriyle konuşmalıyım. Belki farklı bir bakış açısı edinmek yardımcı olur. Ben de öyle yaptım.

Taşkın kapılarını açtım ve her şeyi serbest bıraktım. O parmaklarını saçlarımda gezdirirken ben kucağında ağlıyorum. Gecenin sonunda hafiflemiştim. Omuzlarımdan bir yük kalktı ve bundan sonra ne yapmam gerektiğini biliyorum.

Keşke yapmam gereken şey ile yapmak istediğim şey aynı olsaydı.

Yarışa başlarken yeşil bayrak dalgalanıyor. Çoğu pistte bayraklar n dzliğn ortasında sallanır ancak 'Dega'da yarış ilk virajdan hemen önce başlar, bu nedenle başlangıçtan itibaren aksiyonun içine atılırsınız. Bu yarışın sadece yetmiş altı turla hızlı olacağını tahmin ediyordum ve haklıydım. Saatte iki yüz mil hızla giden  tonluk bir metal parçasının direksiyonundayken zaman farklı akıyor gibi görünüyor.

Yirmi beş tur sonra başlangıçtaki iki sıralı for- matımızdan kurtulmaya başladık. Brandon'ın arkasındayım ve arabalar arasında hareket etmeye başladığında onu takip ediyorum. Niyetim onu değil ama benzer yarış taktiklerine sahibiz. Bu beton atlıkarınca üzerinde dönüp dururken onun arkasında kalıyorum.

Kırk altıncı turda Brandon'dan uzaklaşıp i şeride geçtim. Açılışı yapmadan önce sadece birkaç tur beklemek zorundayım. Aralarından geçip

Brandon'ı ve önündeki arabayı geçecek. *Sonunda*. Brandon ve arkamdaki diğer araç yaklaşıyor ve başka birinin öne çıkmasını engelliyor.

Altmışıncı turda Brandon'ın beni yolundan çekmek istediği açıktı. Saldırmak için doğru zamanı bekliyor. Ve saldırıyor da.

"Letty, arkanı kolla," diyor Dax kulaklıktan. "Sana bana Letty deme demiştim."

"Her zaman *benim* Letty'm olacaksın."

Brandon'ı kuyruğumdan çekmeye çalışarak hızımı artırıyorum ama işe yaramıyor. Yakınımda kalıyor, kıcıma biniyor. Bu noktada, etrafımdan dolaşmak için birkaç şansı vardı, peki onun derdi ne?

Kalp atışlarım hızlanıyor ve terlemeye başlıyorum.

Onu benden uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını görmek için iç şeride geçiyorum, ancak birkaç tur sonra tekrar üzerime geliyor. Onu atlatmak için bir ileri bir geri savruluyorum ama nafile.

Yetmişinci turda hamlesini yaptı. Beni solumdan yandan sürükledi ve arka çamurluğuma çarptı. Sarsıntı beni sarsıyor ama arabanın kontrolünü elimde tutabiliyorum ama zihnimi değil.

Ateş.

Yan.

"Dax," diyorum, onun sesini duyma ihtiyacı hissederek. "Letty, neler oluyor?"

"Sana bir şey söylemem gerek."

"Bu konuşmayı yapmak için doğru zaman mı?"

Bunu içimden atmak için duyduğum ezici ihtiyaç dayanılamayacak kadar fazla.

"Hayır, ama senden bir şey sakladığımı söylemem gerek. Herkesten."

"Sen neden bahsediyorsun?"

Arka tamponuma bir tümsek daha çarpıyor ve geri çekilmesini sağlamak için direksiyonu biraz kırıyorum.

"O gece yalnız değildim. Kazanın olduğu gece. Yalnız değildim."

BOOM. Darbe sol çamurluğuma geliyor ve arabamı pistte yan çeviriyor, böylece Brandon'a T-boning yapıyorum. Vücudum yana doğru sarsılıyor ve başımın direksiyona çarpmasının etkisiyle acı yayılıyor.

Sanırım Dax için çığlık atıyorum.

Görüşüm bulanıklaşıyor, karanlığa gömülmeden önce dünya etrafımda dönüyor.

Bölüm Kırk Bir

Letty

Bir yıl önce

Brandon ve ben eski arka yollar pistinde yarışıyoruz. Benim güzel Camaro'm kimsenin dengi değil, Brandon'ın bile. Eli onu yarışmak için yaptı. Herkesin bakması için vitrine koyulacak bir araba değil, gerçi bu nedenle onu elimden almak isteyen çok kişi oldu. Hayır, bu büyükbabamın arabası. Benim bebeğim. Ondan asla vazgeçmem.

Dönüşe yaklaşıyoruz ve ben vites değiştirip hızımı artırarak onun önüne geçtiğimden emin oluyorum. Bir seferde sadece birimiz dönüşü alabilir ve oraya ilk varan şüphesiz kazanır. Önüne geçiyorum ve ona hafifçe el sallıyorum ve onu geçerken gülüyorum.

Buna bayıldım.

Bunu paylaşabileceğim, yolun çağrısını anlayan bir erkek arkadaşım olmasını seviyorum. Sadece yüksek hızların size verebileceği özgürlüğü.

Arkamdan bir şey çarpınca öne doğru sarsıldım. Dikiz aynasından baktığımda Brandon'ın kışkımda olduğunu gördüm. O kadar yakın ki aramızda sadece birkaç santim var. Tamponumu tekrar dürtüyor ve arabam sarsılıyor.

Ne yapıyor lan bu? Neden bana vuruyor?

Bir sonraki ben durduramadan arabamı kenara fırlatıyor. Birden dünya ağır çekimde hareket etmeye başlıyor ve midem bulanıyor. Camlar her yere uçuyor ve başım arabanın kapı pervazına çarpmadan önce kolumda keskin bir çekme hissediyorum... sonra... hiçbir şey yok.

Ateş.

Etrafım ateşle çevrili. Gözlerimi açmaya çalışıyorum ama acıyor. Her şey acıyor.

Biri bağılıyor ama ne dediğini anlayamıyorum. Sanırım benim adım. Cevap vermek için ağzımı açıyorum ama kimse beni duymuyor.

Başım çatlıyor ama gözlerimi açmaya zorluyorum. Baş aşağı duruyorum.

Neden baş aşağı duruyorum?

Neredeyim ben? Ne oldu?

Odaklanmaya çalışıyorum ama gözlerim zımpara kağıdı gibi.

Derin bir nefes alıyorum ama boğuluyorum. Duman ciğerlerimi yakıyor. Çok sıcak! Neden hareket edemiyorum?

Sonunda görüşüm açıldı ve onu gördüm.

Ön camım olması gereken açık alana bakıyorum. Kaputtan alevler çıkıyor ve bana doğru yaklaşıyor.

Nasıl kaza yaptım? Zonklayan ağrı başımda zonkluyor. "Yara!"

Brandon'ın bana doğru koştuğunu görmek için pencereden dışarı bakıyorum.

Sanki siyah beyaz bir video izliyormuşum gibi, görüşüm eski resimdeki gibi girip çıkıyor.

Diz çöküp arabanın içine bakıyor ve bana bakıyor.

"yardım et," diye fısıldıyorum ama o bana bakmaya devam ediyor. "Bana yardım et." Daha yüksek sesle söylemeye çalışıyorum.

Neden hiçbir şey yapmıyor? Neden sadece bana bakıyor?

Emniyet kemerimi açmak için hareket etmeye çalışıyorum ama sol kolum işe yaramıyor. "Yardım edin!" Bu sefer çığlık atıyorum.

"Lütfen," diye ekliyorum.

Dönüyor ve uzaklaşıyor.

"Hayır! Beni burada bırakma!" Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor. Bunu nasıl yapabildi? Neden yardım etmiyor?

Ateş.

Çok sıcak.

Uzaktan siren seslerini duyabiliyorum ve sonra hiçbir şey yok. Sessizlik.

Eli yatağımın yanındayken hastanede uyandım. Bana kazayı anlattığında kafam karıştı. Brandon'la yarıştığımı hatırlıyorum ama sonra her şey bulanıklaşıyor. Ne olduğunu ya da nasıl kaza yaptığımı hatırlayamıyorum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde Eli gitmiş ve hastanenin zemini sessizleşmişti. Brandon'ın odama girdiğini görmeden önce kapım çalınıyor.

Endişeli görünüyor ve ben de kaşlarımı çatıyorum. "Sorun nedir?" diye soruyorum.

"Nasılsın?" diye sormadan önce bir süre bana baktı.

"Ben iyiyim. Omzum durumda ama çoğunlukla iyiyim. Ne oldu?"

Bana doğru gelmeye başladı. "Hatırlamıyor musun?" Başımı sallıyorum. "Yarıştığımızı hatırlıyorum-"

"Şşşt," Brandon'dan geliyor. "Sesini alçalt." "Ne? Neden?"

"Scar, ARCA'ya başlamak üzereyim, sokak yarışı yaptığımı öğrenirlerse beni yarıştan çekebilirler. Benimle yarıştığını kimseye söyleyemezsin, tamam mı? Söz ver bana."

Sanırım bu mantıklı, ama tavırlarında bir gariplik var. Sanki onu rahatsız eden bir şey varmış gibi. Sanırım kız arkadaşı hastanede olduğu için üzgün olabilir. Tam tersi olsaydı ben de üzülürdüm.

"Tamam, söz veriyorum."

Rahatlamış gibi derin bir nefes veriyor. "Ne oldu

Brandon? Nasıl kaza yaptım?"

Sanki yarışı düşünüyormuş gibi birkaç dakika sessiz kalır.

"Dönüſte aşırı düzeltme yapmış olmalısın. Emin değilim, bir de baktım ki havada uçuyorsun."

Neden aşırı düzeltme yapayım ki? Onun önündeydim. Temiz bir sürüſtü. Başım ağrımaya başladı ve zonklayıcı bir ağrı beni vururken inledim. İlaçlarımın düğmesine bastım ve anında rahatladım.

"Ben gidiyorum. Sonra görüşürüz Scar," diyor Brandon odadan çıkarken ve ben ilaçlı bir uykuya dalıyorum.

Havada uçuşan enkazlar ve araba asfaltta kayarken lastiklerimin çıkardığı gıcirtılarla yarışa geri atılıyorum. Etrafımdaki diğer arabaların çitirtılarını ve fren gıcirtılarını duyabiliyorum.

"Letty!" Dax kulaklıktan sesleniyor. Yüzümü buruşturuyorum, kulaklarım çarpmanın etkisiyle çınlıyor.

Araba sonunda durdu. Görüşüm bulanık ama etrafımızdaki çimenleri seçebiliyorum. Bağırışları duyabiliyorum ama kelimeleri seçebileceğim kadar yakın değil.

"Letty, geliyorum," dediğini duyuyorum Dax'in. Bu iyi bir şey çünkü bu arabadan tek başıma çıkabileceğimden emin değilim. Kemerimi çözmeye çalışıyorum ama yüzgeçlerim mandalı iyi kavrayamayacak kadar titriyor. Görüşüm gidip geliyor ve sanki zamanın parçalarını kaybediyormuşum gibi hissediyorum. Ne kadar zamandır

Oldu mu? Dakikalar mı? Saatler mi? Sonunda biri pencereden uzanıp kemerimi çözdü.

Dışarı çekilirken sol omzumdaki acıdan haykırıyorum. Umarım kapıya çarpmak onu yeniden yaralamamıştır. Kaskım çıkarıldı ve önümde Dax duruyordu. Beni enkazdan çıkaran kişi o olmalıydı. Gözleri vücudumdaki yaraları arıyor.

"Ben iyiyim," diyorum.

"Letty," diye ve beni kollarına çekiyor. Ona doğru eğilip odunsu kokusunu kokluyorum ve kulübeye geri döndüğümüzü, bu yarışın gerçekleşmediğini hayal ediyorum ve daha da önemlisi, beynimin geri tuttuğu anının bana geri gelmemesini diliyorum.

Beni orada ölüme terk etti. Lanet Brandon beni orada ölüme terk etti!

Etrafıma bakıyorum ve kazaya karışan diğer sürücülerini fark ediyorum. Gözlerim Brandon'a takılmadan önce, arabaları çeşitli hasar görmüş beş farklı sürücüye bakıyorum. Yangın, neredeyse bir yıldır içinde yaşadığım cehenneme hiç benzemiyordu. Yaşadığım ve aylardır hayalini kurduğum yangın, bir kasırganın şiddetli rüzgârı gibi içimi yakıyor.

"Sen," diye fısıldıyorum, Dax'ten uzaklaşarak.

"Letty?" diyor ama ben çoktan hedefime doğru ilerlemeye başlamıştım.

Brandon ayakta durmuş bir acil yardım görevlisiyle konuşuyordu ama benim geldiğimi görünce gözleri bana kaydı. Kaşları çatılıyor, sonra farkına varıyor ve yüzü şoktan öfkeye dönüyor. Neden öfkeli olabilir ki? Yolun kenarında ölüme terk edilen o değildi.

İki avucumu da kullanarak onu olabildiğince sert itiyorum. Birkaç adım geriye sendeliyor ama kendini tutuyor.

"Seni orospu çocuğu! Ölebilirdim!" Onu tekrar ittim.

"Hanımefendi, sakinleşmeniz gerekiyor. İkinizi de kontrol etmem gerekiyor." Sağlık görevlisi iki avucunu da yukarı kaldırmış, durumu yatıştırmaya çalışıyordu.

Onu görmezden gelip tekrar Brandon'ın peşinden gidiyorum ama büyük kollar beni geri çekiyor. "Letty, eminim bunun bir açıklaması vardır. Sen iyisin. Hiç kimse incindim." Hepsi *bu* yarıştan bahsettiğimi sanıyor. *Bu* enkazdan.

"Hayır! Beni ölüme terk etti." Dax kollarımı bırakıyor ve yüzünü bana dönerek Brandon'la arama girecek şekilde hareket ediyor.

Brandon öne çıkar. "Kapa çeneni sürtük. Neden bahsettiğini bilmiyorsun."

Dax bana dönmeden önce Brandon'a, "Ağzından çıkanı kulağın duysun," diye çıkıştı. "Letty, sen neden bahsediyorsun?"

"Hatırlıyorum. Her şeyi hatırlıyorum. Brandon kazanın olduğu gece oradaydı. Yarışıyoruz. Arabamın arkasına çarpıp duruyordu, tıpkı bugün olduğu gibi. Nedenini anlayamıyordum. Neden arabaya vuruyordu? Kaza yapmama o sebep oldu." Boğazımı tıkayan duygular yüzünden sesim boğuk çıkıyor. Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor.

"Her yerde ateş vardı. Sıcaklığı tenimi yakacak kadar yakından hissediyordum. Kapımın önünde durmuş bana bakıyordu. Sürekli 'yardım et' diyordum ama kıpırdamıyordu. Beni orada bıraktı."

Bir saniye önce Dax yanımda duruyordu ve bir saniye sonra Brandon onun yumruğuyla yere yıkılıyordu.

"Seni orospu çocuğu," diye tükürüyor yerdeki Brandon'a. "Arabayı tamir etmem için beni aradın. Otoparkta birinin sana çarptığını söyledin. Kız ölebilirdi. Bunu nasıl yaparsın?"

"Nasıl yapabilirim?" Brandon ayağa kalkar. Kan damlarken burnunu tutuyor. Gözlerinin arasında bir morluk oluşmaya başlamıştı bile. "Konuşacak tek kişi sensin. Aylardır kız arkadaşımı beceriyorsun."

Midem bulanıyor. Lanet
olsun. Brandon biliyor.

Brandon'ın babası ve benim hakkımdakileri bildiği gerçeğini idrak edecek zamanım bile yokken, yanımdan algılayabileceğimden çok daha hızlı bir hareket geliyor. Biri Dax'e yumruk atıyor. Dax yere düşüyor ve adam onun üzerine tırmanıyor.

"Hayır! Dur!" Birkaç adım ileri yürüyorum, atlayıp adamı Dax'in üzerinden çekmeye çalışıyorum. Birileri bir şeyler yapmalı.

"Scar, yapma," diyor Eli, yanıma geliyor ve müdahale etmemi engellemek için elini koluma doluyor.

O nereden geldi? Enkazı görmüş ve beni kontrol etmeye gelmiş olmalı.

Umutsuzca ona bakıyorum. "Eli, yardım et." Ama o sadece başını sallıyor. "Bunu kendi başlarına çözmek zorundalar, Scar."

Neden bahsediyor? Kim *onlar*? Dax'in üstündeki kişiye biraz daha yakından bakıyorum. Uzun boylu ve zayıf. Sonra... cebinden sarkan standart mavi garaj havlusunu fark ediyorum.

Benim

babam.

Tanrım,

hayır.

"Kızıma elini mi sürdün?" diye bağırıyor babam Dax'a darbe üstüne darbe indirirken. "Ben sana güvenmiştim! Onun yarışmasını hiç istemedim ama sen ısrar ettin."

Dax'in alnından ve burnundan kan akıyor. Yumrukların çoğunu engelliyor ama babamın ona saldırmaya devam etmesine izin veriyor. İnsanlar etrafımızda toplanmıştı. Yüzlerinde çeşitli şok ve iğrenme ifadeleri vardı.

"Matt," diyor Dax babamı kastederek, "göründüğü değil."

"Göründüğü gibi değil mi?" diyor babam Dax'in kaburgalarına bir darbe indirmeden önce. "Onunla ilgileneceğini söylemiştin. Kastettiğin bu muydu?"

Babamın Dax'i becerdiğim haberine verdiği tepkiyi anlamıyorum. Yani, evet, yüzeysel olarak ne kadar kötü görüldüğünü görebiliyorum, ama daha önce ne yaptığımın hiç ilgilenmedi, peki neden şimdi? Neden birden bire babam olma ihtiyacı hissediyor?

"Hayır, tabii ki hayır. Bunun olmasını hiç istememiştim," diyor Dax.

"Böyle olmasını istemedin mi? Genç kızımı avlamanı mı?" diye karşı çıkıyor babam.

"Onu asla avlamadım. Letty bir yetişkin. Kendi kararlarını verebilecek yaşta," diye savunuyor Dax.

"Ve bu durumu daha iyi hale getiriyor mu?"

"Onu seviyorum," diye kükrer Dax. "Onu seviyorum," diyor sessizce, sanki kelimeleri test etmeye çalışıyormuş gibi. Sanki kendisi de yeni anlamış gibi.

Az önce ne dedi? Az

önce...

Az önce beni sevdiğini mi söyledi? Boğazımdan bir hıçkırık koptu. Dax beni seviyor mu?

Dax gibi birinin beni sevebileceği için bir an sevinç duydum. Bana karşı bir şeyler hissettiğini söylemişti ama geçtiğimiz birkaç hafta, aramızdaki şeyin uzun süre devam edecek kadar güçlü olmadığına inanmama neden oldu. Aşk kadar güçlü değildi.

Durumun gerçekliği yüzüme çarptığında, o an geldiği gibi hızla benden uzaklaşıyor.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye bağıyor babam ama sesi nefes nefese çıkıyor, yumruklarının hareketi yavaşlıyor. Bitkin görünüyor, kavga tüm enerjisini alıp götürmüştü.

İlk düşüncem sonunda her şeyin bittiğiydi, ta ki güvenlik babamı Dax'in üzerinden çekip alana kadar.

Çok fazla çığlık var.

Belki de sadece ben çığlık atıyorumdur. Ne yaptım ben?

Her şey çok hızlı oldu. Bir an önümdeydiler ve sonra Brandon, babam ve Dax ayrı polis arabalarına bindirildiler.

Kalbim onlarla birlikte gidiyor.

Daha fazla polis kalabalığının arasına dalıp bizi geri çekerken ortalık karışıyor. Ona ulaşma dürtüsü tüm şiddetiyle tenimi titretiyor. Polis hattına bakıyorum ve kalelerindeki bir boşluğu itiyorum.

Ayaklarım kendiliğinden hareket , arabalara doğru koşuyorum. Ona ulaşmalıyım.

Dax'e gitmem gerek.

Yanıp sönen kırmızı ve mavi ışıklardan irkiliyorum. Başımın arkasında keskin bir ağrı oluşuyor, gözlerimin arkasına girene kadar daha da derine iniyor. Adımlarım yavaşlarken ve etrafımdaki dünya eğilmeye başlarken bile acıyı bastırmaya çalışarak nefes nefese kalıyorum.

Aklımda kalan tek düşünce dudaklarımdan fısıltıyla dökülüyor: "Ona onu sevdiğimi de söyleyemedim."

Sonra her şey kararır.

A note to readers

I Umarım Hızlı Sür Düet'in ilk kitabını seviyorsunuzdur!
Umarım bu son için bana çok kızmamışsınızdır, ama endişelenmeyin!
İkinci kitap yakında geliyor.

Bu hikaye aylardır içimde yaşıyordu ve sonunda sizinle paylaşabildiğim için çok heyecanlıyım. Bazılarınız *neden* NASCAR diye sorabilir. Neden ilk kitabınız *bu hikâye*? Dürüst olmak gerekirse, ben de şaşkırım.

Öncelikle, ben NASCAR'ı seven bir ailede yetişmiş Güneyli bir kıyım. Hayatım boyunca yarışlara sürüklendim. Bir kurgu eseri olmasına rağmen, bu hikayede bana ait olan çok sayıda bölüm var. İkinci olarak, kendi kitabımı yazmaya karar vermeden çok önce bir kitap okuyucusu ve kitap aşığıydım. Yazmaya karar verdiğimde, güçlü bir kadın karakter istediğimi biliyordum. Hayallerine ulaşmak için kara mayınlarıyla dolu çamurlu bir tarlada sürünerek ilerlemek zorunda kalacak bir karakter.

'*Ne biliyorsan onu yaz*' derler ve Dax ile Letty'nin hikâyesi de bu şekilde hayat buldu. Elbette işin içine bir de yasak aşk ve öldürücü bir olay örgüsü katmak zorundaydım, yoksa bu işin hakkını veremezdim. Wrecked hiçbir zaman

ama Dax ve Letty bana fazla seçenek bırakmadılar. Bu onların hikâyesi, benim değil. Ben sadece anlatacak kadar şanslıyım.

Ve eğer canınız isterse, DM'lerime veya FB grubuma, Veronica West'in Romantizm Okurları'na girin ve bana en sevdiğiniz sahneyi veya karakteri söyleyin! Sizden duymayı çok isterim!

Kısa bir yorum bırakırsanız onur duyarım. Çok minnettar olurum!

Veronica 'Ronnie' West

Acknowledgements

T Okuyucularıma teşekkür ederim! İlk kez bir yazara şans veren sizlere. Harikasınız ve desteğiniz için çok minnettarım.

Bana hayallerin gerçekten gerçekleşebileceğini öğreten kocama teşekkür ederim. Benim biricik Dax'ım. Seni seviyorum.

Disney Cars filmlerine olan sevgileriyle çocukluk anılarımı yeniden canlandıran oğullarıma. Sizi çok seviyorum.

Anneme, gerçek NASCAR Gurusuna, bu kitabı düzenlemek ve tüm sorularımı yanıtlamak için zaman ayıran Alfa okuyucuma. Teşekkür ederim.

Ashlynn'e. Oh, sana ne diyebilirim ki? Sen olmasaydın bu kitabı yazamazdım. Bu kadar basit. Hayatım boyunca iyi bir yazar olmadığım söylendi ama "siktir et" diyen ilk kişi sendin ve işte buradayız. Sesli notlarımız her gün beynimde kirasız yaşıyor ve seninle tanıştığım için çok minnettarım.

Kacey, Christan, Veia ve Sara'ya yanımda oldukları ve bu fırtınalı hikayeyi Beta olarak okudukları için teşekkür ederim. Desteğiniz benim için dünyalara bedeldi ve geri bildirimleriniz Dax ve Letty'nin hikayesinin birçok bölümüne ilham verdi.

Teşekkür ederim.

About the author

Veronica West, Mart 2023'te ilk kitabı 'Wrecked'i piyasaya sürecektir olan gelecek vaat eden bir aşk romanı yazarıdır. Zorlukların üstesinden gelirken aşkı da bulan güçlü ve esprili kadın karakterler yazmaktan hoşlanıyor. Güneyli NASCAR sever bir ailede yetişen Veronica, yarışların heyecan verici dünyasını kâğıt üzerinde hayata geçiriyor.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

